

Entes Elektronik A.Ş'de kriz bahanesiyle işten atılan Gülüstan Kobatan'ın direnişi sürüyor. Fabrika önündeki direnişini sürdüren ve işini geri isteyen Kobatan mücadelesini, "Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim" sözleri ile tanımlıyor. Direnişte 110. gününü geride bırakan Kobatan "Haklarımız için mücadele edelim" çağrısı yapıyor.

10

Ölümsüzlüğünü 25. yıldönümünde Yılmaz Güney aydın-sanatçı olgusuna ışık tutmaya devam ediyor. Aydın-sanatçının sorgulanma muhtaç olduğu bugünlerde bir kez daha haykırıyor: Devrimci sanatçı ülkesinin devrimci mücadelesi doğrultusunda görevlerle yüklüdür.

07

Nepal'de Maoistler halk iktidarını tesis ediyor. Maoistler, bölgesel federal yönetimler ve yerel yönetim organlarının tesis edilmesi ve süreç içerisinde bunların bütün ülkedeki tek yönetici güç haline getirilmesi perspektifinin karar altına alındığını açıkladılar. Ülkedeki gerillerin tüm engellemelerine karşın demokratik bir anayasayı hazırlamakta ve orduların entegrasyonunda kararlı olduklarını belirten Maoistler, gölge hükümet ilan ettiler.

12

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 7 • Sayı: 160 • 01-16 Eylül 2009 • Fiyatı: 1 TL

e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com

‘Direneceğiz çünkü başka çaremiz yok’

Ekonomik krizin etkileri her geçen gün daha da katmerleşirken; işsizlik-işten atmalar, hak gaspları, köleleştiren yasaların bir bir uygulanması, açık yoksulluk-yoksunluk ezilen işçi-emekçilerin yaşamında olağan hale getiriliyor. Kriz bahanesiyle çalışanların maaşlarını vermeyerek işçileri açlığa, yoksulluğa mahkûm eden patronlar, işçilerin alın terlerini çalarak sermayelerine sermaye katıyor-kasalarını büyütüyorlar. Kriz bahane edilerek işçi çıkartma ve "ücretsiz izin" adı altında işçi kıyımı da hız kaybetmeden devam ediyor. Taşeronlaşma hızla artarken, hiçbir güvencesi olmadan taşeron firmalarda geçimlerini sağlamaya çalışan emekçiler de işçi kıyımından en fazla mağdur olan kesimleri oluşturmaya devam ediyor. Mersin Serbest Bölgede Eleks adlı tekstil firmasında çalışan işçiler de söz ettiğimiz mağdurlardan. Aylardır sigortaları, mesai ücretleri ve maaşları ödenmediği için 19 Ağustos'ta iş yavaşlatma kararı alan işçiler, patronun işçilerin sesine kulak vermemesi nedeniyle eylemlerini bir üst aşamaya sıçratarak 22 Ağustos'ta iş bırakma kararı aldılar. Bir haftadır eylemde olan Eleks işçileri grev kararı alarak eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar. İşçiler ilk olarak 28 Ağustos'ta Mersin Serbest Bölge'de alkışlar ve sloganlar eşliğinde yaptıkları yürüyüş ile tüm işçilere seslerini duyurdular. "Biliyoruz ki o patron biz işçiyiz. Adalet de onlardan yana işliyor" diyen direnişteki Eleks işçileri, "Evet, belki bizi kovacaklar ama bizim için bu saatten sonra önemli olan hakkımız olanı almaktır. Direnmekten başka çaremiz yok" diyorlar. Sayfa 9

Dersim'de devletin kirli oyunları sürüyor

Dersim'de köy yakma-boşaltma, zorunlu göç, katliam ve doğayı yok etme projelerinden sonra şimdi de adına "kır bekliliği" denilen uygulamayla koruculuk sistemi dayatılarak devletin kirli oyunları sürdürülüyor. Yazlaşturma, güvensizlik yaratma, ajanlaştırma uygulamaları son günlerde yoğunlaşıyor. Yeni 'geçici güvenlik bölgeleri'nin ilan edildiği bölgede ormanlar yakmalar ise sürüyor. Sayfa 5

Haklarımız için tek çare mücadele etmek

Daha fazla sömürü ve yıkım için sömürü sistemi kendisini yeniden örüyor. En ağır ve pervasız saldırıların hayata geçirildiği bu günlerde işçi-emekçiler adeta köleleştiriliyor. İşçiler işten atılıyor, maaşları ödenmiyor, hakları gasp ediliyor. Sahte demokrasi söylemleriyle de işçi-emekçilerin ve halkın haklı mücadelesi bastırılmak isteniyor

Evleri haczedilen ve üretmez hale gelen köylüler; maaşları ödenmeyerek, sigorta ve diğer hakları gasp edilerek fabrika önüne konan, emekleri, emekleri çalınan işçiler; TİS ve grev hakları gasp edilen ve sefalet zammına mahkûm edilen kamu emekçileri; alınterleri çalınan fındık üreticileri ve diğer üreticiler; oy deposu ve rant denizi görülerek yaşamları hiçe sayılan ve yaşadıkları mahaller kendilerine zehir edilen yoksul emekçi halk; geceyi arşın-

layarak her türlü baskıya ve zorluğa rağmen ekmek kavgası veren atık kağıt işçileri ve tüm ezilen kesimler sömürü ve yıkımı çıplak bir şekilde yaşıyor. 'Onlar patron biz işçi', 'Adalet de onlardan yana işliyor', 'Derdimiz ekemgimizi kazanmak' diyen işçiler; 'hak verilmez alınır, meşru direnme hakkımızı kullanmaktan başka çare yok' diyen emekçiler çözümde net: Haklarımız için birlikte mücadele etmekten ve direnmekten başka çaremiz yok!

‘Bu sistemi kabul etmiyoruz’

"Bu sistem böyle devam ettikçe ve buna karşı mücadele edilmedikçe yıkımlar da devam edecek. Kimse hayatından memnun ve mutlu değil. böyle devam ettikçe kimse mutlu ve huzurlu olmayacak. Biz bu devleti, bu sistemi kabul etmiyoruz; çünkü bu sistemin bizlere bir faydası yok. Çocuklarımızın ellerini her şeyden çektiler. Emeliimize sahip çıkmak için haykırırsak, sokağa çıksak devlet copulla, silahıyla karşımıza çıkıyor. Yine de düşünmek ve ifade etmek yetmez. Mücadele etmek gerek."

Kürt ulusuna ve emekçi halkımıza düşmanlık temelinde yükselen emperyalist çözüme karşı görevleri tayin etmek yetmez, yürümek esastır!

'Kürt açılımı'nı ortaya atarak demokrasicilik oynayan devlet, son günlerde demokrasi maskesini yeniden kenara bırakan açıklamalar yapıyor.

‘Kürt açılımında’ turnusolun öngünü

Kürt ulusal sorununda 85 yıllık imhacı, inkarcı ve asimilasyoncu devlet politikası 'demokratik açılım', 'devletin başş projesi' yalanıyla vitrinde reklam ediliyor. 'Açılım' üzerinden tartışmalar 'rötar' yaparak alevlendi. 'Mutabakat' hattı üzerinden seyreden süreç, iç siyasette çatallanmalara ve farklı kulvarlardan seslerin yükselmesine sahne oluyor. Son günlerde hükümet ile CHP, MHP arasında açılıma ilişkin proje tartışması sertleşti ve karşılıklı restleşmeler yaşanıyor. Görünen o

ki hakim sınıf klikleri karşılıklı olarak "aba altından sopa göstererek" aralarındaki dalaşı hareketlendiriyor. 'Kürt açılımı' üzerinden alevlenen tartışmaların çizdiği tablo ve özellikle MHP ve CHP'nin 'sert' söylemleri, ardından ordunun suskunluğunu bozarak açıkladığı 'yol haritasıyla' masaya elini vurması, buna mukabil ulusal hareketten yana KCK'nın yaptığı 'sert uyarı' niteliğindeki açıklama işlerin 'yolunda gitmediği' görüntüsü verdi. Plan, yol haritası furyasından sonra

şimdi de her kesim kendince kırmızı çizgilerini peşi sıra açıklamaya başladı. Klik menfaatleri temsil edilemeyerek dışta kalan kesimin siyasi partileri "ihanet" suçlamaları ve "vatan-millet" teraneleriyle ırkçılığı, faşist milliyetçiliği hortlatıp üstüne oturarak tehditler savurmaktan geri durmuyorlar. İktidardaki hakim sınıf sözcüleri "yol haritası" olarak planlarını açıklarken hedefledikleri şey ise açık: Kürt ulusal hareketini ve ilerici devrimci güçleri tasfiye etmek.

Emeliimize ve geleceğimize sahip çıkalım!

Ülkede derin bir yıkım tablosu oluştuğuna dikkat çeken Demokratik Haklar Federasyonu, yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti sürecine girdi. Ülkenin mevcut tablosunu değerlendiren DHF, "Bu Tablo kaderimiz değildir! Kurtuluş örgütlü mücadeledir!" diyerek, "Emeliimize ve geleceğimize sahip çıkalım!" şiarıyla 22 Ağustos 2009-7 Ekim 2009'da "Sefalet ve zorbalık sultasına karşı; insanca bir yaşam ve gerçek demokratik bir düzen için demokratik haklar mücadelesinde birleşelim!" şiarıyla yoğunlaşmış kitle faaliyeti sürecini başlattığını duyurdu. Kitle faaliyeti çerçevesinde Ankara, Adana, Mersin, Dersim, İzmir başta olmak üzere birçok ilde emekçi halkla, işçilerle, köylülerle buluşuluyor. Sayfa 13

Emperyalistlerin 'barış' ve 'özgürlüğü' savunulamaz

'1 Eylül Dünya Barış Günü' başta Amed, İstanbul olmak üzere ülkenin birçok yerinde on binlerce kişinin katılımıyla kutlandı. Kutlamalara 'Kürt sorununda çözüm ve barış' damgasını vurdu. Bu gün vesilesiyle Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), yazılı bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Emperyalizme karşı savaş! Halklara özgürlük ve barış" vurgusu yapıldı. Emperyalistlerin devreye soktuğu politikalar sahte demokrasi ve barış söylemlerinin eşlik ettiğine dikkat çekilen

açıklamada, emperyalizmin ve gerici hakim sınıfların 'barışın' ve 'özgürlüğün' savunulamayacağı kaydedildi. Açıklamada şöyle denildi: "Barış söylemleriyle ezen-ezilen ilişkisi unutturulmakta ve dost-düşman ayrımı birbirine karıştırılmaktadır. Emperyalistlerin 'barış' anlayışı, ezilen dünya halklarının daha fazla sömürülmesi ve kendi çıkarları ekseninde yönlendirilmesinden ibarettir. Ezilen dünya halklarının çıkarı, sorunların yaratıcısı olan emperyalistlerle ve onun

uşaklarıyla barış değil, savaştır! 'Demokrasi' ve 'barış' politikaları geliştirerek, en geniş kesimler, büyük tasfiye süreci içerisinde buluşturmaya çalışıyor. Kürt ulusunun inkar, imha ve asimilasyon politikalarına karşı yürüttüğü haklı ve meşru mücadele, emperyalist-kapitalist egemenlerin, ezilen ulusları ve halkları daha fazla sömürmeyi meşrulaştırma çabalarının adı olan 'barış' ve 'demokrasi' yalanları ile bağdaştırılmaz. Barış gerçek demokratik bir düzende mümkündür."

‘TİS yoksa grev var’

Kamu emekçilerinin ücret ve sosyal haklarının masaya yatırıldığı toplu görüşmeler anlaşmazlığa sonuçlandı. Hükümetin sefalet zammı dayatmasını kabul etmeyen KESK eylem planını açıklarken sonbaharda greve gideceklerini duyurdu. Toplu görüşmelerde emekçiler lehine bir gelişme olmayacağını, bir kazanım elde edilemeyeceğini kaydeden KESK Başkanı Evren, "Bu saatten sonra kamu emekçileri için tek yol kalmıştır: Meşru direnme hakkını kullanmak. Gelin sonbaharda yapacağımız uyan grevine katılın. Mücadele edenler bazen kaybedebilir, ama kazananlar sadece mücadele edenler olmuştur."

Dursun Bastuğ sf6 Sinan Çakıroğlu sf9 Bakış Can sf13 Konuk Yazar sf16

İran ırkçılığının anatomisi ve azınlıkların durumu SAYFA 11

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda "yaşanan vahşetin ve trajedinin bütün insanlığa ders olması" için Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Barış Günü" olarak ilan edilen 1 Eylül bu sene de çeşitli kesimlerce ve çeşitli taleplerin dillendirilmesiyle geride kaldı. Kürt ulusal sorununda yaşanan tartışmaların göbeğine düşen "Barış Günü" Kürtlerin "Barış çözümü" isteyen mitinglerine tanıklık etti. Başbakan'da bu "önemli güne" atfen bir konuşma yaptı. Erdoğan yaptığı "Dünya Barış Günü" konuşmasında 'insanlığın barış içinde bir dünyaya duyduğu özlemin dile getirildiği Dünya Barış Günü'nde, öncelikle "teröre karşı uluslararası tam bir işbirliği ve dayanışmanın mutlaka sağlanması gerektiğini" belirtti. Yani Erdoğan'ın barış günü açıklaması hayli derinlikliydi... Katliamlarını ve paylaşımalarını yaptıktan sonra kalkıp iki yüzölçü "bugün Dünya Barış Günü olsun" diyen BM'nin iki yüzölçülüğünün ta kendisini Erdoğan'ın konuşmasında da gözlemlemek hayli mümkün. Her yanda emperyalistlerce sürdürülen haksız savaşların ortasında "ille de barış" diyenlerin yine aynı kişiler olması "barış istiyorsanız onu da biz veriz" in ifadesi değil mi? Bu gün devletin de Kürt sorunun da yürüttüğü pazarlık ve dayatmalar gibi. 'Bir anlaşma olacak ama temel kriterleri biz belirleriz'le sürdürülen pazarlık sürecinin geldiği nokta, konuya dahil edilmeyenler, zorla sıkıştırılanlar ve seyredenler...

Bu tartışmalarla uyuyup bunlarla uyandığımız şu günlerde, etkilerinin üzeri ısrarla kapatılmak istenen ekonomik kriz ise "maşal-

lah hızla iyileşiyor..." Evet bu yalanı her gün TV'de seyrediyoruz. Ekonomi yazarı, Merkez Bankası eski başkanı ve daha bilmem kimlerin oynadığı "Alın verin ekonomiye can verin" reklamlarını herkes seyretmiştir. Bu reklamlarda simitçi, bakkal, çiçekçiyi oynayan bu kişiler halka "Pazara-tüketmeye" çağrılar yapıyorlar. Evet ama hangi parayla? Sokaklarda Ramazan için kurulan çadırları herkes görmüştür ve onların önünde ki uzun kuyrukları. İliklerine kadar sömürülen insanların bir kaç kap yemek için girdiği bu kuyruklar kimseye yabancı değil... Bu insanlar karını buradan doyurup günü kurtarmaya çalışıyor. Üstelik ekonomiye can verecek canları da yok. Bir diğer yönü de normal zamanda halka tek lokmayı çok görenlerin kurduğu bu çadırlarla yaptığı politika. Tıpkı, 'alış veriş yapın da ekonomik kriz tamamen bitsin, paranızı biriktirin, siz ekonomik krizden ne anlırsınız' söylemleriyle yaptıkları politika gibi! Gününü kurtarma derdinden öteye gidilemedikçe her gün dün ve bu günden bağımsız olmayacağını söylemek ne bir keşif nede olağan üstü bir edebiyat. Bunu fark edebilenlerin direnişlerine tanıklık etmiyor muyuz? İlle de pazara çık denilenlerin işinden atıldıktan sonra başlatabildikleri direnişleri asıl çözümü gösteriyor aslında. Kürt ulusal sorununda devletin çözüm tartışmaları devam ederken geleneksel inkar ve imha siyasetinin değişmediği birkez daha ortaya çıkmış durumda. Zira MGK toplantısının ardından yapı-

lan açıklamada açılım sürecinin onaylandığı belirtildi daha öncemlisi bu açılımın kırmızı çizgilerinin ne olduğu tekrar hatırlatılarak teyit edildi: Kürt ulusuna ve emekçi halkımıza dışmanlık temelinde yükselen emperyalist çözüm ve tasfiyeye devam. Öte yandan bugüne kadar ne oldukları, neler icra ettikleri çok iyi bilinen CHP, MHP gibi düzen partileri çıkarları zedelenmiş olacak ki avaz avaz bağrımaktalar. Bu sürecin kimin planı olduğunu ve bu süreçte, kendileri de dahil, kimin hizmetkarlık yaptığı çok iyi bilen söz konusu düzen partileri aymazca 'bu plan ABD'nin planı' deyivermekteler. Üstüne 'Vatan, Millet, Sakarya' komedisini oynamakta bir beis görmüyorlar. 'Kürt açılımı' planının ABD projesi olduğu yönünde atılanlar üzerinden kızışan tartışma dikkatleri üzerine topladı. Bu hırlaşma üzerinden AKP adına Beşir Atalay'ın yaptığı 'açılım' değerlendirmesinde, adına 'demokratik çözüm' denen planın 'milli birlik projesi' şeklinde rötüşlanması sadece karşı bir hamle idi. Emperyalistler eliyle dünyanın biçimlendirildiği bu süreç ve bu sürecin parçası olan Kürt ulusal sorununda 'çözüm' planı ortada çıplakken, plan menşei aramak sahtekarlıktır bir o kadar da kıymeti harbiyesizdir. ABD'nin stratejik çıkarları için uşaklıkta sınırlı tanımayan AKP'ye, aynı karakterdeki düzen partilerine, demokrasi sevici virüslere, sahte vatanseverlere anektod aktarılmalı. Alın sizelere muhataplarının ağzından projenin aslı: ABD'nin Ankara Büyükelçisi James Jeffrey'nin 8 Ağustos 2009 ta-

rihli açıklaması: "Türkiye de ABD ve diğer ülkeler gibi Irak'taki gelişmelerden çıkarları etkilenebilecek bir ülke... Şu anda ABD, Türkiye, Irak merkezli hükümeti ve Kuzey'deki Kürtler, PKK'nın izole edilmesi için birlikte çalışıyor... Türkiye operasyonlarını sürdürüyor. Bundan daha fazlasını yapmanız lazım... Hükümetin topyekun, geniş kapsamlı çabası gerekir. Gerçek ekonomik program lazım. Sadece liste yapmakla olmaz. Yatırım yapmak, insanlara iş yaratmak, sağlıklı yaşam koşullarını oluşturmak lazım. Kültürel, etnik ve dini farklılıklar temelinde bireysel demokratik hakları sağlamak lazım." ABD'ye Kürt raporunu hazırlayan Henri Barkey'in açılım özeti: "Anayasal yeni bir vatandaşlık tanımı; kültürel ve dille ilgili haklar; yerel yönetimlerin güçlendirilmesi ve silahı bırakma karşılığında PKK'ya genel af." Başbakan'ın danışmanı Ömer Çelik'in açıklaması: "ABD'nin Irak'ı işgal ettiği günden itibaren konu tamamen bir bölge sorununa dönüşmüştür. Şimdi ABD çekiliyor. Onlar da bölgede istikrar istiyor... ABD çekilirken böyle bir fırsat çıktıysa bunu değerlendirmek devlet aklının gereğidir. Tamamen yerli ve milli bir yaklaşımdır." KCK Başkanı Murat Karayılan'ın 19 Ağustos tarihli açıklaması: "ABD'nin Irak'tan çekilme planı ve Türkiye'nin enerji merkezi hâline gelmesi faktörleri çerçevesinde Kürt sorununun çözümü bir gerekliliktir."

Devlet, Zere ve diğer hasta tutsakları öldürmekte kararlı

14 yıldır tutuklu bulunan, 2008 yılı başında kansere yakalanan ve hastalığının 4. evresinde olmasından kaynaklı tahliye edilebilirliğine yönelik raporlar olmasına rağmen Güler Zere'nin ölümüne onay verilerek infazının devamına karar verildi. Demokratik kurumların, aydın-sanatçı-akademisyenlerin haftalar sürülen mücadelesine, neredeyse her gün ülkenin birçok yerinde yapılan eylemlere rağmen Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılmasına yönelik devlet yetkililerin ilgisizliği devam ediyor. Demokrasi-den, insan haklarından, adaletten dem vuranlar kendi yasalarnı dahi uygulamayıp, hukuksuzluk örneği sergilemeye devam ediyorlar. İzledikleri bu politikayla gerçek yüzleri bir kez daha gözler önüne serilen egemenler, Güler Zere ve tüm hasta tutsakları öldürmeye kararlı.

Daha önce 'tahliyesini gerektirecek bir durum' yok kararına itiraz edilerek yeniden sağlık raporunun incelenmesi talebiyle Zere'nin durumunu ele alan, 'Zere'nin onkoloji uzmanı olmadan infazının devamına' karar veren Adli Tıp, bu sefer de onkoloji uzmanı yetersizliğinden dolayı karar vermedi erteledi. Günlendir Zere'nin serbest bırakılması için 'özgürlük nöbeti' tutuluyor, ülkenin birçok yerinde Zere ve hasta tut-

saklar için eylemler yapılıyor, sendikalar, sanatçılar, aydınlar, demokratik kitle örgütleri, hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için hukukun yerine getirilmesi ve adalet için çağrıda bulunuyor. 'Güler Zere'ye özgürlük', 'Hasta tutsaklar serbest bırakılsın' çağrıları çığ gibi büyüyor.

'Adli Tıp'ın kararı hukuka aykırı'

27 Ağustos'ta Adli Tıp'tan Zere'nin özgürlüğüne "hayır" ölümüne ise "evet" kararı çıktı. Kurum önünde Zere'nin özgürlüğü için tutulan nöbet, kararın verilmesine birgün kala daha da kitlesel bir şekilde tutuldu. Adli Tıp sonucunu almak için yetkililerle görüşen avukatlar adına açıklama yapan Av. Taylan Tanay şunları söyledi: "Bize iletilen bazı temel meseleler var. Bir tanesi şu: Bugün Adli Tıp Genel Kurulu'nda onkoloji uzmanı olmadığı için İstanbul Üniversitesi'nden iki onkolog davet edilmiş ve dinlenmiş burada. Tabii bu aynı zamanda bir kanser hastası olan Güler Zere hakkında hiçbir üyesi onkolog olmayan bir kurulun nasıl karar vereceğini de gösteriyor. 3. ihtisas kurulunun verdiği kararın tamamen hukuka aykırı olduğunu da gösteriyor. Adli tıp kurulu bu aykırılığa ortak olmamak için 2 onkolog

davet etmiş ve onları dinlemiş. İki onkolog dosya üzerinde yaptıkları incelemede bazı eksiklikleri tespit etmişler. Bu eksikliklerin bugün Elbistan Başsavcılığı'na yazılacağı, özellikle Güler Zere'nin devam eden radyo terapisi ve medikal tedavisine ilişkin belgelerin Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nden isteneceği ifade ediliyor. Bu eksiklik giderilmeden Adli Tıp kurulunun karar veremeyeceği yönünde mutabakat var. Bizler bu sürecin daha fazla uzamaması ve kaygılarımızı iletтик. Güler Zere buraya getirilmeyecek, bu tıbbi raporların eksikleri giderilecek ve böylece karar verilecek. Karar açıklanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."

Zere'ye özgürlük mücadelesi devam edecek Zere'nin infazının sürmesinde kararlı olan Adli Tıp kararlarına karşı sürdürülen mücadele devam edecek. Kararın ertelenmesinden dolayı Güler Zere'ye özgürlük nöbeti ve her Cuma günü Taksim Tramvay durağı'ndan Galatasaray Lisesi önünde kadar yapılan yürüyüşler sürecek. Ayrıca ülkenin birçok yerinde çeşitli demokratik kurumlar Zere, hasta, tutsaklar ve hapishanelerdeki hak ihlalleri-tercit için eylem ve etkinliklerine devam ediyor.

Günlük gazetesi ve Yürüyüş dergisine kapatma

Devlet 'demokratik açılım'larını sunmaya devam ederken, devrimci-demokratik-yurtsever basın ise baskıya-sansüre uğramaya devam ediyor. Son olarak Günlük gazetesi ve Yürüyüş dergisi 1 aylık süreyle kapatıldı. Devrimci-demokratik basına yönelik bu baskı devletin nasıl bir açılım ve demokrasi yalanı sergilediğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Devrimci-demokratik-yurtsever basına yönelik baskı ve sansür ilk değil, son da değil. Daha geçtiğimiz günlerde Devrimci Demokrasi, İşçi-Köylü, Kızılbayrak, Atılım türlü bahanelerle kapatılmış, belirli sürelerle yayın yasağı getirilmişti. Devletin bu baskı ve sansür politikasına son olarak Günlük gazetesi ile Yürüyüş dergisi maruz kaldı. Günlük gazetesi, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 ay süreyle kapatıldı. Kapatılma

gerekeşi ise, 22 Ağustos tarihli sayısının 8. ve 14. sayfalarında "PKK propagandası" yapıldığı iddiası. Günlük gazetesinin kapatılma kararının hemen ardından bu sefer haftalık yayınlanan Yürüyüş dergisi yine çeşitli gerekçelerle 1 ay süreyle kapatıldı.

'Karar bir an önce kaldırılmalıdır'

Kapatılma kararına yazılı açıklamayla tepki gösteren Günlük gazetesinin Genel Yayın Yönetmenleri Filiz Koçali ve Ayhan Bilgen, kararın bir an önce kaldırılmasını isteyerek, Kürt aydınlarını ve halkını susturarak 'demokratik açılım' yapılamayacağını ifade etti. Koçali ve Bilgen, söz konusu sayfalarda herhangi bir örgüt propagandası olmadığını dile getirerek, kararın, MGK toplantısının hemen ardından verilmesine dikkat çektiler. Basın özgürlüğünün olmadığı bir ülkede

Kürt sorununda çözüm amaçlı bir 'demokratik açılım'dan söz edilemeyeceğinin altı çizilen açıklamada, "Kürt aydınlarını ve halkını susturarak 'demokratik açılım' yapılamaz. Aksi durumda Kürt kamuoyu devletin ve hükümetin 'demokratik açılım' siyasetini bir oyun olarak görece, Günlük gazetesine tahammül edemeyenlerin, Kürt sorununda barış ve çözüm yolunda hiçbir ciddi adım atamayacaklarını düşünecektir" denildi. Günlük gazetesine yönelik sansür ve kapatma çeşitli illerde Günlük gazetesi okurları tarafından protesto edildi. İstanbul ve Mersin'de gazetesinin büroları ziyaret edilirken, Muş'u Bulanık İlçesi'nde gazetesinin kapatılması protesto edildi. Destek amacıyla, Aza-diya Welat ve Günlük gazetesinin kapatılmasıyla 26 Ağustos'ta yayına giren Demokratik Açılım gazetesi dağıtıldı.

"Tecrübeli Ankara uçurtmayı vurdu"

Hapishanelerdeki keyfi uygulamaları mektubunda anlatan MKP tutsağı Ercan Binay, tutsakların üzerine düşüncelerini yazması için hazırladığı uçurtmaya Sincan F Tipi Hapishanesi'nin el koyduğunu bildirdi

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan MKP dava tutsağı Ercan Binay, haber merkezimize gönderdiği mektubunda, ülkemiz hapishanelerindeki keyfi uygulamaları anlattı. Binay'ın diğer hapishanelerdeki tutsakların üzerlerine düşüncelerini yazmaları için gönderdiği uçurtmasına, Tekirdağ F Tipi'nde her hangi bir zeval gelmezken, Ankara'daki Sincan Hapishanesi idaresi örgütsel amaçla kullandığı gerekçesiyle uçurtmaya el koydu. Mektubunda 'Uçurtmayı Vurmaları' filmini hatırlatan Binay, 'tecrübeli Ankara uçurtmayı vurdu' diye kayıt düşüyor.

Kocaeli'deki Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde Devrimci Demokrasi gazetesinin eski Yazı İşleri Müdürü Erdal Güler ile birlikte kalan Ercan Binay, "Bir uçurtma yapmıştım, öyle özenli bir uçurtma değil. Altıgen bir baş, art arda eklediğim 10 cm genişliğinde, yedi-sekiz metre uzunluğunda kâğıt kuyruk. Bu uçurtma hemen bütün hapishaneleri dolaşacaktı. Hapishanelerdeki siyasilerden, isteyen duyularını, düşüncelerini, anısını, yazı, resim veya karikatürle kuyruğa yazacak veya çizecekti. Uçurtmanın altıgen bölümüne, ben açıklama yazısı yazmıştım. Uçurtmanın vurulmasına fırsat vermemek için, ajitasyon-propaganda yazısı, resimlerinden kaçınmalarını, duyarlılık gösterip özenmelerini rica etmişim. Vurmaları için fırsat kolayacaklarını tahmin ediyordum. Olmadı, tecrübeli Ankara vurdu uçurtmayı" diye yazdığı mektubunda, keyfi hak ihlallerini şöyle anlattı:

'Örgütsel amaçlı' uçurtmaya el konuldu!

"Yanımdaki iki arkadaş duygu ve düşüncelerini biri şiir diğeri de yazı ile yazdı uçurtmanın kuyruğuna. Uçurtmayı Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Şerafettin Yer'e gönderdim. Bulduğum hapishanede sorun çıkmadı. Gönderdiğim adrese, isme ulaş-tı uçurtma.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden katılan arkadaşlar katılmış, Şerafettin Yer uçurtmayı Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Ayhan Güngör'e göndermiş. Gerek gönderen hapishanede gerekse gönderilen hapishanede sorun çıkmamış. Uçurtma sorunsuz Ayhan Güngör'e ulaşmış, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden katılmak isteyen arkadaşlar katılmış, Ayhan Güngör uçurtmayı Ankara'ya, Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden

Zeynel Karabulut'a göndermiş (Zeynel arkadaş şu an Kırıkkale'de). İşte ne oluyorsa Ankara'da oluyor.

Uçurtma; gönderilen adrese, Zeynel arkadaşta ulaşmadan hapishane idaresi el koyuyor uçurtmaya. Yani resmi dille sakıncalı görüyor. Gerekeşini bilmek zor değil. Örgütsel amaçlı haberleşme olarak görülmüştür."

'Dil öğrenmek de yasak'

"Yabancı dil öğrenmek için mahkemelere baş vurmuş, bazı araçlardan yararlanmak istediğimi bildirmiş, talepte bulunmuşum. Ağır Ceza Mahkemesi, gerek hapishane idaresinin, gerek İnfaz Hâkimliği'nin örgütsel amaç için kullanacağını belirtip reddettiği talebimi kısmen kabul edip elektronik sözlük kullanmama izin vermişti. Bulduğum hapishane idaresi bu kararı da Yargıtay'a taşıdı. Yargıtay da aynen iddia edildiği gibi örgütsel amaç için kullanacağımı belirtip lehime olan kararı iptal etti. Hapishane idaresi gelip el kadar olan elektronik sözlüğü aldı."

Yakılmayı bekleyen mektuplar

"Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Şerafettin Yer, seçimlere ilişkin bir yazı göndermişti bana. Bu yazının aynısı bir kaç F Tipi'ndeki arkadaşlara da gönderilmiş, hiçbir yerde sorun çıkmamış. Ama bu yazı-mektup burada bana verilmedi. Yakılmayı bekliyor. Karara dair İnfaz Hâkimliği'ne itiraz ettim. Reddedildi. Şu an sürece Ağır Ceza Mahkemesi'nde, orada da aleyhime karar çıkarsa mektup imha edilecek.

Geçmişte de adıma gelen faks-mektuplardan 'sakıncalı' görülen oldu. Onların imha edileceğine dair bir karar yoktu. Şimdi imha edilecekmiş."

İlaç alınamıyor

"Kulak çınlaması için uzun süredir (yıllardır) kullandığım ve sürekli kullanmam gereken bir ilaç var (Tebokan Special). Bu ilaç son zamanlarda sürekli alınmıyor. Ortalama on defa talep ettiysem bir veya iki defa alınmıştır.

Gerekeşi ise, hemen hemen geçmişte de yaşadığım sorunun aynısı. Geçmişte de aynı gerekçeyle alınmamış, savcılığa-bakanlığa yazdığım dilekçelerim üzerine alınmıştı. Şimdi tekrar aynı sorun, aynı gerekçe.

Gerekeş şu; adı geçen ilaç devletin ödemesini yapmadığı ilaçlar içerisindeydi. Bu nedenle bir veya iki eczane dışında hiçbir eczane bu ilacı vermiyormuş."

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertan ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:

Ertan ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

“Demokratik açılım”dan “kırmızı çizgiler”e

Kürt ulusal sorununda 85 yıllık imhacı, inkarcı ve asimilasyoncu devlet politikası ‘demokratik açılım’, ‘devletin barış projesi’ yalanıyla vitrinde reklam edilmeye devam ediyor. ‘Açılım’ üzerinden tartışmalar ‘rotar’ yaparak alevlendi. ‘Mutabakat’ hattı üzerinden seyreden süreç, iç siyasette çatalanmalara ve farklı kulvarlardan seslerin yükselmesine sahne oluyor. Son günlerde hükümet ile CHP, MHP arasında “açılıma” ilişkin proje tartışması sertleşti ve karşılıklı restleşmeler yaşanıyor. Görünen o ki hakim sınıf klikleri karşılıklı olarak “aba altından sopa gösterecek” aralarındaki dalaşı hareketlendiriyor. Sürecin seyriden de anlaşılacağı üzere ortamın nabzının yoklandığı ve iç siyasette bir dengenin yakalanmaya çalışıldığı görülmüyor. Zira İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın, “Açılım planını hazırlamak üzere her kesimden görüş alıyoruz” söylemiyle sermaye örgütlerinden siyasi partilere, sivil toplum örgütlerinden, şehit ailelerine, gazetecilerden aydınlara, sendikalara kadar uzanan yoğun görüşme trafiği bunu anlatıyor. Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun “Çözüm İmralı’da değil Ankara’dadır” çıkışı, yaratılan bu havayla Erdoğan’ın “sorunun tüm aktörlerinin oturacağı bir müzakere süreci” öneren AKP’li Kürt milletvekillerini “söz ola kestire başı” diyerek uyarması, son olarak da Cumhurbaşkanı Gül’ün “İmralı’yı unutan, onlar muhatap değil” çıkışı AKP eliyle devreye sokulan ‘Kürt açılımı’ planının sınırlarını ortaya koyuyor. Kuşkusuz sürecin neler sakladığı, gelişmelerin ne yönde olacağı önümüzdeki günlerde daha da netleşeceği gibi, farklı gelişmelerin de yaşanacağı yönünde işaretler es geçilmemeli. Ne var ki devletin ‘açılım’ konusunda icra ettiği siyasetin nabızı, gerçekliği ortadayken, somut veriler gözler önündeyken, sürecin kat ettiği yol belli iken ve pohpohlandığı gibi bir havanın olmadığı sabitken kraldan çok kralcı liberaler, AKP sevicileri, burjuva-feodal medya, demokrasi aşıkları süreci olduğundan daha farklı göstererek fetişleştirilmekte, AKP’ye omuz olmakta ve olumlu bir hava yaratma noktasında hatırı sayılır bir çaba sarf etmektedir. Öte yandan ‘Kürt sorununda demokratik açılım’ sözlerine karşılık Kürt ulusal hareketine ve çeşitli kurumlarına yönelik baskı ve şiddet de bir o kadar yoğunlaşıyor. Bu yönüyle devlet Kürt “açılımı” planını kamuoyuna yedirmeye çalışırken ve “açılım”, “demokrasi” söylemlerini havada uçururken; farklı bir kulvardan ama bunu destekleyecek söylemlere ise tahammül edememekte. Kürt açılımına ve demokratik taleplere ilişkin söz söyleyen Günlük gazetesinin kapatılması sadece basit bir örnek.

‘Kürt Açılımı’ üzerinden alevlenen tartışmaların çizdiği tablo ve özellikle MHP ve CHP’nin ‘sert’ söylemleri, ardından ordunun suskunluğunu bozarak (adeta CHP ve MHP’ye yanıt vericesine) açıkladığı ‘yol haritasıyla’ masaya elini vurnası, buna mukabil ulusal hareketten yana KCK’nın yaptığı ‘sert uyan’ niteliğindeki açıklama işlerin ‘yolunda gitmediğini’ gösterdi. Plan, yol haritası furyasından sonra şimdi de her kesim kendince kırmızı çizgilerini peşi sıra açıklamaya başladı. Kısacası bu tablo turnusolun öngününü gösteriyor bizlere. Farklıymış ya da bu işi daha iyi yapabilmiş, daha fazla demokrasi ve hak vermiş gibi bir görüntü çizse de neticede söz konusu çizgiler aynı öze tekabül etmekte. Bu anlamda son günlerdeki tartışmalar dikkate değer. Bilhassa CHP ve MHP’nin aymazca ortaya attıkları ‘bu plan ABD’nin planı’ lafı ve bunu kanıtlama çabası içine girmesi, üzerinde durulmayı gerekli kılıyor. Kuşkusuz CHP’nin çıkışı meselede rol alamamanın kompleksiyi AKP’yi sıkıştırma manevrasıyken; MHP’nin daha sert ve daha ırkçı-faşist söylemi ise taban kaygısından ve aslında kendisini ayakta tutan söylemlerin dışında bir şeyinin ol-

mamasından ileri gelmekte. Emperyalistlerin Ortadoğu ve civarı bölgelerin denetimini ön gören bir projede, yer edinme çabasında olan ve bu nedenle uzlaşma arayışındaki Kürt ulusal hareketi süreci tanımlamakla ve ‘Kürt açılımı’nın hedefini gñileştirerek belirtmekle beraber sürece sıcak bakmakta uzlaşma çağrılarını yapmaktadır. Buna rağmen her şeyden bihabermiş gibi KCK’nın 24 Ağustos’ta yaptığı ve ‘devlete sert uyanı’ olarak geçen açıklaması garip kaçıyor. İç siyasetteki gerilimli tartışma, MGK sonrası ordunun açıklaması, AKP’nin Öcalan’la ilgili açıklamaları sonrasında KCK, Amerika’yı yeniden keşfetmiş gibi, ‘demokratik açılım’ adı altındaki ‘Kürt açılımı’ projesinin ‘özünde çok tehlikeli’ olduğunu belirterek amacın ‘Kürt özürlük hareketini tasfiye etmek’ olduğunu belirtmesi ilginçtir.

Hâkim sınıf kliklerinin dalaşı ve gergin anlar
Hâkim sınıf klikleri karşılıklı olarak “aba altından sopa göstererek” klik eğilimlerini gizleyemiyorlar. Klik menfaatleri temelinde dalaşan kızıyor. Menfaatleri temsil edilemeyerek dışta kalan kesimin siyasi partileri “ihamet” suçlamaları ve “vatan-millet” taneleriyle tehditler savurmaktan sakınıyorlar. İktidardaki ağırlığını günden güne pekiştiren klingen bu süreçten daha da güçlenerek kıvıncı hesaplayan ve kendilerinin iktidar pastasından alacakları payın giderek azalacağını gören ilgili klikler ve siyasi parti-

ulusu ve mediste bulunan yasal partisinden esasta destek alması da iktidar klingenin moral ve gücünü iyice artırdı. Hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan kıvıscıma Erdoğan’ın “ne pahasına olursa olsun ve neye mal olursa olsun açılıma devam edeceğiz” demesiyle bir nevi mesele hakkında bir nokta koymuş oldu. Bu gergin günler içerisinde DTP’nin durumu ise diktatlerden kaçmadı. Aynı zamanda buna paralel olarak KCK’nın açıklaması da... DTP, bu çığırkanlıklar karşısında bir an karamsarlığa kapılarak umudunu yitirdi ve sürecin tıkanmak istendiğine işaret ederek, hükümetin de bu yaklaşıma pirim vererek aynı noktaya gelmesini eleştirdi. Hükümetin tavrını net olarak açıklamasını söyleyip kendi eğilimini açıkladı. Nitekim DTP, Erdoğan’ın ağızıyla yapılan ‘açılıma devam edeceğiz’ net vurgusundan sonra yeniden iyimser atmosfere dönüp memnuniyetini açıkladı. Anlaşıyor ki, Erdoğan bu açıklamalarıyla Kürt ulusal hareketinin öznelerini bir nebze rahatlatıp umutlandırdı.

Duruma el atan Ordudan ‘kırmızıçizgi’li ‘yol haritası’

‘Kürt açılımı’ gündemin baş sıralarında çeşitli kesimlerle hararetili bir şekilde tartışılırken ve çeşitli kesimler ‘Kürt sorununun çözümü’ konusunda yol haritalarını, planlarını bir bir açıklarken ordu da bundan geri durmayarak sözünü masaya vurdu. Zira günler öncesinde CHP ve MHP orduyu hedef göstererek adeta ordunun, kılıcını atması yönünde ona baskı uyguladı. Ordunun sessizliğine tahammül edemeyen ve ‘işbirliğiyle’ itham eden söz konusu partiler ısrarla ordunun söz söylemesini ister vaziyeteydi. Son Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısının ardından suskunluğunu bozan İlker Başbuğ, ordunun ‘Kürt açılımı’na ilişkin yol haritası açıkladı. Başbuğ’un açıklaması en çok CHP ve MHP’nin yüreğine su serpti. Başbuğ’un anayasanın 3. maddesini hatırlatarak altını çizdiği “Türkiye Cumhuriyeti’nin ulus-devlet ve üniter-devlet yapısının korunmasında tarratır ve taraf olmaya da devam edecektir” sözü esasında devletin ‘Kürt sorunun çözümü’ safasatının ne menem bir şey olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. PKK’ye karşı mücadeleye devam edeceklerini vurgulayan Başbuğ, geleneksel imha-inkar siyasetinin dün olduğu gibi taze olduğuna işaret etmiş oldu. Üniter yapının değiştirilmesinin kabul edilemez olduğuna vurgu yapan Başbuğ, dolayısıyla Kürt kültürü ve dilinin Anayasa’ya girmesini reddetdiklerini ifade etti ve bu yönde devletin gerekli tedbirleri almasının önemli olduğuna dikkat çekti. Başbuğ açıklamasında ‘Kürt açılımı’ tartışmalarına da bir sınır çizdi. Usul ve yöntemin esası belirlediğine, dolayısıyla takip edilecek usul ve yöntemlerde özenli olunması gerektiğine işaret ederek “her konuyu tartışabilme özgürlüğünün, devletin varlığını riske sokacak, ülkeyi kutuplaşmaya, ayrılmaya ve çatışma ortamına sokacak konuları içermemesi gerektiğine inanır” talimatında bulundu. Her ne kadar ordunun açıklaması, CHP, MHP gibi kesimlerin beklentilerini karşılama gibi görünse de yanıldıkları muhakkak. Her şeyden önce bu bir konjonktür meselesidir ve bu süreç sağlama temeller üzerinde başlatıldı. Ordusundan AKPSine devletin bütünü bu planda biçimsel ayrımsalar olsa da mutabıktır. En son 14 Nisan 2009 tarihli Başbuğ’un açıklaması bunun taahhüdü niteliğindedir. Ve son MGK’da sonra Başbuğ’un yapmış olduğu açıklama ayrıksı değil. Ve dolayısıyla ordunun ‘yol haritasına’ CHP ve MHP den önce AKP’nin memnuniyetini almıştır. AKP’nin ‘devlet projesi’ olarak tanımladığı ‘Kürt açılımı’ planı Başbuğ’un çizdiği haritanın düzlemindedir. Nitekim Başbuğ’un açıklamasından sonra Erdoğan’ın ‘biz de görüştüyüz’ yönünde söz

söylemesi ve memnuniyet belirtmesi manidardır.

Duydunuz mu, ‘Kürt Açılımı’ ABD’nin planıymış(!)

Emperyalist-kapitalist sistemin kendini yeniden yapılandırdığı, yeni araçlar, yeni söylem ve algılar oluşturmaya çalıştığı ve nihayetinde stratejik çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden şekillendirdiği şu süreçlerde ‘bunun arkasında ABD var, bunu ABD yapıyor’ demek kadar abes bir şey olamaz. Aynı zamanda bu, dışta da içte de olup biteni anlayamamak, tanımlayamamaktır. Zira taraflar, güçler bunda hem fikirken ve bunu açıkça kamuoyuna kabul ettirmekteyken; CHP-MHP’nin ‘bu plan ABD’nin planı’ sivri zekâlılığından olması bir yandan çaresizlik ve sefaletini gösterirken diğer yandan da çabaların beyhude olduğunu salık veriyor. CHP ve MHP bu projenin kimin projesi olduğunu bilmesie, kerhen de olsa onay vermemiş olsa neden çıkıp bugün ifşaatla bulunsun, kanıt istesin? Her şeyden önce bunun hakkını teslim edelim. AKP’nin kendisi bir ABD projesiyken -bunun için nedenler, süreç açıkça ortadayken- AKP’nin eline alıp bayraklaştırdığı Kürt açılımının ABD projesi olmaması abes değil mi? Kürt açılımı projesinin ABD’nin, bölgedeki stratejik çıkarlarının gereği olmadığını varsayalım. Peki, Türk devletinin böylesi bir projeye girişmesi hangi gerekliliklerle izah edilir? Kuşkusuz birçok kesim bu soruyu ‘demokratikleşme’ ‘artık barışın sağlanması’, ‘ulusal birliğin sağlanı daha güçlü bir millet, daha istikrarlı bir millet oluşturmak’ şeklinde cevaplayacaktır. Geçelim, Türk devleti neden demokratikleşmek ister, birkaç ay öncesine kadar savaştan, “terörle mücadele-den” beslenen bir devlet birden neden barıştan, silahlanın durmasından ve istikrardan bahsetsin. Kuşkusuz bununu açıklaması konjonktürel gelişmelerdir. Dünyaya hâkim olan ve şu sıralar dünyayı hatırı sayılır bir şekillendirmeden geçiren başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin dinamiğiyle ilgilidir. Yani bu gerçeklik Kürt açılımı projesini dayatmaktadır. Ne Devletin demokratikleşme arzusundan ne AKP’nin başarısından ne de Başbakan Erdoğan’ın yüksek IQ’sundan ileri gelmektedir. Bu projenin ABD’nin projesinin CHP ve MHP’nin umurunda olmadığı ve de onlara hiç mi hiç dokunmadığı gün gibi ortadadır. Ki bugüne kadar ABD’nin projeleriyle sahne alan, palazlanan söz konusu partiler değil mi?

‘Kürt Açılımı’nı da içine alan bu sürecin kabul gördüğü her kesimce bilindiği malum. Başından beri ABD, Avrupa ve bazı bölge ülkeleri soruna müdahildir. Dolayısıyla ABD’nin bu işte şu veya bu şekilde müdahil olmadığını, planın onun değil Türk devletine ait olduğunu tahkik etmeye kalkışmak abestir.

Sonuç olarak; gelines aşamada iktidardaki hakim sınıf sözcüleri ‘yol haritası’ olarak planlarını açıklamak üzereler. Bundan umutlanan Kürt ulusal hareketi ya da Kürt ulusunun yasal partisi, her ne kadar Öcalan’ın “yol haritasını” gündemleştirse de genel eğilimlerine bakıldığında hükümetin planıyla ortaklaşa bunun yürütülmesine destek verecekleri izlenmektedir. Taleplerinin içeriği, yani pazarlık aracı olarak daha nitelikli talepler olarak dillendirilenler değil, ama uzlaşma zemininde çekilecekleri talepler noktası, hükümetin geliştireceği planı desteklemelerine uygundur. Bundandır ki, belli itirazlar yükselse de esasta hakim sınıfların planının kabul edileceği açıktır. Sürecin, ortaya çıkmış olan mevcut Kürt ulusal iradesi muhatap alınmadan, Türk hakim sınıflarının “merhamet” ölçüleriyle ve tamamen kendi inisiyatiflerine olarak yürütüldüğü açıktır. Dolayısıyla buradan ne kıvıncı değilken, kıvıncı şeyin Kürt ulusuna da ülke demokrasisine de yarar değil zarar vereceği muhakkaktır. Öte yandan Türk hakim sınıfları başta devrimci Kürt ulusal hareketini tasfiye etmek ve sonra da bu tasfiyeciliği manivela ederek genel tasfiyeciliği derinleştirip yürütmek istemektedir. Bunda kuşkuyla yer yoktur.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Devrimci ruhla ayağa kalkıp tasfiyecici cesedi yere çalmak elzemdir

Devrim adına ne varsa, siyaset yapma adına unutulduğu-unutturulmaya çalışıldığı, burjuva demokratik yasalı sağ çerçevede hep birlikte atı koşturulduğu, yaratılan toz-duman arasında bağdaş kurularak rengârenk yapay çiçeklerle iyimserlik çelenginin takdim edildiği bugünkü koşullarda, devrimci ruhla ayağa kalkıp tasfiyecici cesedi yere çalmak elzemdir. Devrimciğe yakışı ihtiyacı duyulduğu bugünkü koşullarda devrime sırt dönerek esen rüzgârın yönüne yatıp tasfiyeciliğe “zeytin dalı” uzatanlar bir utancın altına imzalarını atmış bulunmaktadırlar. Unutulmamalıdır ki, devrim muhasebesini yapıp faturasını çikararak ilerleyecek ve elbette devrimci gelecek geçmişin kötü anılarını sahiplerine iade edecektir. Kürt ulusuna karşı duyulan sorumluluk ve devrimci ulusal hareketle dayanışma gereği, “kendi kendisine fakirlik belgesi çikaran” kimi devrimci ve devrimciliği gölgeleyen siyasi yapılar harikulade bir bilinçle “çözüm” paketlerini açıklayarak sundu. Kime sundu sorusu da önemlidir elbet. Hiç kuşkusuz ki ilgili muhatap durumunda olan Kürt ulusal hareketi ve ezen ulus hâkim sınıflarına... Peki, ne adına? Kurban biraçık evet sadece biraçık daha iyi şartlarda yaşamını sürdürsün ama cellâdına bağlı kalmak kaydıyla yaşaması üzere ve ona muhtaç kalarak biraçık nafakasının arttırılması adına...

“Daha iyi yaşamasını istemenin” anlam kazandığı yer şurasıdır: “Daha iyi yaşama” denen bazı önemsiz hakların alınmasının ya da tanınmasının şartları, bu kırıntılar karşılığında devrimci ulusal hareketini tasfiye edilmesi ön şartıyla direkt alakalıdır. Ve Kürt ulusal hareketinin bu kırıntılar karşılığında ezen ulus hâkim sınıflarının ezen üstün pozisyonunu kabul edip onaylamasıyla anlam kazanmaktadır. Siyaset namına demagoji yapıp savunulan ve “çözüm” paketleri sunularak ortak olunan gerçek

bu sinsi plan ve tasfiyecilikten başka bir şey değildir. Yani, “çözüm” planları sunularak Kürt ulusuna karşı sorumluluğın gereği sayılı ulusal hareketle dayanışma adına yapılan bu eylemin taşıdığı çürüklük; bu tasfiye ve esaret projesi sürecine ortak olmak, devrimci ulusal hareketin tasfiye edilmesine önyak olmak kabahatinde yatmaktadır. Öngörülerek yürütülen plan ve süreç, ulusal hareketin tasfiye edilecek ezilen ulusun köleliğini pekiştiren amaçlarda kalcılaşmaktadır. Ve bu süreçte dâhil olmayı öngörerek dostluk ve dayanışma adına sunulan plan ve öneriler; muhatap olan hâkim sınıfların niteliği göz önüne alındığında, gerçekte bir değer taşımayıp nesnel zeminden yoksunlukla soyut ve karşılıksız kalmaktadırlar. Nitekim paket öneriler sunmaktansa, süreçten temel halkasını tespit ederek bu tasfiyeciliğe karşı mücadele tutumunu almayı devrimci tavrımız olarak belirledik. “Çözüm” önerileri sunmanın, hâkim sınıflardan “çözüm” beklentisine girmek anlamına geleceği ve aynı zamanda bu yönlü beklenti ve eğilimleri besleyerek tasfiyeciliğe hizmet eden bir yaklaşım olduğunu haklı olarak eleştiriy yadsıdık. Ezilen mazlum ulus ve emekçi halk kitlelerini ırkçı faşist hakim sınıflar düzenine geri bağlarla entegre etmeye hizmet eden ve bu amaçla tanınan demokratik hak kırıntılarını elimizden tersiyle itip devrimci kurtuluş yolunda yürümek, sınıf bilinçli proletaryanın tek doğru tutumudur. Faşist hâkim sınıflara karşı silahlı devrimci savaş görevinin tarihsel zorunluluğunu, ne adına olursa olsun, bu sınıflara barış siyasetine indirgemesiz, algılayamaz ve böyle tanımlayamayız. Bu, bir ilke sorunu, devrimci yolla revizyonist yol arasındakı terçih meselesidir. Onurlu barışın ve karşılıklı çıkarları hakkaniyetle eşit temsil etmeye dayalı dengeli ve kabul edilir bir uzlaşma zemini hiçbir bakımdan bulunmayan mevcut şartlarda, bur-

juvazinin değirmenine su taşıyan sağ tasfiyecici burjuva liberal safasatadan ibaret olan uzlaşma ve barış siyasetini benimseyemez, kendi kendine söz hakkı vererek boşluğa konuşan “çözüm” önerileri komedisine soyunamaz. Konuşma yetkimizi, mevcut egemenlerce tanımlanıp tanınmış burjuva normlar dışında, devrimci alternatif meşruiyeti anlamında kullanınız. Burjuva pazarlık masaları için değil, devrimci cepheden yükseltiriz şiarlarımızı. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı, Bütün Uluslara Tam Hak Eşitliği ve Bütün Uluslardan Halkların Birliği ilkeleri değişmez kılavuzlarımızdır. Gerçek kurtuluş, sınıf hareketi önderliğinde gerçekleştirecek olan devrimden geçmektedir. Kürt ulusunun bağımsızlık hakkının kayıtsız şartsız tanınması ve ulusların tam hak eşitliği statüsü, Kürt ulusunun elde etmesi gereken en temel sorunlardır. Bu sorunların kaynağında gerici sınıf diktatörlüklerinin varlığı ve bunların sınıfsal çıkarları yatmaktadır. Bunların elde edilmesi için her türlü ulusal direniş ve başkaldırı meşrudur-yürütülmelidir. Bu mücadelenin direkt ve açık hedefi TC devleti olmak durumundadır. Kürt ulusunun temel sorunları, TC devletinin sınıf karakteriyle alakalı olup, bununla ve bunun egemenlik realitesiyle açıklanabilir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu bu perspektifle mümkündür. En nihayetinde, faşist TC devletinin yıkılıp Yeni Demokratik İktidarı kurulmasıyla gerçek kurtuluş mümkündür.

Kürt ulusal hareketi büyük bedellerle örölmüş mücadelesinin kazanımlarını; kendisinin oyalanması veya tasfiye edilmesinin pazarlık konuları haline getirip tuzağa düşmemeli ve anlamlı mücadele değerleri üzerine kurulu mevcudiyetini, kendisini yadsıma eğilimiyle bertaraf etmemek uzak durmalıdır.

Türk ulusı hakim sınıfları Kürt ulusı ve toprakları üzerinden elini kayı-

sız şartsız ve derhal çekmek zorundadır. Hiçbir ulusal üstünlük, imtiyaz ve eşitsizlik kabul edilemez. Ezen Türk ulusı hakim sınıflarının her türlü imtiyaz ve egemenlik statüsüne, milli zulüm ve tahakküme son vermek üzere kararlı bir mücadele yürütmek vazgeçilemezdir. Bu mücadele yürütölüp desteklenmek durumundadır. Kürt ulusı her türlü hakkını kazanmalı ve kullanılmalıdır. Ancak, kendi özgür ve onurlu yaşam hakkını, zaten kendisine ait olan haklarını almaya, hele hele bu güdüklükteki haklara asla feda etmemelidir. Köleliğinin kaldırılmasının tartışma konusu yapılmadığı bir yerde kazanımlarını pazarlık konusu yapmama- lı, önemsiz haklarını almak için büyük ve temel haklarını vermeye rıza göstermemelidir.

Tüm demokrat-devrimci, aydın ve komünistler; Kürt ulusı üzerindeki milli baskı ve zulme karşı kararlı olarak savaşımalı, Kürt ulusunun kaderini tayin etme hakkı için mücadele etmelidirler. Elbette, gerek ulusal hareket ve gerekse de komünist ve devrimciler, Kürt ulusunun tüm ulusal demokratik hak ve taleplerinin mücadalesini yürütmeli, bunları kullanılarak geliştirilmesi yönündeki her gelişmeyi desteklemelidirler. Ne var ki, bunların kazanılmasını amaç haline getirip, bağımsızlık ve ulusal kurtuluş davasının önüne çıkarmamalıdır, bu haklar pahasına Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesini benimsememelidirler. Biz kurtlar sofrasına kıydan köşeden ilişerek değil, devrimci alternatif olarak siyaset yürütebiliriz. Biz, ezilen tabii ulusun ve haklı mücadelesinin yanında olup, onun demokratik-devrimci mücadelesini destekleriz; ulusal imtiyazlar edinme yanı ve reformist eğilimlerini değil.

Mandalı bırakırsan ölürsün, bırakmazsan yaşarsın!

"Elazığ Karakoçan Jandarma Komutanlığı'nda görevlendirilen 2'nci Motorlu Piyade Taburu 3'üncü Bölük'te askerliğini yapan çavuş İbrahim Yaman ile erler İbrahim Öztürk, Ali Osman Altın ve Mesut Bulut, 17 Ağustos günü mevzideki patlamada hayatlarını kaybettiler." Medyada haber bu şekilde geçiyordu. İlk açıklamada olayın bir kaza sonucu olduğu belirtildi. Ancak çok geçmeden ola-

yın bir kaza sonucu değil, nöbette uyuyakalan Er İbrahim Öztürk'ün komutanı Teğmen Mehmet Tümer tarafından cezalandırılmak istenmesi nedeniyle yaşandığı açığa çıktı.

'Mandalı bırakırsan ölürsün, bırakmazsan yaşarsın'

Teğmen pimini çektiği el bombasını Er Öztürk'e verdikten sonra "Mandalı bırakırsan ölürsün, bırakmazsan yaşarsın" dedi. Ama pimi almak için çok uğraşan Öztürk saatler sonra bomba patlayınca 3 arkadaşıyla birlikte hayatını kaybetti.

Görgü tanıklarının ifadelerine göre, 17 Ağustos 2009'da devriye görevi yapan Uzman Çavuş Şakir Akçan, 05.00-07.00 devriyesine saat 06.00'da çıktı. Öztürk ve arkadaşı Ahmet Şensoy'un nöbet yerinde uyuduğunu gören Çavuş Akçan, askerlerden Öztürk'ün mevzideki el bombasını Şensoy'un ise silahının alev gizleyeniini aldı. Amacı askerlerin uyuduğunu kanıtlamasıydı.

Komutan pimi geri vermedi

Elinde pimi çekilmiş el bombası bulunan Er Öztürk, Teğmen Tümer'in bulunduğu mevziye giderek "25 yaşına geldim. 75 gün askerliğim kaldı. Beni öldüreksiniz" dedi ve pimi kendisinden istedi. Ama teğmen Tümer, "Nöbet yerine git, ben gelip takacağım zamanı biliyorum" karşılığını verdi. Bunun üzerine Öztürk, çevredeki diğer mevzilere arkadaşlarından, pim aramak için yardım istemeye gitti. İkinci kez teğmenin yanına geldiğinde yine aynı cevapla karşılaştı.

Tekrar mevziler arasında dolaşmaya başladı. Olayın üzerinden çok geçmeden de arkadaşları Mesut Bulut, İbrahim Yaman ve Ali Osman Altın'ın bulunduğu mevziye geldi. Bu sırada Öztürk'ün elleri terlediği için bomba büyük bir gürlütle patladı. Öztürk ve 3 arkadaşı olay yerinde yaşamını kaybetti.

Fırsat eğitimi veriyormuş(!)

Başlatılan soruşturma kapsamında ifade veren Teğmen Mehmet Tümer fırsat eğitimi kapsamında el bombasının pimini çektiğini, mandalı bırakmadığı sürece bombanın patla-

mayacağını İbrahim Öztürk'e söylediğini ileri sürdü.

'Oğlumun elleri sapasağlamdı'

Elazığ'da, nöbette uyuduğu gerekçesiyle kendisini "cezalandırmak" isteyen komutanının tutması için verdiği pimi çekili el bombasının patlaması sonucu 3 arkadaşıyla birlikte yaşamını yitirdiği söylenen er İbrahim Öztürk'ün annesi Nermin Öztürk, "Oğlumun elleri sapasağlamdı, patlama izi yoktu" dedi. Oğlunun bir cinayete kurban gittiğini ileri süren Nermin Öztürk, "Oğlum öldürüldü. Suçlular cezalarını mutlaka çekmeli. Oğlumu devlete şehit verdim. Bizim yüreğimiz yanıyor. Allah da bundan sorumlu olanların yüreğini yaksın. Oğlum çok sevilen bir gençti. Ona bakmaya kıyamazdık" diye konuştu. Oğlunun bomba patlaması sonucu öldüğüne inanmadığını kaydeden Nermin Öztürk, "Çünkü elleri sapasağlamdı, patlama izi yoktu. Çocuklarımız başka bir şekilde öldü. Bomba bir insanın elinde patlarsa, o el, kol sağlam kalır mı? Bu konunun sonuna kadar araştırılmasını istiyorum" diye konuştu.

Uyuyorsan Türk askeri sayılmazsın!

Konuya ilişkin burjuva medyada çıkan haberlere baktığımızda olayın tekil olay olduğu, bir komutanın yaptığı münferit olay olduğu söylendi, yazılıp çizildi. Oysa geriye dönüp baktığımızda ise, buna benzer en azından yüzlerle ifade edilecek olaya rastlanız. Çünkü bu olay bir kişinin yaptığı tekil bir olay değil bir yapının ürünü. "Her Türk asker doğar" kültürlü hâkimdir bu ülkede, dolayısıyla "Türk askeri uyumaz, Türk askeri üşümez" neredeyse "Türk askeri ölmez" oluyor. Bu ırkçı kültürün sonucu olarak uyuyan da, üşüyen de Türk askeri olamamıştır dolayısıyla da Türk askeri olana kadar her türlü eğitime tabi tutulması gerekir. Zira katil kendini savunurken fırsat eğitimi verdiğini söylemektedir. Bunun sonucu olarak ta bu olay, bir görev zayıflığı olarak pekâlâ gösterebilirler. Bu da doğal karşılanmalı en azından bu ırkçı-faşist kültüre karşı çıkmayan mücadele etmeyenler açısından.

"Zafer bayramı" askerin hayatından çok daha önemli!

Korkuya ve itaate dayalı bir sisteme sahip hakim güçlerin

ordusunda buna benzer olaylar oldukça fazla. Genelde de ordunun itibarı 'hassasiyeti' gözetilerek üstü kapatılarak bu tür olaylar, "intihar etti" gibi gerekçelerle açıklanıyor. Oysa olaya buradan bakıldığında dahi çok vahim bir durumun olduğu kolayca anlaşılır. Zihinsel ve fiziksel anlamda sapa sağlam olan bu genç insanlar neden intihar ederler? Bu soru sorulup cevabı bulunmalı. Baskının ve zorlamanın olduğu yerlerde ise, bu gibi olayların olması kaçınılmaz. Hayatını kaybeden 4 askerle ilgili soru soran gazetecilere çıkışan Başbuğ "zafer" kutlamalarının hayatını kaybeden askerlerden daha önemli olduğunu ima eder bir şekilde "yeter artık burada zafer bayramı kutlamaları için bulunuyoruz" eflenmesiyle soruyu geçiştirmeye çalıştı. Aslında Başbuğ için normal! Zira 'kahraman' Türk askerine ağa babası ABD 5 sentlik değer biçmişti. 5 sentlik aşkırı Başbuğ için de bir önemi yoktu, önemli olan zaferin mutluluğunu yaşamaktı. "Analar her zaman asker doğurur, ama skorski doğurmaz" diyen zihniyetten de bundan başka ne beklenilebilir ki.

Zulmün adına kader denirse!

Adamin çocuğu "vatan ve İslam için ölenler şehit olur" cümlesini okur ve babasına sorar: "Vatan ve din için ölenler şehit mi olur?" Babası da "evet şehit olurlar" der. Çocuk tekrar sorar "Peki aynı dinden olurlarsa o zaman kim şehit olur?" Örnek olarak da Körfez Savaşı'nda ülkemizden kalkıp Irak'ı bombalayan uçakları gösterir. Sıkışan baba; 'fazla karıştırma' der. Evet, şimdi burada vatani korumak için görev yapan ve bu görevinin gereği emri altındaki askerleri eğiten komutan kahraman mı? Yaşamını yitiren askerler şehit mi? Ya da hiç biri mi? Kanımızca hiç biri; çünkü hizmet ettikleri emekçi yoksul halkların çıkarları değil, emperyalizm ve güdümündeki egemenlerin çıkarları. Ordu halkın çocuklarını kendi sömürü çıkarları için kullanıyor, katlediyor da. Peki, bu ordu kimin ordusu? Halkın olmadığı, bu olaydan da görüldüğü gibi kesin...

İşçi-Köylü çalışanı ve okuru gözaltına alındı

İSTANBUL- İşçi-Köylü gazetesi çalışanları ve okurlarına yönelik gözaltı terörü sonrasında gazete çalışanı Suzan Zengin ve üç gazete okuru tutuklandı. İşçi-Köylü gazetesi çalışanı ve okurları, 28 Ağustos sabahı evleri polis tarafından basılarak gözaltına alınmıştı. 4 gün boyunca İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan gazete çalışanının açlık grevi yaparak polis komposunu protesto ettiği öğrenildi.

31 Ağustos günü İstanbul Adliyesi'ne götürülen Suzan Zengin ve 3 kişi, çarlıkçıları mahkemede keyfi bir biçimde tutuklandı. Adliye çıkışında "Devrimci basın susturulamaz", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz" sloganları atan Suzan Zengin'e mahkemeyi takip eden diğer gazete çalışanları ve okurları da sloganlarla eşlik etti. Suzan Zengin Bakırköy Kapalı Hapishanesi'ne götürülürken, gazete okurları Metris Hapishanesi'ne götürüldü.

Tutuklamaya delil telefon görüşmesi

Gazete çalışanı Suzan Zengin'i gözaltına alan polis, "Bir dosya ile ilgili ifadesini alacağız" açıklamasında bulunmuştu. İşçi-Köylü gazetesinden yapılan açıklamada şu ifadelere yer verildi: "Çalışanımızı evinden 'Bir dosya ile ilgili ifadesini alacağız' diyerek gözaltına alan polisin bir komplo peşinde olduğu ortaya çıktı. Bir süredir başka bir dava ile ilgili olarak takip ettikleri okurlarımızdan birisinin çalışmamızla yaptığı bir telefon görüşmesini kendisine dayanak yapan polis, bir komplo ile çalışmamızı bu dosyaya dâhil etmiştir."

Tutuklamalar protesto edildi

İşçi-Köylü gazetesi çalışanı ve okurlarına yönelik tutuklama terörü Kartal Meydanı'nda yapılan eylemle protesto edildi. Birçok devrimci demokratik kitle örgütünün de destek verdiği açıklamada İşçi-Köylü gazetesi adına yapılan konuşmada şunlar ifade edildi: "Kartal bölgesinde uzun yıllardır devrimci ve sosyalist basın kimliği ile gazetecilik yapan çalışmamıza isteyen herkes büro veya cep telefonu üzerinden ulaşabilmektedir. Çalışmamızın kendisine gelen bir telefona cevap vermesi polis için gözaltına alınarak tutuklanması için yeterli olmaktadır. Bu da devletin hukuksuzluğunu ve devrimci-sosyalist basına yönelik düşmanlığını göstermektedir. Saldıralar, gözaltılar, tutuklamalar ve kompolar büyük bir onurla yürüttüğümüz devrimci ve sosyalist basın mücadelemizi durduramayacaktır."

Diyarbakırspor küme yükselirken

siyaset küme mi düşüyor?

Futbolda, bu sezon yeniden Süper Lig'e çıkan Diyarbakırspor, kendi sahasında, Fenerbahçe'yle karşılaştı. Diyarbakır Atatürk Stadyumu'nda yapılan karşılaşma oldukça gergin geçerken, Amed polisi stadyumun içinde ve çevresinde yoğun yığınak yaptı. Maç öncesinde Diyarbakırspor Başkanı Çetin Sümer'in verdiği iftar yemeğine, Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker, Diyarbakır Valisi Hüseyin Avni Mutlu, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Başkan Vekili Ali Şimşek ve Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım katıldı. Katılımcılar Diyarbakırspor'un Süper Lig'e çıkmasını mutlulukla karşıladıklarını ifade ederken, bunun 'şehir yaşıntısının normalleşmesine katkı sağlayacağını' ifade ettiler.

Açılım pankartına polisten izin yok!

Amedililerin yoğun ilgi gösterdiği ve tribünleri doldurdukları maç esnasında polis bütün pankartları sıkı biçimde kontrol ederken, "Kürt açılımı"na ithafen açılan "Bu açılımda biz de varız" yazılı pankart ise polis tarafından anında kaldırıldı. İzleyiciler maç boyunca sahaya pet şişe, çakmak, bozuk para gibi maddeler yağdırdılar. Ayrıca bazı izleyiciler kendilerine hâkim olamayarak sahaya girip, futbolculara saldırdılar.

Diyarbakırspor daha önce de yıllarca Süper Lig'te oynamıştı. Bu süre boyunca, Amed halkı tarafından Valilik destekli olduğu dile getirilen takıma, şehrin ilgisi zayıftı. Amedliler, belediyenin desteklediği DİSKİ Spor'un maçlarına daha fazla ilgi gösteriyordu. Ancak yine de Amedlilerin önemli bir kesimi her hafta Diyarbakırspor'un maçlarını izliyor, bu maçların önemli kısmında da, satırılı-bıçaklı kavgalara varan olaylar çıkıyordu. Diyarbakırspor'un gittiği deplasmanlarda da, karşı takım taraftarları PKK karşıtı sloganlar atıyorlar, Diyarbakırspor taraftarlarına ve futbolcularına saldıyorlardı.

Ulusal mücadelenin panzehiri futbol mu?

Diyarbakırspor'un Süper Lig'de oynadığı bu sezonlar boyunca Valilik tarafından desteklenmesi ve takıma büyük paralar akıtılması, futbolun Amed'de ulusal mücadelenin "panzehiri" olarak görüldüğü yorumlarına neden oldu. Amed halkının çoğu Diyarbakırspor'a ilişkin bu yorumu yaparken, ayrıca, tanınmış futbol yorumcusu Erman Toroğlu da, katıldığı televizyon programında aynı yorumu yapmıştı. Diyarbakırspor'un yıllar sonra, tam da AKP'nin "Kürt açılımı" sürecinde Süper Lig'e yeniden çıkması, benzer yorumların yapılmasına ne-

den oluyor. Üstelik bu kez belediyenin de desteklediği takıma, Amed halkının da yoğun ilgi gösterdiği görülüyor. Son maçtan önce konuşan devlet yetkililerinin "şehirdeki yaşamın normalleşmesine katkı sağlar" biçiminde yorumladığı Diyarbakırspor'un Süper Lig'e çıkışıyla birlikte, Amed'in her yana takıma başan dileklerinin yazılı olduğu kırmızı-yeşil renkli pankartlarla donatılırken, ayrıca Diyarbakırspor taraftarlarının yaptığı kutlamalar, şehir merkezinde trafiğin kilitlenmesine neden oldu. Bu kutlamalar sırasında şehrin en çok konuşulan konularından biri Diyarbakırspor'un Süper Lig'e çıkması olurken, kutlamalardan birinin DTP'nin yaptığı 15 bin kişilik açlık grevine denk gelmesi, şehirde ilginç bir manzaranın oluşmasına neden oldu. Özellikle şehir merkezinde, açlık grevi gündemi, Diyarbakırspor'un Süper Lig'e çıkması gündeminin gölgesinde kaldı. Ayrıca Diyarbakırspor'un yaptığı bütün maçlar sırasında, şehirde maç yayını yapan bütün kahveler tıklım tıklım dolarken, maç sonrasındaki günlerde de kahvelerdeki sohbetler "maçın kritiği" üzerinden şekilleniyor. Bütün bunlardan sonra, devlet yetkililerinin bahsettiği "normal yaşam"da, ulusal mücadelenin "gündem-dışı" kaldığı ise dikkat çekiyor, çekmeye de devam edeceği benziyor.

HKO Gerillalarından Baskın!

DERSİM- Maoist parti Munzur'da doğayı, tarihi yok eden baraj projesine karşı baskın eylemi düzenledi. Maoist parti önderliğinde savaşan HKO (Halk Kurtuluş Ordusu) gerillaları 23 Ağustos 2009 günü Dersim merkeze 5 km uzaklıkta bulunan Dinar Vadisi'nde santral kurmak için yapılan şantiyeye baskın düzenlendi. Gerillaların orada bulunan çalışanları topladığı, barajların neye hizmet ettiğini hangi amaçla kurulduğunu anlatarak çalışanlarla konuştuğu ve santral yapım işletmesini ihaleyle alan şirketi hedef alarak; "Eğer bu çalışma devam ederse hem kırsal alanda hem de

şehir merkezinde partimiz bu şirketi hedef alacaktır" dediği kaydedildi. Çalışanların ise bu konuya duyarlı yaklaştığı hatta maaşlarının yatırılmamasından kaynaklı yaşadıkları sıkıntıları dile getirdikleri ifade edildi. Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan Maoist Parti şu ifadelere yer verdi: "Munzur vadisinde yapılması planlanan 8 adet barajla ilgili uzun yıllardan beridir başta Dersim halkı olmak üzere devrimci demokrat ve duyarlı kesimler tarafından çeşitli eylemlerle protestolar düzenlenmişti. Fakat faşist karakterli TC devleti her konuda olduğu gibi

bu konuda da hâkim sınıfların çıkarlarını esas alarak ve kendi varlığına karşı tehdit olan gerilla faaliyetini engellemek için ve bölgede yaşayan halkı yok etmek ve yaşadığı topraklardan sürgün etmek için geçtiğimiz günlerde Uzun Çayır Barajı'nda su tutmaya başlamıştır. Sadece Munzur nehri üzerinde değil, Munzur nehrini besleyen dereler üzerinde de çeşitli santraller kurarak amaçlarına ulaşmaya çalışmaktadırlar."

Dersim'de devletin kirli oyunları

Çok önemli bir süreçteyiz. Tabii her ne kadar "çok olumlu şeyler olunuyor" denilse de, durumu pek öyle görmüyoruz. Devletin çok olumlu şeyler yapacağını göremiyoruz açıkçası. Bir yandan operasyonlar sürerken, gözaltılar sürerken, Kürt halkı üzerindeki baskılar devam ederken, tecrit devam ederken olumlu gelişmeler olacak gibi gözüküyor.

Bence çözüm sistemin değişmesi. Bu sistem değişmediği sürece bu böyle devam eder. Yalnız Kürt ulusal meselesi değil, aynı zamanda ezilen halkların da sorunlarının çözümü noktasında adım atılmalı. Sistemden bunu beklemek yanlışır, halk kendi meseleleriyle ilgilenmeli, kendisi bu sorunu çözmeli.

OHAL uygulaması devam ediyor

Devlet, operasyonlarını yoğunlaştırdığı bölgelerde OHAL'i aratmayan uygulamalara devam ediyor. Genelkurmay, Dersim'de yeni bölgeleri 'geçici güvenlik bölgesi' olarak belirlediğini ilan etti. Daha geçtiğimiz günlerde Dersim, Elazığ, Urfa gibi illerde birçok bölgede 'geçici güvenlik' ilan edilmiş, bu bölgeler halka yasaklanmış ve geçimini hayvancılık, ancılık gibi işlerle sağlayan bölge halkı mağdur edilmişti. Herhangi bir yasal-hukuki dayanağı olmayan, askerin tamamen keyfi uygulamalarına dayalı 'geçici güvenlik bölgesi' uygulaması, Dersim'de de bu yıl ikinci kez ilan edildi. Yeni 'geçici güvenlik bölgesi' belirlenmesine göre, 23 Ağustos-23 Kasım 2009 tarihleri arasında Dersim'in bazı bölgeleri "geçici güvenlik bölgesi" olarak ilan edildi. Daha önce 4 Mayıs 2009'da Dersim'in 5 bölgesini Genelkurmay Başkanlığı 'geçici güvenlik bölgesi' ilan etmişti. İkinci kez hayata geçirilen bu uygulamayla Dersim'in bazı bölgelerine giriş çıkışlar yasaklandı.

DHF çalışanlarına ajanlık dayatması

Dersim'de JITEMC'ler DHF çalışanına 'yardım etme' adı altında ajanlık dayattı. Demokratik haklar mücadelesi kitlerle daha etkin biçimde buluştukça, devlet demokratik kurumlara ve sendikalara yönelik saldırılarını daha da pervasızlaştırıyor. Devletin toplumsal muhalefete ve devrimci ve demokratik kurumlara karşı saldırılarının yoğunlaştığı bu dönemde bu kez de Dersim'de Demokratik Haklar Federasyonu çalışanına JITEM tarafından ajanlık dayatıldı. Dersim'in Ovacık İlçesi'nde Değirmen Dere yakınlarında arabasıyla ilerleyen DHF üyesi Sabri Yıldız, trafik polisi tarafından durdurularak arabasının evrak kontrolünün yapılması esnasında yanına yaklaşan sivil giyimli bir kişi kendisinin JITEM üyesi olduğunu ifade ederek arabayla takip etmesini söyledi. Ardından JITEM üyesi dernek çalışanına engel olmak için dernek çalışanına ajanlık teklifinde bulundu.

'Bize yardımcı olursan biz de sana yardımcı oluruz'

Dernek çalışanı başından geçen olayı şöyle anlattı: "Ovacık'a girişte Değirmen Dere mevkinde arabamla seyir halinde ilerlerken cep telefonumla görüşme yapıyordum, bu esnada trafik polisinin dur ihtarı üzerine arabamı yavaşlattım ve kenara çekip bekledim. Evrak kontrolü yapıldığı esnada sivil giyimli biri yanıma yaklaşıp 'JITEM üyesi' olduğunu ve benim kendisini takip etmemi söyledi. Polis kontrol noktasından Ovacık Hükümet Konağı'na doğru yürümeye başladık ve hükümet konağı içerisine girdik. Saat 12.30 olduğu için görevli polis dışında kimse yoktu. Sonradan bir kişi daha yanıma geldi ve bana 'Bize yardımcı olursan biz de sana yardımcı oluruz. Burada taksi durağı açılacak senin oraya yerleştiririz. 30 taksiden biri de sen olursun' dedi. Ben de bunun üzerine 'Ne size yardımcı olurum, ne de sizden yardım isterim' dedim ve trafik polisi cezamı kestikten sonra oradan ayrıldım."

Ormanların yakılmasına ve ajanlaştırmaya karşı eylem

Ovacık Kültür Demeg'i ve Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), ormanların yakılmasına, ajanlaştırma dayatmasına, koruculuk uygulamasına ve yozlaştırmaya karşı tepkisini dile getirmek için ortak bir eylem düzenledi. Polisin eylemi engelleme çabalarına rağmen belediye binası önünde basın açıklaması yapıldı. Orman yangınlarına dikkat çekilen açıklamada, "Dersim'de özellikle Ovacık ilçemizde orman yangınları devam ediyor. 13-14 Ağustos tarihleri arasında havadan bombalanan Kakber-Sarıoğlu bölgeleri yakıldı. Yangına zamanında müdahale edilmemesinin, eskiden beri devletin Dersim üzerindeki politikalarının devamı olduğunu ve amacın insansızlaştırma olduğunu biliyoruz. Barajlarla, siyanürlü altın aramalarıyla, köy yakmalarıyla ve yerleşim halindeki köyleri taramakla bitiremedikleri, yıldıramadıkları Dersim'i, ormanlarını yakarak da bitiremeyecekler" denildi. Devletin yozlaştırma politikalarına devam ederek geçlik içinde alkol, kumar, madde bağımlılığı gibi alışkanlıkları yaygınlaştırdığına dikkat çekilen açıklamada, ajanlaştırma faaliyetlerinin yoğunlaştığına vurgu yapıldı. Açıklama, "Tüm halkımızı orman yangınlarına, yozlaştırmaya karşı, çevreye duyarlı, ajanlaştırmaya karşı onurlu olma-ya, demokratik halk kültürünü sahiplenmeye çağırıyoruz" denilerek sonlandırıldı.

sorununda "demokratik çözüm" söylemleriyle türlü yol haritalarından söz edenlerin aslında resmi devlet anlayışının dışına çıkmayacakları çıkamayacakları görülmüyor. Bu durumun bölgede yaygınlaşan operasyonlardan, orman yakmalardan, halk üzerindeki baskıların artmasından, güvenlik gerekçesiyle Dersim'de birçok bölgenin geçici güvenlik bölgesi ilan edilmesinden anlamak mümkün. 'Kürt sorununu çözeceğiz' diyenler bölgeyi adeta askeri ablukaya alarak çözüm planının ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Dersim'in birçok bölgesinde askeri operasyonlar devam ediyor. 'Çözüm', 'banş' söylemlerinin dillendirildiği bir ortamda bölgede hala insanların sırtına dipçik, cop ve postal darbeleri iniyor. 'Kürt açılımını, yıllarca baskı ve zulüm gören, tanıklık eden ve halen yaşayan Dersim halkına sorduk.

'Çözümün olacağına inanmıyorum'

Kürt ulusal sorununun çözümü noktasında yapılan açılımları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Süleyman Karaboğa: Vallahi sonucu olmayan bir mesele. 2008 mahallî idareler seçiminde Güneydoğu'da AKP'nin oyları neredeyse sıfıra düştü. 2011'de yapılacak olan genel seçimde, oylarını artırmak için bu bir manevradır yani. AKP'nin böyle bir demokrasi açılımı gerçekleştireceğine inanmıyorum. Sözlerinin arkasında duracağına, kendi sözünde duracağına, kanı durduracağına, anaların gözyaşlarını durduracağına ben inanmıyorum. Yani yapsa çok iyi, herkes memnun kalır ama inanmıyorum. Çünkü yazanlar da, TV'lerde söylüyor. Bundan birkaç sene evvel Diyarbakır'a gitmişti. Barışın, demokrasinin Diyarbakır'dan geçeceğini söylemişti, ama o günden bu yana hiçbir şey yapmadı. 2 senedir de Alevisi oyaladı. İşte Alevi açılımı, Aleviler böyle Aleviler söyle, cem evinde suyu bedava akıtacağım vs vs...

Son günlerde bölgede operasyonlar artmış durumda ve halk üzerindeki baskıların giderek arttığı gözlemleniyor. Devlet Kürt ulusal sorununu çözme konusunda samimi mi sizce?

Doğrudur. Yani bir yandan TV'lere çıkıyor "Kürt açılımı yapacağım", "demokrasi getireceğim" diyor, bir yandan da Doğu ve Güneydoğu'da faali meçhul cinayetler devam ediyor. Türkiye'de demokrasi yoktur, Güneydoğu'da aynı izlerin devam ettiğini, bilhassa Dersim'de operasyonların sürdüğünü görüyoruz ve hiçbir şeyin değişmediğine inanıyoruz. Keşke çözüm gelse ama inanmıyorum bu sistemin çözüm getireceğine.

Peki sizce çözüm nasıl olabilir?

Avrupa Birliği ülkeleriyle görüşüp PKK'nin silah bırakıp belli insanların Avrupa ülkelerine gönderilmesi veya hut hapishanedeki insanlara genel bir af çıkarılması, ondan sonra da barış sağlanması isteniyor. Ama bunu yapmayıp TV'lerde "Kürt açılımı yapacağım" diyor. Muhatabı kim, belli değil ki.

'Bu sistem değişmedikçe sorun da çözülemez'

Rahmi Doğan: Yani şimdi ne derece güvenilir, onu bilemeyiz. Kürt sorununa temel meselelerle yaklaşıp köklü bir çözüm bulmak gerekiyor. Görüşümüz var, çok eskiden beri, 75'lerden beri, ulusal mesele konusunda alternatif değerlendirmelerimiz var, yorumlarımız var. Var olan bu sistemden bunu beklemek mümkün değil.

R.D: Çözüm paketiyle ilgili var olan sistem ne derecede başarılı olur ya da hangi çözüm önerileri getirilir, nasıl çözer? Yani bu emperyalistler ve işbirlikçilerin

oyunlarıyla bu meseleler çözülmez. Karşı taraf taviz verirse, ortak hareket ederlerse, Kürt ulusal meselesine ihanet ederlerse böyle bir çözüm olabilir. Sistemden çözüm beklemek de yanlıştır, bekleyemeyiz yani, böyle bir beklentimiz yok.

R.D: Bence çözüm sistemin değişmesi. Bu sistem değişmediği sürece bu böyle devam eder. Yalnız Kürt ulusal meselesi değil, aynı zamanda ezilen halkların da sorunlarının çözümü noktasında adım atılmalı. Sistemden bunu beklemek yanlıştır, halk kendi meseleleriyle ilgilenmeli, kendisi bu sorunu çözmeli. Halkın, kendi gücüne dayanması lazım. Bu meseleyi çözecek sosyalist sistemdir. Bu sorunu bugünkü sistemden beklemek, kapitalist sistemden beklemek mantıksızlık olur. Lafıa bugünkü var olan sistem çözülmez. Yani buna güvenenler, buna sığınanlar sonuçta kucağa oturanlar olur. Bunların amacı sömürü sistemini devam ettirip halkı soymaktır.

'Devletin bu konuda ciddi olması lazım'

Aydın: Olumlu yönde gelişmeler olacak gibi düşünüyorum. Yani Türkiye'de önceki yıllara nazaran olumlu gelişmeler oluyor. Daha önceki zamanlarda değil Kürt sorunu Kürt kelimesi bile geçmiyordu. Şimdi ileriye dönük çok iyi gelişmeler var. Umarım iyi bir şekilde ele alınacak, insanlar istedikleri gibi gezip dolaşacak, kültürel faaliyetlerde bulunacaklar. Kendi dillerini istedikleri şekilde kullanacaklar. İyi gelişmeler olacak diye düşünüyorum.

A: Yüzeysel anlamda öyle diyorlar ama gerçekte öyle olmadığı görünüyor. Operasyonlar hala devam ediyor, halk üzerindeki baskılar devam ediyor. Konuşmaya gelince iyi şeyler yapacakız diyorlar; ama AKP iktidarının biraz da seçim yatırımı yaptığını düşünüyorum. Onlar da önümüzdeki seçimlerde bölgede daha fazla oy almayı planlıyorlar. Onlara güvenmiyoruz.

A: Demokratik haklar verilecek insanlara, Kürt sorunu çözülecek, kimlik sorunun çözülmesi lazım. Dil sorununun aynı şekilde çözülmesi lazım ve en önemlisi devletin bu konuda ciddi olması lazım.

'Bütün Dersimliler geçmişinden dersler çıkarmalıdır'

Filiz Pakkan: Çok önemli bir süreçteyiz. Tabii her ne kadar çok olumlu şeyler olunuyor denilse de durumu pek öyle görmüyoruz. Ama umarım sadece Kürt halkı için değil, bu coğrafyada yaşayan bütün insanlar için barış içinde yaşayacağımız bir ortama kavuşuruz. Fakat devletin çok olumlu şeyler yapacağını göremiyoruz açıkçası. Bir yandan operasyonlar sürerken, gözaltılar sürerken Kürt halkı üzerindeki baskılar devam ederken, tecrit devam ederken olumlu gelişmeler olacak gibi gözüküyor.

F.P: Dediğim gibi, görüyoruz süreci ve iyi şeyler oluyor. Yine insanları birbirine düşman etmekten, kardeş kardeşe vurdurmaktan başka bir şey değil bu. Bende bir Pülümürlü olarak Pülümür halkına diyorum ki böyle şeylerden ödün vermesinler. Yani Dersimli gibi davransınlar, Pülümürlü gibi davransınlar. Dersimli gibi davransınlar çünkü Dersim üzerinde çok kirli oyunlar oynanıyor. Çok kirli savaş yöntemleri. Yani Dersim'de çok analar ağlamış. Halen de bunlar devam ediyor. Kanlar dökülmüş, bunu göz ardı etmesinler. Geçmişinden dersler çıkararak ona göre davransınlar.

F.P: Valla adres bellidir, muhatap bellidir.

DERSİM- Dersimi insansızlaştırma, kültürüne yabancılaştırma politikalarına bir yenisi daha ekleniyor. Köy yakma-boşaltma, zorunlu göç ve baraj projelerinden sonra şimdi ise adına "kır bekçiliği" denilen ve bu isimle maskelenmeye çalışılan yeni bir oyun daha sahnelenmeye çalışılıyor. Adına "kır bekçiliği" denilen uygulamayla koruculuk sistemi dayatılıyor. Dersim halkına yönelik baskının devamı olan ve son günlerde yoğunlaşan bu uygulamaların hedefinde ise yozlaştırma ve güvensizlik yaratma yer alıyor. Bir yandan Kürt

Asil Çelik grevi sürüyor

BURSA- Otomotiv ana ve yan sanayi ile makine sektörüne çelik üreten Asil Çelik Sanayi ve Ticaret A.Ş'de, toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçsuz kalması üzerine 750 işçinin başlattığı grev 200'üncü gününü geride bıraktı. Orhangazi ilçesinde kurulu fabrikanın patronunun,

geçtiğimiz yılın 8 Ağustos'unda başlayan toplu sözleşme görüşmelerinde "sıfır zam"ı dayatması ve sosyal haklarda yüzde 3 ila 9 oranında artış teklif etmesiyle yaşanan tıkanma sonucunda 19 Eylül gününü fabrikaya grev kararı asan işçiler, halen mücadelelerini sürdürüyorlar.

21 Ağustos günü fabrikanın önünde direnişlerini sürdüren işçileri ziyaret eden DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, konfederasyon yöneticileri, çok sayıda sendika, siyasi parti ve kitle örgütü, bu direnişin Asil Çelik işçilerini aştığını ve tüm ülke işçileri ni ilgilendiren bir hal aldığını belirterek, dayanışma

çağrısında bulundular. 20 Ağustos'ta başlattıkları açlık grevine desteğin büyüdüğünü ifade eden Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise, açlık grevini sonuç alıncaya kadar devam ettireceklerini söyledi. Serdaroğlu'nun konuşması sık sık "Direne direne kazanacağız" sloganları ile kesildi.

Toplu iş sözleşmesi yoksa grev var

Kamu emekçilerinin ücret ve sosyal haklarının masaya yatırıldığı toplu görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlandı. Yedi yıldır devam ede toplu görüşmelerden, bugüne kadar kamu emekçilerinin çıkanna bir sonuç alınmış değil.

"Toplu görüşme masası meşru değildir"

İşveren olarak hükümet ile memur konfederasyonları arasında 15 Ağustos'ta başlayan toplu görüşmelerin ilk gününde kamu emekçilerinin grev ve toplu sözleşme hakkının tanınmadığı toplu görüşmelerin meşru olmadığını söyleyen KESK, süreçten çekilerek sokak eylemleri başttı. Milyonlarca kamu emekçisini ve onların taleplerini elinin tersiyle itmeyi ve devlette el ele yürümeyi gelecek edinmiş Kamu-Sen ile Memur-Sen ise görüşmelere devam ederek, bu gayri meşru uygulamayı meşrulaştırma tutumlarını sürdürdüler. Ancak devlet adına masaya oturan hükümetin, yüzde 2.5+2.5'luk zam önerisini kabul etmelerinin tabanlarında yaratacağı tepkiden çekinen bu iki san sendika yönetiminin de teklifi kabul etmemesiyle görüşmeler çıkmaza girdi.

Büyüyen devlet, eriyen maaşlar

Ekonomi yıllık ortalama yüzde 6.2 oranında büyüdüğünü iddia eden devlet; kira, gıda, ulaşım ve yakıt fiyatlarının artışı nedeniyle kamu emekçilerinin yüzde 30 dolayında eriyen maaşlarına sefalet zammını reva görüyor. Yıllık yüzde 5 zam dayatmasıyla masaya oturan devlet yetkililerinin, sadece 2009 yılı içinde yapılan zamların dahi altında kalan bu zamla yaşamının ne menem bir şey olduğunu çoktan unuttukları açık.

4688 sayılı yasa sefaletini tescillenmesidir

KESK'in bu yıl masaya sürdüğü önemli taleplerden birisi de kamu emekçilerinin maaş ve

sosyal haklarının belirlenmesi sürecinde son sözü hükümete bırakan 4688 sayılı yasanın iptal edilmesiydi. Kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkını, hiçbir anlamı olmayan toplu görüşmeye çeviren ve grev hakkını elinden alan bu yasa, toplu görüşme masasında sendikalar ile hükümet arasında bir mutabakata varılamaması halinde ücret artışı ve sosyal hakların Bakanlar Kurulu tarafından belirleneceğini belirtiyor.

4688 sayılı yasa, özellikle 1990'larda yükselen ve önemli kazanımlar elde edilmesini sağla-

yan kamu emekçilerinin meşru mücadelelerini ve fiili sendikacılığı kontrol altına alarak etkisiz hale getirme hamlesidir.

Devlet, toplu sözleşmeyi yok sayarak kendi anayasasını çiğniyor

Toplu sözleşme, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından kabul edilen bir haktır. TC'nin imzalamış olduğu ILO hükümleri, ülkemizdeki yasalarn üstündedir. Yani ILO tarafından tanınmış olan bir hak, Türk devleti tarafından

da kabul edilmek durumundadır. Çünkü anayasanın 90. maddesi, devletin imza attığı uluslararası anlaşmaları iç hukukun bir parçası haline getiriyor ve anlaşma maddelerinin uygulanmasını zorunlu kılıyor. Bunun da ötesinde KESK'in ve KESK'e bağlı sendikaların toplu sözleşme hakkı için açtıkları davalarda Danıştay, yerel mahkemeler ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkının olduğunu ve bunun yasal olduğunu kerelerce karar altına aldı. Kaldı ki, hali hazırda birçok belediye, bünyesinde çalışan kamu emekçisi ile toplu sözleşme imzalamaktadır. Dolayısıyla bu hakkın görmezden gelinmesi, üzerinin örtülmesi, gasp edilmesi amacıyla öne sürülen toplu görüşme masaları kamu emekçileri tarafından hiçbir şekilde kabul edilmemelidir.

KESK: Toplu iş sözleşmesi yoksa grev var!

Bu yılki toplu görüşmelere öncesinden hazırlanan ve "toplular iş sözleşmesi yoksa grev var" şılarıyla ülkenin çeşitli yerlerinden Ankara'ya yürüdü. Aynı zaman zarfında ülkenin birçok yerinde basın açıklamaları gerçekleştirerek taleplerini duyurdu ve toplu görüşme masasını teşhir etti. Toplu görüşme masasından çekilmesinin ardından ise ülke çapında 1 saatlik işbirakma eylemi, basın açıklamaları ve bildiri dağıtımları yapan KESK bir yazılı bir açıklama yayınlayarak, "Sendika emekçilerin var olan haklarını korur, yeni haklar, kazanımlar elde etmesinin mücadelesini verir. Onun da yolu bellidir. Emekçilerin iradesini işverene teslim etmemek, TİS masasına hükümeti çağırarak, bunun dışındaki yöntemleri tanımamaktır. Buradan diğer konfederasyonlar ve hükümete çağrı yapıyoruz; gelin kamu emekçilerinin mali ve sosyal haklarını, demokratikleşme taleplerini TİS masasında konuşalım. Bunun için iddia edilen aksine anayasal bir engel yoktur, tersi hukuksuzdur." çağrısında bulundu.

Sendikalı oldukları için işten atıldılar

İSTANBUL- Sendikalı oldukları için belediye tarafından işten çıkarılan Esenyurt Belediyesi işçileri hakları için direniyor.

Kıraç ve Yakuplu'nun Esenyurt'a bağlanmasından sonra Esenyurt Belediyesi'ne geçen işçiler, Belediye İş Sendikası'na üye oldukları için, belediye tarafından işten çıkarıldılar. Belediye tarafından hukuksuzca işten çıkarılan 3 işçinin ardından benzer şekilde 2 kişi daha işten çıkarıldı. 18 Ağustos'ta belediye önünde direniş geçiren işçiler bekleyişlerini sürdürüyor. Yavuz Durmuş, Hasan Mandal ve Alişan Abalay tarafından sürdürülen direniş birçok sendika, demokratik kitle örgütü destek ziyaretinde bulunuyor.

Belediyeden sendikaya kangren bacak benzetmesi

Direnisteki Ali Abalay, belediye başkanının kendilerini sendikadan istifaya zorladığını, bunu kabul etmeyince de temizlik işlerine sürüldüklerini ve sonrasında da gerçek dışı iddialarla işten çıkartıldıklarını söyledi. "Belediye başkan yardımcısı toplantı da 'Biz sendika istemiyoruz. Bizi bazı kararlar almaya zorlamayın. Çünkü bir insanın bacağı kangren olursa, hastalığın tüm vücuda yayılmaması için o bacağı kesmek, atmak zorundayız' dedi. Ve maalesef kangren benzetmesi yaptığı işçileri en temel demokratik hakkını kullandıkları için işten attı." diyen Abalay, "Hiçbir dayanak olmadan asılsız iddialarla işten çıkarıldık. 6 gündür buradayız. Sonuç alıncaya kadar mücadelemiz devam edecek. Eğer sonuç alamazsak Ankara'ya kadar yürüyeceğiz." şeklinde konuştu.

Gazeteciler TGS'yi protesto ettiler

İSTANBUL- Türkiye Gazeteciler Sendikası'na (TGS) üye oldukları için Çalık Grubu'na bağlı ATV ve Sabah'taki işlerinden atılan gazetecilerin eylemleri 200. gününe dayandı. Grevciler, 23 Ağustos günü sendika yönetimlerine tepki olarak grev önlüklerini giymedi, basın açıklaması yapmadı.

Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen gazetecilere, çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütü temsilcileri de destek verdi. Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüş yapan gazeteciler, "Grev sürüyor" pankartını açarak, sık sık "Sabah okuma, şaka ortak olma", "Tayyip'in damadı sendikanın düşmanı", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları attı. Bu hafta grev önlüklerini giymeyen gazeteciler adına Galatasaray Lisesi önünde konuşan işten çıkartılan basın emekçilerinden Nuh Köklü, TGS'yi eleştirdi. Sendikanın greve destek vermediğini belirten Köklü, "Grev önlüğü giymedik, basın açıklaması hazırlamadık. Tepkimiz bizleri tatile çıkarmaya çalışan sendika yönetiminin" dedi.

Mehdi Eker: Zeytin üreticileri yalan söylüyor

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Mersin'de kendisine geçim sıkıntılılardan dert yanan köylüye, "Ananı da al git burdan" efenlenmesi devlet erkani üzerinde hayli etki bırakmış görünüyor. Erdoğan'ın bu efenlenmelerini kendisine kible edinen devlet yetkilileri üretici köylüyü aşağılamayı sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde düzenlenen Ulusal Süt Konseyi'nin toplantısında konuşan Tarım Bakanı Mehdi Eker, zeytin üreticilerini topa tuttu. Yunanistan'da zeytine kilo başına 1.32 euro destek verilmesine karşın ülkemizdeki desteğin sadece 18.9 kuruş olduğunu, hatta sofralık zeytinde hiçbir desteğin verilmediğini, dahası devletin bir zeytin politikasına sahip olmadığını ve bu

nedenle yabancı üreticilerle rekabet şanslarının olmadığını söyleyen zeytin üreticilerine Mehdi Eker'in yanıtı hazırıldı: "Dekar başına 90 lira hibe verdik. Zeytinde politikamız da var, desteğimiz de. Çiftçiyne nasıl olduğunun sorun... Sürekli, 'Kötüyüm, geçen sene daha iyiydik' der. Yani, sorduğunuzda her sene, bir önceki seneden daha kötüdür. Böyle söyler. O zaman şimdiye kadar çiftçinin yok olması lazımdı. Öyle değil mi? Ama gördüğünüz gibi." diyerek, üretici köylünün yalan söylediğini öne sürdü! Oysa Eker'in söylediği üzere zeytin üreticisinin durumu "gördüğümüz gibi" ise, ki öyle, tablo hiç de Eker'in iddia ettiği gibi değil.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Emperyalist-kapitalist sömürü sisteminin yeniden biçimlendirildiği, dünyanın yeniden kalıba döküldüğü şu süreçte son derece yoğun, ağır ve pervasız saldırılar gerçekleştiriliyor. Emekçi kesimlere yönelik saldırılar ağırlaşırken ve derinleşirken sömürü sistemi işçileri, emekçileri sarmalayarak cenderesine alıyor, köleleştiriyor ve adeta tutsak hale getiriyor. Bileylenmiş ve azgınlaşmış bir şekilde yeni sömürü düzeni kurulurken tam da bu sistemin ayaklarını oluşturan kölelik yasaları, 'demokrasi' havarisi, 'devrim mimarı' olarak alkışlanan-desteklenen AKP hükümeti döneminde ardı sıra yaşamsallaştırılıyor. Evet, sömürü sistemi gerek siyasal, gerek ekonomik, gerekse de ideolojik yönde fütursuzca saldırıyor ve ahtapot misali emekçi kesimleri sarıp sarmalıyor. 'Demokratikleşme', 'adalet', 'çözüm ve barış' gibi aldatmacalarla ve 'at izinin it izine kanışığı' bir tablo yaratılarak başta işçi-emekçiler olmak üzere ezilen kesimlerin bilinçleri bulanıklaştırılıyor, gözleri körleştiriliyor, haklı mücadeleleri de manipüle ediliyor. Söz konusu kesimler gün geçtikçe kendilerine yabancılaştırılıyor. Kısacası emekçi kesimler adeta uyuşturuluyor. Afaki söylemlere gerek yok. Yaşanalar az önce sıraladığımızı teyit ediyor. Üretici köylüler artık üretmiyor. Bankalara olan borçları, elektrik borçları nedeniyle ellerindeki 'eşek' haczediliyor. Fındık üreticileri insanca ve yaşanabilir taleplerde bulunuyor, egemenler ise ellerindeki fındık ağaçlarına el koymaya hazırlanıyor. Köylüleri tefeci ve tüccarlara daha bağımlı hale sürükleyen egemenler, üretici köylülüğün yoksulluğunu perçinliyor. Krizi bahane eden

patronlar, egemenlerin verdiği rahatlıkla, sağladıkları kıyakların güveniyle işçileri kapı dışarı ediyor, haklarını gasp ediyor. Bugün ülkenin her köşe bucağında işçiler işlerinden atıldıkları, maaşlarını alamadıkları için direniyor. Rahatlıkla medisten geçerek onaylanan yasalarla işçiler adeta modern köle haline getiriliyor. İşçinin-emekçinin alın teriyle oluşturulan 'işsizlik fonu'na el konularak 'yatırıma kaynak' adı altında sermaye sahiplerine aktılıyor. Sadece son aylarda binlerce küçük iş yeri kapısına kilit vurdu. Banınma hakkı isteyen depremzedeler egemenlerce kandırıldığı gibi, evlerine sahip çıkmaya kalkışınca polislin azgın saldırısına uğruyor. Krizi fırsat bilerek sermayesine sermaye katanlar en ağır sömürü ve güvencisizliği yaşatarak işçiyne, ölümü reva görüyor. Yasaklı olmasına rağmen hiçbir güvence verilmeden, önlern alınmadan kot kumlama işinde çalışan işçiler bir bir ölüyor. Demokrasi çığırkanlığı yapanlar ise herhangi bir yasal işlem yapmıyor, herhangi bir önlem almıyor. 'Ölüyoruz bari hastane paramızı verin' diyen ve ölümü bekleyen silikozis hastası kot işçileri umurlanında olmuyor. Zira kot kumlama işinde silikozis hastalığına yakalananlardan 43'üncüsü yaşamını yitirdi ve yüzlerce 'köyüne dönüp ölümü bekliyor.' Egemen sınıf partilerinin, kendi arka bahçeleri olarak gördükleri yoksul emekçi mahalleleri 'kentsel dönüşüm adı altında' rant çayırına çevriliyor. İnsanı hiçe sayan, emeği çiğneyen bu zihniyet yoksul emekçi mahallelerinde yaşayan halkı sorunlarla baş başa bırakmış durumda. Rant uğruna, sömürü-kar adına yoksul emekçi mahalleler sahiplerine zehir

ediliyor. Aylardır sigortaları, mesai ücretleri ve maaşları ödenmeyen, hakları gasp edilen işçiler fabrika önlerinde haklarını alabilmek için direniyor. Onları hedef gösteren patron ise polisi alarak üzerlerine saldırıyor. Haklarını geri alabilmek için hukuki yollara başvuran işçiler hiçbir sonuç alamıyor. Zira işçiler çok net ve berrak bir gerçekliği dile getiriyorlar: "Biliyoruz ki o patron biz işçiyiz. Adalet de onlardan yana işçiyor!" Ve ekliyorlar; "Haklarımız için direnmekten başka çare yok!" Evet, yoksulluk emekçi kesimleri kemiriyor, işsizlik kronometre misali her an artarak kronikleşiyor. Ülkenin başbakanı kalkıp 'kusura bakmayın ama halkın parası var' diyor. Egemenlerin yarıdakısa sahte demokratlar, kalemlorlar ülke ekonomisinin büyümesinden bahsediyor, krizin sermayeyi etkileyip etkilemeyeceğinin cetelesini tutuyor. İktidar sahibi sınıflar ve efradı sırça köşklarinde, fildişi kulelerinde zevki sefa sürerken, vurgunculuğun, tefeciliğin, hırsızlığın, gaspın, daha fazla sömürünün haritalarını çizerken, birileri kalkıp 'sermayenin açılmasından' yatırımların büyümesinden dem vuruyor ve 'ekonominin büyümesinden' 'refahtan' söz ediyor. Halka ise aymazca 'alış veriş yaparsanız, pazara çıkarsanız, para harcarsanız krizi atlatacız, iç pazar canlanır, istihdam artar, yoksulluğu yeneriz' diyor. Emekçi kesimler sadece yoksullaşmıyor, çıkarılan yasalarla işçi-emekçilerin sadece paralarına el konulmuyor, köylüler sadece üretmez durumda olmuyor. Yoksul emekçi halkın emeği, alın teri çalınıyor, onuru çalınıyor, geleceği ipotek altına alınıyor; evet, emekçi haklarını iradesi ezilerek yok sayılıyor.

Bu bir ezen-ezilen ilişkisidir; sömüren-sömürülen ilişkisidir. Bu ne bir hatıra, ne bir niyete, ne bir beklentiye, ne bir aman dilemeye olanak tanıyor. Bu tarihin yasıasıdır, uzlaşmazdır, çatışmak zorundadır, mücadeleyi zorunlu kılar. Ezen-sömürnenlerden demokrasi, adalet, insan hakları vb bekenemez. Egemen sınıflara bel bağlanarak, gericiüklerine alkış tutularak, söylemlerine kanarak emek, ekmeç, onur, adalet, gelecek savunulamaz. İşçileri Bakanıyla görüşüp, isteklerde, temennilerde bulunarak, raporlar sunularak demokrasi de işlemedi olmuyor. Yine devletten hak talep etmekle de haklar verilmiyor. Son olarak kamu emekçileri ile hükümet arasında yapılan toplu görüşmeler bunu bir kez daha teyit etmiştir. Hak verilmez alınır! Emekçilerin hakkı olan grev ve TİS için çaresizce ve ürkekçe 'grev ve TİS hakkımızı istiyoruz'un bir komedi olduğu görülmüştür. Grev ve TİS mücadelesi edilecek kazanılmıştır ve mücadele edilecek tekrar kazanılır ya da korunabilir. Bugün kamu emekçilerinin 'Baharda grevdeyiz' kararı meşru ve doğrudur. Fakat söylemin hükmü yoktur. Üretimden gelen gücü kullanmak, sokağa inip mücadele edilerek bu söylem hükmüne çevrilebilir. Haklarımız için, emeğimiz, ekmeğimiz, onurumuz, geleceğimiz için mücadeletmekten başka çare yok! Tarih muazzam bir birikimdir, bir öğretmendir. Müdahale edemeyenlere müdahale edildiğini Tarih bize kesin ve berrak bir şekilde öğretmiştir. Ezilen halk, ezilen ulus ve milliyetler, inanç grupları kısacası tüm ezilen kesimler haklarınız, iradeniz için mücadeleye...

Tek yol örgütlenmek

Evlerde çocuk bakıcılığı, hasta bakıcılığı, temizlikçilik, aşçılık, hizmetçilik yapan ev içi hizmet emekçileri, çalışma alanlarında birçok zorlukla karşılaşılıyorlar. Öncelikle, çalıştıkları alanda sigortalı olmadıkları, bir başka deyişle kayıtdışı çalıştıklarını ve sendikalaşamadıkları için hak ihlallerini yoğun olarak yaşayan ev içi hizmet emekçileri, ayrıca esnek çalıştırılma ile üretime katıldıkları için yorucu ve yorucu iş saatlerine, dolayısıyla daha fazla sömürüye maruz kalıyor.

İş alanlarında daha çok sömürülenler; kadınlar

Çalışma alanında her türlü zorlukla karşılaşan kadın, yoğun çalışma ve sömürünün yanı sıra, işverenin, taciz, tecavüz ve hakaretleriyle de sık sık karşı karşıya kalıyor. Ekonomik sıkıntılar içindeki ailelerine bir nebze olsun katkıda bulunmak isteyen kadınlar, herhangi bir standardı olmayan iş kollarında ve erkeklerle oranla daha sınırlı ücret ve haklarla çalışmak zorunda kalıyorlar. Güvencesiz çalışma koşullarının yanında ev içi hizmet verdikleri yer-

lerde temizlik yaparken camdan düşüp yaralanmaları, bulundukları evde işverenleri tarafından küçümsenmeleri yaşadıkları diğer zorluklar.

Bu zorlukları yaşayan sayısız kadından birisi olan ve hamile durumdaki Nilgün Oğuz, çalıştığı evde kurşunlandı. Yaşadığı olaya ilişkin kendisiyle konuştuğumuz Nilgün Oğuz, "Benimle aynı şeyleri yaşayan çok insan var" diyerek başından geçenleri anlattı. 19 Ağustos'da çalıştığı ve barındığı evde işverenin kayınbiraderi Ismet Onay tarafından vurulan ve 8 aylık hamile olan Oğuz, yaşadığı olay nedeniyle erken doğum yapmak zorunda kaldı. Ayağına isabet eden kurşunla yaralanan Oğuz'un bebeği, şu an yoğun bakımda tutuluyor. Oğuz ise hayatı tehlikeyi atlattı.

"Maaş bile vermiyorlardı"

Barınma ihtiyacından kaynaklı ev içi hizmette çalışması gerektiğini belirten Oğuz, şunları ifade etti: "Barınma karşılığı, yani kira vermeden onlara bakıyordum. Herhangi bir maaş ödemesi yap-

ıyorlardı bana, sigorta teklif bile edilmedi. Baktığım kişilerden biri ilerlemiş derecede kanser hastası ve solunum cihazına bağlı, diğer kişi de alzheimer. her türlü bakımlarını ben yapıyordum." Oğuz, konuşmasının devamında "Bu tür şeyleri benimle aynı şekilde yapan bir çok insan var. Bir çok kadın çalıştıkları evde her türlü zorluğu yaşıyor. Halkı bilinçlendirmek, toplumsal bir birlik adına örgütlenmek gerekir. Haklarımızı sahip çıkabilmenin tek yolu bu."

Kadınlar, sendikalaşmak için mücadele başlatmıştı

Ev içi hizmetlerinde çalışan kadınlar, kendi hak ve taleplerini örgütlenerek ifade etmek ve sendikali olma haklarını kullanmak için her türlü mücadeleyi vererek bir süre önce somut adım atmış, emeklerine sahip çıkmak adına Genel-İş Sendikası'na üye olmak için mücadele başlatmışlardı.

"Haklarımız için mücadele edelim"

Entes Elektronik A.Ş'de çalışırken 13 Mayıs'ta kriz gerekçesi ile işten atılan Gülüstan Kobatan o günden beri atıldığı fabrika önünde direniyor. İşini geri isteyen Kobatan mücadelesini, "Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim" sözleri ile tanımlıyor. Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan birçok fabrikada sömürüye tutulan işçilerden birisiyken Entes Elektronik A.Ş. patronunun 'kriz var' diyerek işten attığı Kobatan'ın asıl kovulma nedeni ise onun örgütlü bir işçi olması. Entes patronu da bunu öğrendiğinden itibaren durumdan hayli rahatsız olduğunu Kobatan'ı işten atarken söylediği "Yaramazlık yapıyormuşsun" sözü ile gösteriyor. Kobatan'ın direnişi patronun, örgütlü işçi korkusunun bir sonucu olarak ortaya çıktı ve 100. gününü aştı. Örgütlü işçi düşmanlığına, krizin bedelinin işçilere ödetilmesine ve iş alanlarında da yoğunca hissedilen cinsiyet ayrımcılığına karşı direnişini sürdüren Kobatan, işine iade edilinceye kadar fabrika önünde direnmekte kararlı. Kendisinden 100. günü vesilesiyle

direnişi, mücadelesi ve örgütlülük üzerine görüşlerini aldığımız Kobatan'ın, işçi sınıfına çağrısı "haklarımız için mücadele edelim" şeklinde oldu.

'Kadın olduğum için tepki gösterdiler'

Kadın olmanın hayli zor olduğu ülkemizde işinden atıldıktan sonra direnen bir kadın olmanın zorluğunu Kobatan şu sözleriyle açıklıyor: "Kadın olmamdan kaynaklı bazı zorluklar yaşadım. Daha çok dışardan tepki görüyorsun, 'sen tek başına nasıl olur da böyle yaparsın, biz senden bunu beklemeydik' gibi... Bunun dışında erkek işçilerden yana bir engelleme, zorluk görmedim." Ailesinin kendisi ve mücadelesine ilişkin yaklaşımını ise Kobatan, "Ailemle bir sıkıntı yaşamadım. Fakat babam da, kardeşim de senelerdir fabrikada çalışıyorlar ve onlar ilk zamanlarda 'sen tanınırsan, sosyalistimizi basına falan verisen bizi işten atarlar' yani ekmek, aç kalma korkusu yüzünden direnişime karşı çıktılar. Ama artık onlar da beni destekliyor" sözleri ile aktarıyor.

Patrondan hakaret ve tehdit

Kobatan'ı kriz bahanesiyle işten atan Entes patronu, onun direnmesinden hayli rahatsız olmuş. Karşılaştığı zorluklardan birisinin de patronun kendisine yaptığı tehdit ve hakaretler oyduğunu belirten Kobatan, "Patronun tehditlerine, hakaretlerine mağruz kaldım. Bana 'Ben buranın Organize Sanayi Bölgesi Müdürlüğü yönetimindeyim, buralarda başka fabrikada iş bulamazsın. Sen bir şey bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun, salaksın' gibi sözler sarf etti" dedi.

'Sendikalar mücadelede yetersiz'

Enteste sendikal bir örgütlülük olmadığı için kendisinin daha önceden örgütlü, sınıf mücadelesi yürüten bir işçi olmasının avantaj oluşturduğunu, neler yapması gerektiğini ve nelerle karşılaşabileceğini görebildiğini aktaran Kobatan, benzeri işçi mücadeleleri içinse şunları dile getirdi: "Mesala Sinter direnişine sendikanın yeteri kadar sahip çıkmadığını düşünüyorum. İşçilerin kendi inisiyatifli yok. Sendikal bürokrasi dediğimiz şe-

yin ta kendisi var. Bu da bizim karşı olduğumuz bir şey. İşçiler kendileri oturup da karar veremiyor. 'Sendika ne der' diye sendikanın baskılanmasını yaşıyorlar. Bir diğer sıkıntı da işçilerin her şeyi sendikadan bekleme anlayışı. Nede olsa sendika yapar diye düşünülüyor. Bu çok yanlış, sendikayı yapan biziz. Orada asıl söz sahibi olması gerekenler de biziz. Sendika da işçilere destek vermiyor. Zor durumda oldukları zaman kendi hallerine bırakıyor ve bu da işçileri sendikaya, direnişe karşı tepkisel bir tavır almaya yönlendiriyor. Direniş alanlarında sendika üzerine düşeni yapmıyor. Örneğin, Aks Otomotiv'de bir direniş var fakat sendika bunu kamuoyuna taşımıyor. Sendikanın sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmediğini düşünüyorum. O sadece işçilerden aldığı paraya bakıyor."

'Bedel ödenerek kazanılan hakkımı alacağım'

İşten atılmasının hemen ardından Entes'e işe iade davası açtığını belirten Kobatan, işini geri alana kadar direnişini sürdürmekte kararlı. "Ben işe iade davası açtım ve mahkeme bitene kadar da direnişim sürecektir" diyen Kobatan, şunları dile getirdi: "Biz bugünün sahip olduğumuz hakları bile birçok kişinin bu uğurda bedel ödemesiyle elde ettik ve bugün sessiz kaldığımız oranda bu haklar teker teker tırpanlanıyor. Biz elimizde olan haklardan daha fazla hak elde etmek için mücadeleye edeceğimiz yerde, olan hakları da tek tek veriyoruz, sesiz kalarak. Bunları bizim örgütsüzlüğümüzden, dağınık durumumuzdan kaynaklanan şeyler. Nasıl ki patronlar kendi çıkarları için örgütleniyorlar hareket ediyor ve saldırılarını da bu şekilde yapıyor, biz de aynı şekilde örgütlenerek birleşerek mücadele etmeliyiz. Sonuçta birilerinin bu yükü sırtına alması, elini taşın altına koyması lazım. Yoksa olan haklarımız da elimizden gidecek."

Gaspettiğiniz ekmeğimizi verin

İZMİR- İzmir Enternasyonal Fuarı (İEF)'nin 78'inci açılışı için kente gelen CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, 31 Nisan'da CHP'li Karşıyaka Belediyesi'nin işten çıkardığı Kent A.Ş işçileri tarafından protesto edildi. Otobüsünün önü kesilerek Baykal'a pet şişe atıldı. Eşleri ve çocuklarıyla 'açız' diye bağırarak işçiler, çevik kuvvet polisleri tarafından biber gazı sıkılarak dağıtılmaya çalışıldı.

'Emekçinin partisi dedik, ekmeğimizden olduk'

Baykal gelmeden önce İzmir Adnan Menderes Havalimanı'nın VIP girişinin önünde eşleri ve çocuklarıyla toplanan yaklaşık 100 işçi ellerinde üzerinde "Çocuklar aç, babalar işsiz. Bu suskunluk nereye kadar başkanlar. İşten çıkarılan Kent A.Ş işçileri. DİSK/Genel-İş Sendikası" yazılı pankart açtı ve 'Gün gelecek, devran dönecek. CHP halka hesap verecek', 'AKP böldü, CHP öldürdü', 'Cevat Çalışkan, peşkeşe alışkın', 'Belediye başkanı emekçinin düşmanı', 'Belediye başkanı Karşıyaka düşmanı' sloganları attı. İşçilerden Ata Kaya, 3 yaşında kızı Helin Kaya'yı kucığında taşıyarak, dört aydır aileleriyle birlikte Karşıyaka Belediyesi'nin Temizlik İşleri Şantiyesi'nde eylem yaptıklarını, orada kaldıklarını elektrik ve sularının kesildiğini belirterek, "Dört aydır açız. CHP üyesiyiz. Emekçinin partisi dedik, ekmeğimizden olduk. Sesimizi duyan yok. 1500 polis-le bizi oradan çıkarmaya çalışıyorlar. İsrail bile Filistin'e bu zulmü yapmaz" diyerek bağırdı.

'Açız, ekmeğimizi geri verin'

Baykal VIP'ten çıkıp otobüsüne binerken çevik kuvvet polisleri tarafından durdurulan, pankartları indirilen işçiler, bu kez otobüsün geçeceği yolu kesti. Baykal, hareket halindeki otobüsün ön camındayken işçilerle çevik kuvvet polisleri arasında arbede çıktı. Çocuklarıyla yolu kesen kadınlar, 'Açız, ekmeğimizi geri verin' diye bağırırken, işten çıkarılan işçiler de dört aydır kimsenin kendileriyle ilgilenmemesinden yakındı. İşçiler Baykal'ı yuhalarken, otobüsten çalınan parti şarkısının müziğinin yükseltilmesi anonsu yapıldı.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Kadın hareketi, devrimci-demokratik halk hareketinin bağrında anlam bulur

"Gerçek yaşam"ın dışında çevresinden olup bitenlerden habersiz yaşayan kadın, işçi saflarında üretim içerisinde yer almasıyla dolaysız bir şekilde gerçek yaşamla da yüzleşir. Kuşkusuz o, dünyayı evinden, tarlasından vb ibaret gören bir ev kölesiyken de gerçektir. Ancak gerçek yaşamın bilincinde olmanın da kendisinin de çok uzağındadır. Buna karşılık tüm işçiler gibi kadın işçi de bu kez yaşamın dışında olmanın köleliğin veya feodal bağımlılığın ya da kendine özgü haliyle ev köleliğinin koşullarındaki bilmeme, görmeme gerçekliğinden emeğinin özgürleşmesiyle çıkarken; bu kez de işin diğer yanıyla karşı karşıya geliyor. Çünkü 'yeni özgürleşmiş' kimseler, sahip oldukları bütün üretim araçlarıyla eski feodal düzenlemelerin sağladığı her türlü güvenceler ellerinden alındıktan sonra ancak kendisinin satıcısı haline getiriliyorlar. Ve onların mülksüzleştirilmesini anlatan bu öykü insanlık tarihine kandan ve ateşten harflerle yazılmıştır" (Karl Marks; Kapital, Cilt 1 sayfa 731)

İşçinin emek gücünden ve emek ürününden yabancılaşması gerçek yaşamdır. Bu gerçek yaşamın farkındalığı, yabancılaşmanın kırılmasının ve işçinin yaşama ve insanlığın kurtuluşuna sahip çıkmasının zorunlu ateşleyicisi olacaktır. Sorun işçiyi bu eksenle bilinçlendirme sorunudur. İşçinin ihtiyacı olan nasıl yaşamakta olduğunu bilme değildir. O zaten

gerçek yaşamın içinde bunu bizzat yaşıyandır. Mesele işçinin yabancılaşmasının farkına varması, yaşamın bütününe ilişkin kazandığı siyasal bilinçtir.

Kadının kadın olmasıyla maruz kaldığı sömürü ve baskı, ücretli köle haline geldiğinde bir miktar daha örtülü emek pazarında erkekle eşit bir pozisyon alsada dahi artarak sürmesiyle kadını bir yok oluşa düşkünlüğe sürükler. Demek ki kadına her türlü burjuva kurtuluş çağrısının emekçi kadını nasıl yanılttığı anlaşılmalıdır. Bu haliyle kadın sorun açısından çokça dillendirilen kadının ekonomik özgürlüğünü elde etmesinin eksikliği ve yetersizliği; cinsel, politik ve esasen insan olarak tam özgürleşesi anlamına geldiği şeklinde sunmanın yanıltıcılığı ortadadır. Kadın, politik özgürleşme hal-kası onda mücadeleye atılmadıkça artarak devam eden bir kölelik zincirinin esiri olacaktır. Buna karşılık işçi adının yani yaşamla üretim ilişkileri zemininde daha doğrudan buluşan kadının, kadın olmaktan kaynaklı sorunlarının zulüm ve sömürü düzenince yönetilen olmaktan kaynaklanan köklü sınıf sorunlarıyla daha doğrudan örtüştüğü de gerçekliğin diğer yönüdür. Bu haliyle işçi kadının, kadın kimliğini perçinleyen, üzerindeki kölelik zincirini ağırlaştıran bir faktör olmakla birlikte görünüşte arka planda kalıp daha insani ve politik, daha gerçek ve elle tutulur bir tona bürünmüş ola-

rak sorunun esas kaynağı olan özel mülkiyet sistemini yani gerçek yaşamı daha netleştirir. Kısacası ücretli köle haline gelen "ekonomik bağımsızlık", "eşit işe eşit ücret" gibi düzen içi özgürleşme yanılsamasıyla cinsel kurtuluştaki önemli mesafe kat ettiği kandırmacasına muhatap olan kadın; bir yandan da gerçekten de cinsel kurtuluşun esas zeminine de daha dolaysız yerleşmiş olur ve genel kurtuluşla bağlarının netleşme dinamiği pekişir. En basit bir demokratik talep bile "radikalizme" yönelme zorunluluğuna da dayanırken; bir avuç demokratik kadın kitle örgütünün de feminist çevrelerin devrimcilerle aralarındaki uçurumun temel sebebi kuşkusuz ki öncelikle işçi kadınıla buluşmaması, ona yabancıdır. Bu sınıf karakterlerine rağmen bunun önemli bir sebebi daha vardır. Kadının cinsel özgürlüğü ile işçi sınıfı öncülüğünde insanlığın genel kurtuluşu bağrıtısı, demokrasinin devrim sorunu olduğu, yani henüz kadını burjuva demokratik anlamda dahi özgürleşme yolunda mesafe kat edememiş olduğu bu ülkede yeterince vurgulanmamaktadır. Öte yandan başkaca eksikliklerin yanında devrimci hareketin kadın hareketine güven vermediğini, dinamiğini görmeyerek yolunu açmadığını söylemek mümkün. Hala kadın üzerindeki kaba feodal baskılanmanın varlığı koşullarında devrimcilerin yani feodal bir ülkede kadı-

nını kurtuluşu vurgusunda eksikliğin küçük burjuva demokratik akımların devrimci hareketten uzaklığını açıklarken onların marjinalliğini de dolaysız politik iktidar söyleminin nesnel zorunluluğunu açıklamaktadır. Demek ki sorun dolaysız politik iktidar söyleminin kadına cinsel kurtuluş somutunda da güven vermesinde düğümleniyor. Bu belirlemenin yaşamdaki en belirgin ispatı yakın tarihte gerilla savaşında konumlanan muazzam kadın savaşçı oranıdır.

Bu alternatif ve doğru örgütlenme ve mücadele işçi kadınlar başta olmak üzere kentlerdeki tüm emekçi kadınlarla da tartışılmalıdır. Çünkü demokratik kadın örgütlülüğü kendisini politik örgütlerin karşıtlığı temelinde değil, bizzat devrimci-demokratik halk hareketinin bağrında gerçek anlamda ifade olabilecektir. Bu açıdan işçi kadınlara muazzam görevler düşüyor. Öncü kadın, ancak işçi ve yoksul köylü kadınlarla buluşarak gerçek bir demokratik kadın hareketinin örgütleyicisi ve öncüsü olma misyonu gerçekleştirebilir ve ancak o şekilde geleceğin demokratik halk iktidarına yürüyüşte devrimci halk ordusunun ve cephesinin kadın kolunu politik özgürleşmeyle de yetinmeyecek bir kadın-insan özgürleşmesi savaşımını devrimin her anında vererek gerçek kurtuluşla taçlandırabilir.

Görev tayin etmek yetmez, yürümek esastır

Türkiye Kuzey-Kürdistan devriminin yakın ve orta geleceği başta olmak üzere, özellikle de Kürt ulusal mücadelesinin kaderi açısından, yeni olumsuz gelişmelere gebe olan tasfiyeci bir sürecin içinden geçmekteyiz. Tarihsel ve devrimci sınıf sorumluluğu bakımından büyük bir görevle karşı karşıyayız. Komünistler ve devrimciler önemli bir sınavdan geçmenin eşliğindedirler. Denek taşı, tasfiyeciliğe karşı irade-eylem birliği içinde emperyalist “çözüm” projesine karşı alınacak tavidir. Bu kesitte alınacak tavra bağlı olarak, ya devrimci gelecek doğrultusunda yürüterek proleter devrim cephesinde yerimizi koruyarak temsil etmiş olacağız ya da yüzümüzü geriye dönerek mevcut düzen ölçülerinde demokrasıcılık oyunu oynayarak hakim sınıfların dizleri dibinde oturacağız. Mesele bu kadar net, bu kadar keskindir. Süreç bu ayrışımı ortaya çıkartacak kadar derindir.

Tehlikeli olarak geliştirilen ve gelişen emperyalist projenin, “demokratikleşme”, “Kürt ulusal sorununda çözüm” isimli demagojik tabelalarla süslediği gibi masum olmayıp, gerçek bir tasfiye projesi olduğu ve dolayısıyla da komünistlere ve devrimcilere görev ve sorumluluklar yüklediği açıktır. Adı geçen süreci ve bu süreç karşısındaki görev ve yükümlülüklerimizin neler olması gerektiği konusunda defalarca yazılıp çizilmiştir, bu anlamda da bunlar esasen bilinmektedir. Buna rağmen sürecin daha iyi kavranıp, süreç karşısındaki durumumuzu tam doğru ve etkin biçimde tayin edebilmek için yeniden ve yeniden tartışmanın faydası olacaktır. Sürecin ana özellikleri ve içeriği hakkında neler söylenmeli-söylenebilir? Özetlemeye çalışalım.

Emperyalizm, dünya hegemonyası emeli gereği ve tamamen emperyalist çıkarlarına uygun olarak, TC devletine, uşaklık statüsünü pekiştirme özülüyle “yeniden yapılanma” projesini dikte etmektedir-etmiş bulunmaktadır. Bu, kanıt aramaya gerek duyulmayacak kadar açık bir gerçektir. Emperyalizm bilenen geniş bölgede TC devletine belli bir misyon yükleyerek onu daha “güçlü” bir statüye kavuşturmayı genel çıkarlarına bağlı olarak öngörmektedir. TC devleti jeo-politik, jeo-stratejik konumu; enerji, gaz, petrol boru hatları yolu olarak emperyalist kampların üstünlük dalaşında vazgeçilmez önemi açısından coğrafik ve benzeri olarak oynadığı rol; küçümsenemez kadar büyük ve zengin bir pazar olma özelliği; bölgenin önemli büyük devletlerinden olup, özellikle askeri güç açısından bölgedeki güçler dengesini etkileyebilme realitesi gibi temel nedenlerle emperyalizmin tam bir ilgi odağı olma durumundadır.

Dünya hegemonyası veya hegemonyasının geleceğini garantiye almak için kapsamlı bir dalaş içinde bulunan ve bunun stratejik projelerini geliştirerek uygulayan emperyalist kamplar; kampların her hangi birinin ağırlıklı tesiri altında olan ve bir kampın baş aktörünün coğrafik olarak yakın olduğu Avrasya ve Ortadoğu bölgesi ve çevre ülkelerini kapsayan en geniş bölgede bu projelerini yürürlüğe koyması ve koymasının adımlarını atmasından daha anlaşılır bir şey yoktur.

Söz konusu bölge emperyalist kamplar arasındaki “büyük dalaşa” önemli avantajlar kazandıran, belki de üstünlük dalaşında kimin başarılı olacağını tayin eden joker görevi oynamaktadır. TC devleti bu adı geçen bölgede, genel özellikleri itibarıyla “bölgesel aktör”lerden biri olmaya

müsait olup, ilgili emperyalistlerce bu aktörlüğe önemli bir aday olarak görülüp değerlendirilmektedir. Belli başlı kampların TC’ye ilgisi ve stratejik anlaşmalar imzalamaları ve benzeri bu minval üzerinde gelişmektedir. Hiç kuşkusuz “yeniden yapılandırılması” da bu çerçeve içindeki gelişmelerin parçasıdır.

Tüm bunlar elbette TC devletinin hegemonik güçlerin projelerine uyum ve vereceği hizmetler karşılığında alacakları hususunda emperyalizm karşısında elini güçlendirmektedir. Tabiidir ki, devleti elinde bulunduran komprador bürokratik büyük burjuva sınıf kesimi, emperyalizmin çeşitli yatırım ve projeleri karşısındaki uşaklık rollü ortaklıklarıyla belli bir biçimde nemalanacaktır. Uşağın da belli çıkarları gözetilecek veya bir kemik payı olacaktır elbet. Özellikle emperyalist kampların, kapma veya kendine bağlama ya da daha fazla bağlama gayretlerinin üzerinde yoğunlaşarak sahnelendiği, yani bir bakıma emperyalist dengelerin belirlenmesinde rol oynadığı konjonktürel momentte uşağa belli imtiyazların verilmesi ya da alın(ması)abilmesi çok daha olanaklıdır.

Ne var ki, TC’nin bağımlılık konumu ve sınıfsal devlet yapısı onun istemlerinde ileri gidemeyeceğini koşullar. Emperyalizmin dünya ve özellikle de bölgesel projeleri uyarınca TC devletini tam markaja alarak sadık karakolu pozisyonunda kanatları altında tutmasının mükafatı olarak, TC devletinin başındaki Kürt ulusal hareketi “belasını” bertaraf etme ve Kürdistan toprakları üzerindeki çıkarlarını ve belki de (en iyimser yorumla) Irak devlet sınırları içindeki Güney Kürdistan (“özerk Kürt bölgesi”) toprakları içinde belli emellerini bir ölçüde sağlama düzeyini geçmeyecektir. Avrupa Birliği’ne girmesini sağlama sözü de buna eklenmelidir.

Ama en açık, net ve belirgin olan; Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesi hususunda aldığı destek veya plan “tavizidir.” Ki, devrimci Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesi yani savaşın bitirilmesi; hem emperyalizmin Kürdistan’daki zenginlikleri işletip talan etmesinin ve hem de TC devletinin oradaki ekonomik sömürü-yatırım etkinliğinin önündeki engelin kaldırılması ve benzeri anlamına gelecek, buluştukları ortak menfaat noktası olmaktadır. Evet, “silahlı devrimci ve ulusal devrimci hareketler her bakımdan tasfiye edilmelidir” amacında karar kılmışlardır. Çünkü; genel olarak sınıfsal veya ulusal orijinli silahlı devrimci mücadele-savaş ve daha somut olarak PKK’nin gerilla savaşı; emperyalizmin ve Türk hakim sınıflarının Kürdistan’ın verimli geniş toprakları ve diğer zenginliklerini özgülce kullanmasının önünde önemli bir engeldir. Bunun için tasfiyesi şart görülüp gündeme sokulan projeye yürütülmektedir.

Bu tasfiye planıyla, ezen “egemen” Türk ulusu hakim sınıfları, yani Türk devleti, Kürt ulusu üzerindeki mevcut ölçülerdeki belli ilhakçı statüsünü, ezen egemen ulus olma üstünlüğünü ve bütünlüklü ulusal imtiyazlara dayalı tahakkümünü pekiştirerek belli bir garantiye bağlamış olmaktadır. Öte yandan, bu tasfiye, hem emperyalizmin bölgedeki menfaatlerini sağlama alma biçimindeki gerici istikrar ve bir parça da somut krizine uygun düştüğü için ve hem de Kürt ulusal mücadelesinin-savaşının TC devletine yüklediği ekonomik ve siyasi yükün ortadan kaldırılarak daha rahat nefes almasını sağlama anlamındaki pozitif

fonksiyonu bakımından, iki tarafın da çıkar birliğinde benimseyerek ortaklaştığı bir plandır.

Açık ve kesindir ki, geliştirilen süreç; TC’nin emperyalizmin çıkarları paralelinde “yeniden yapılandırılması” ihtiyacıyla kapsamlı olarak işleyen ve bu ihtiyaca bağlı olarak özelde Kürt ulusal hareketi olmak üzere Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın tüm devrimci ve komünist hareketlerinin tasfiye edilmesi öz içeriğiyle yürütülmektedir. Yaşanan sürecin ilgili güçlerle yönetilen temel muhtevası ve süreçte yönlendirici ana özellikler özetle yukarıdaki gibidir. Emperyalizm ve yerli hakim sınıfların cephesi ancak böyle değerlendirilebilir. Daha fazla söze de gerek olmadığını düşünmekteyiz. Devletin demokratikleşmesi-demokratikleştirilmesi safasatları göz boyamaya dönük eskimiş demode söylevlerdir. Gerici sınıflar süalesinin entrika damarı, bugün “demokratikleşme” kapağı altında kapsamlı olarak geliştirilen tasfiyecilik planıyla filizlenmektedir. Ciddi bir erozyonun kapıda olduğu bilinmelidir.

Tüm herkesin ve özellikle Kürt ulusal hareketinin bilince çıkarak kılavuz etmesi gereken temel bir prensip, emperyalizm ve faşist Türk hakim sınıflarının sınıfsal karakterleri gereği asla Kürt ulusal meselesini çözemeyeceği çözüme dinamiklerine sahip olmadığı; “çözümü” ancak kirli emellerini gerçekleştirme amacıyla bir aldatmaca olarak kullandığı; ve Kürt ulusunun çok anlamlı sorununu-sorunlarını önemsiz ve güdük adımlarla geçiştirmekten “bir arpa boyu” ileri gitmeyeceği gerçeğidir.

Tasfiyecilik sürecinin emperyalist plan temelinde, yani ters orantılı başarı ile tamamlanmasıyla, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin üstüne “ölü toprağı”nın serileceği ve derin bir suskunlukla seyreden gerici karanlık bir dönemin açılacağı; faşizmin azgın saldırılarının hız kazanarak devrimci halkları terörize edeceği ağır bir dönemin yaşanacağı yabana atılacak bir öngörü değildir.

İçinde bulunduğumuz süreç buyken ve bunlara gebeyken; tasfiyeci saldırının hedefteki muhatapları konumunda bulunan devrimci yelpazede algı ve tepki nedir? PKK, DTP ne diyor, ne yapıyor? Reformistler ve kafa karışıklığı içinde bulunan belli devrimci parti ve yapılar ne diyor-ne yapıyor? Komünistler ve diğer devrimciler ne yapıyor, bu süreci nasıl değerlendiriyor ve nasıl göğüsliyorlar? Bu kesit çok önemlidir!

Reformistlerin tarihsel çizgisinden kopmayarak aynı rotada ilerlemesi beklenen tutum olarak anlaşılırken, devrimci yelpazede de devletin, “demokratikleşme”, “çözüm” yollarına kanaat getirilenlerin yaygın olduğu, hakim sınıfların argümanları üzerinden siyaset yapacak kadar alıktıkları ve dolayısıyla da tasfiyeciliğe çanak tutukları maalesef doğrudur. PKK ve DTP’nin Kürt ulusal iradesi olarak düşük aksiyonla yüklü uzlaşmaya esasta hazır ve mevcut haliyle yatkın bulunarak bu tasfiyeci süreci olumladığı yine maalesef bilinen ikinci açık gerçektir. Bu cephe hakkında aynı yönlü değerlendirme ve eleştirilerimiz daha önceki yazılarımızda mevcut olduğu için yeniden geniş değerlendirme gereği duymadan bu özetle sınırlı tutmayı yeterli görüyoruz. Ancak söylemeliyiz ki, gerek Kürt ulusal hareketi ve DTP ve gerekse de reformist ve yanılığın batağındaki devrimci yapılar geliştirilen tasfiyeci süreci, si-

yasi-ideolojik özünden yavanlaştırarak hakim sınıfların sunduğu aldatıcılık içinde ele alıp değerlendirmektedirler. Bu yaklaşım ve değerlendirme bütünlüğünün benimsenemeyerek mücadele edilmesi gereken çürük bir duruş olduğuna dikkat çekmenin isabetli olduğunu düşünüyoruz.

Maoist komünistlerin ve belli devrimci hareketlerin söz konusu emperyalist tasfiye planına karşı esasta olumlu bir irade ve değerlendirmeye sahip olduğu, tahlil ve tespitlerinin devrimci teoriye uygun olduğu söylenebilir-söylenmelidir. Bu bakımlardan tamamen olumlu zeminde bulunan bu devrimci cephenin tüm görev ve sorumluluğu, bu tutum ve zeminle mi sınırlıdır, bu yeterli midir? Açık ki hayır. Peki eksik olan nedir bu cephede? Tek cümleyle ifade edersek, bunların kendi görevlerini gerçekleştirmenin yöntemlerini geliştirerek gerekli pratik mücadeleyi yeterince uygulayamamaları ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin pratik mücadele cephesini örememeleridir. Ortak platformlar kurmayarak ortak pratik tepki geliştirmemiş olmalarıdır zayıf yanları. O halde geliştirilmesi gereken budur. Tasfiyeci saldırının boşa çıkarılması için yürütülmesi gereken görevler tespit edilmeli, etkin mücadele pratiği ortaya konulmalıdır. Tespit edilen görevlerin bir yöntemi olarak devrimci platformlar oluşturularak; emperyalist tasfiyecilikle mücadele amacıyla gerçeklerin açıklanması temelinde birçok etkinlik gerçekleştirilmelidir. Emperyalist ve gerici faşist amaç, hedef ve gerçek yüz teşhir edilerek, halk kitleleri ve Kürt ulusunun aldatılması önlenmeye çalışılmalı-önlenmelidir.

Bundan ayrı olarak Kürt ulusal hareketi ise, hatalarını görüp düzeltmesine yardımcı olma amacıyla dostça eleştirilmelidir. İdeolojik mücadeleye bu anlamda ağırlık vermek doğru olacaktır. Ama bu, Kürt ulusal mücadelesinin haklılığını propaganda etme ve demokratik devrimci ulusal talep ve demokratik muhtevasının kayıtsız şartsız desteklenmesi gerçeğine gölge düşürmeden, Kürt ulusuna karşı sorumluluğumuz unutulmadan ve bu yöne gerektiği kadar vurgu yapılarak öne çıkarılmalıdır. Ve bu tavrımız eylemimizde somutlanmalıdır!

Aslında süreç, sürecin nitelik ve amaçlarına ilişkin yukarıda sıraladığımız genel doğruları, belli sebeplerle de olsa, birçok çevre, bir çok stratejist, yorumcu, gazeteci ve benzeri söylemekte-tahlil etmektedirler. Ne var ki, bunlar sadece süreci yorumlamakla yetinmektedirler. Bizler ise bunlardan tamamen ayrılmak durumundayız. Yani süreci yorumlamakla kalmayıp ona müdahale edip değiştirme özelliğine de sahip olmalıyız. Marksist tutum burada ortaya çıkar, MLM’nin üstünlüğü burada yatmaktadır. Yorumlamakla kalmak MLM olmak için yetmez, aslolan değiştirme pratiğidir.

O halde farklılığımızı ortaya koymak durumundayız. Hem de salt yorumlamakta değil, pratiğe geçirmekte de! Bu, önümüze ne koymaktadır? Sürece karşı görevlerimizin belirlenmesinin, bu da yetmez bu görevlerin yürütülmesinin yöntemlerini tespit edip hayata geçirmeyi koymaktadır. Doğru tahliller yapmak zorunlu da olsa kendi başına gerçeği değiştirmiyor. Bu bağlamda doğru görevler tespit etmek de gerçeği değiştirmeye yetmiyor. Doğru tahlille dayalı doğru görevler kadar, hatta esasta bunları gerçekleştirmenin yöntemlerini bularak uygulamak önemlidir. Bu pratiğin işidir. Ve işte gerçek devrimcilik burada sınavdadır. Kim nasıl ve hangi yöntemlerle karşı koyacak tasfiyeciliğe! Salt teoride mi yoksa teoride olduğu gibi pratikte de mi? Buradaki tutum, tasfiyecilik karşısında kimin nerde yer aldığının kıstası olacaktır. Mücadele ve mücadele yönteminden bahsetmeden, görevlerden bahsetmek saçma ve anlamsızdır. Sürece teorik tahlilde karşı olmak ama pratik yürütmeye geri kalmak; bu devrimci çizgiyle bağdaşmaz, devrimci duruşu tanıtlamaz.

Maoistlerin tasfiyeci dalgaya vereceği en anlamlı ve en temel yanıtı; hiç şüphesiz Ki Yeni Demokratik İktidar, Sosyalizm ve Komünizm perspektifiyle Maoist Halk Savaşı stratejisinin günümüzdeki özgün biçimi ve devrimimizin merkezi halkası olan Köylü Gerilla Savaşı’nın yükseltilmesinde ifade bulacaktır. Daha geniş anlamda ise, tasfiyeci sürece karşı tüm devrimci dinamikleri ortak payda da buluşturarak devrimci hareketi geliştirmek ve geliştirilmesine ön ayak olarak öncülük misyonunun yükümlülüğünü yerine getirmek.

Bize rağmen ve önderliğimiz dışında milliyetçi önderlik altında da olsa gelişen ulusal hareket karşısındaki görevimiz; bu hareketin demokratik-devrimci muhtevası ve tüm haklı taleplerini desteklemektir. Bu bağlamda, ezilen bağımlı ulusun, gerici ya da ulusal imtiyazlar edinme yanını ayırıp bu yöne karşı ideolojik mücadele yürütmekle birlikte, ulusal demokratik mücadeleye ve taleplerini temsil eden yönünü sahiplenerek desteklemek tek doğru tutumdur.

Tasfiyeci eğilim ve gelişen süreç karşısında ise, devrimci sınıf savaşımına tabi olarak ve sınıf bakış açısı perspektifiyle, Yeni Demokratik Devrim programımız kapsamında-programımızın bir parçası, görevi ve içeriğine uygun olarak, çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin ortak tek devrim perspektifi ve kendi sınıf önderliği örgütlenmesi çatısı altında olmak kaydıyla, ortak tek sınıf örgütünde ve çeşitli millet ve milliyetlerden halkların birliği/Bütün Uluslara Tam Hak Eşitliği/Ulusların Kaderini Tayin Etme Hakkı şiarlarıyla, ulusal sorunun devrimci çözümünü üstlenerek Kürt ulusal mücadelesini omuzlayıp, temsil etmek durumundayız. Yani mevcut sürecin gelişme eğilimine bağlı olarak, ulusal mücadeleyi, kendi inisiyatif ve sınıf perspektifli mücadelesiyle/örgütlemesiyle ele alıp üstlenme göreviyle daha açık biçimde karşı karşıyayız.

Kaleler birer birer düşürülürken...

2000 ekonomik krizinde IMF ve Dünya Bankası'nın yönlendirmesi ile hazırlanarak yürürlüğe konan 4572 sayılı Tarımda Reform Uygulama Projesi (TRUP) ile tasfiye sürecine sokulantarım satış kooperatifleri birlikleri bitme noktasına getirmiş durumda. Reform olarak sunulan bu yasa ile, ülkemiz tarımının yıkımı hızlandırıldı ve böylece AB, ABD gibi ülkelerin tarım ürünlerinin ülkemize satılmasının önü açıldı. Söz konusu yasanın, 1/E madde-siyle, "Kooperatif ve birliklere devlet veya diğer kamu tüzel kişilerinden herhangi bir mali destek sağlanamaz" hükmü getirilerek kooperatifçiliğin bitirilmesi ve tarımsal yıkımın hızlandırılması amaçlanmaktaydı. Güçlü bir karşı duruşun sergilenmemesinin de yardımıyla, amaçlanan yıkımın başarıldığını söylemek mümkün.

TRUP uygulaması ile tarıma verilen tüm destekler kaldırıldı yerine üretime hiçbir katkısı olmayan doğrudan gelir desteği ge-

tirildi. Tarım Satış Kooperatifleri ve Birlikleri'nin yeniden yapılandırılarak özerk hale getirileceği öne sürüldü ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmedi, gerçekleştirilmek de istenmedi. Proje, 4 yıl uygulanacaktı, tasfiye süreci tamamlanamayınca 8 yıl uygulandı ve 31 Aralık 2008'de sona erdi. 8 yılın ardından birlikler ve kooperatifler özerkleşip güçlenmek şöyle dursun tek tek iflas etmeye başladılar. İşlevsizleştirilerek saf dışı edilen Fiskobirlik ve Kayısibirlik'in ardından çok sayıda tarımsal kooperatif ve birlik borç batağına sürüklenerek teslim alındı. Bu kez sırada ülkenin en eski ve en güçlü birliği Tarış Pamuk ve Yağlı Tohumlar Birliği var. Tarış Pamuk Birliği, 19 Ağustos'ta olağanüstü genel kurul toplantısını yaptı. Aslında toplantı bir genel kurultudan çok bir iflas toplantısı görünümünde geçti. Ege Bölgesi'ndeki 7 ilden 44 kooperatif ve 40 bini aşkın ortağı temsilen genel kurula 250 delege katıl-

dı. Toplantının yapıldığı Tarış İplik Fabrikası da dahil birliğin tüm gayri menkullerinin tek tek oylanarak satılmasına karar verildi.

Adım adım tasfiye süreci

Pamuk üreticilerinin ve kooperatiflerinin-birliklerinin tasfiyesi de, tıpkı tütün ve fındık üreticilerinde olduğu gibi, AB ve Dünya Bankası, IMF masasında hazırlanan ve "reform" olarak sunulan politikalarla gerçekleştiriliyor. Bu politikalarla bir yandan ürüne desteği azaltan ve süreç içerisinde kaldıran devlet, öte yandan üretici birlik ve kooperatif ve birliklerine kredi vermayerek pamuk üretimini-küçük ve orta halli üreticisini ve Tarış Pamuk'u iflasa zorladı. Bu tablo, ekonomik krizle de buluşunca küçük ve orta halli pamuk üreticileri ile Tarış Pamuk'un içine düştükleri açmaz daha bir arttı. Krizin etkisiyle tekstil sektöründe durgunluk yaşanması sonucu Tarış'ın, ip-lik fabrikasındaki üretimi durdurması, işin tuzu biberi oldu. Tarış Pamuk ve diğer birlikler üreticiden aldığı pamuğu satarken ciddi zarara uğradı.

Uyguladığı politikalarla pamuğun tükenişine zemin hazırlayan devlet, her yıl yurtdışından 1 milyar dolarlık pamuk alımı yaptı, yerli pamuk üretimini desteklemeyerek ve hatta verdiği desteği keserek gün be gün daralttı. Devletin, Tarış Pamuk'u tasfiye ça-

balanı bunlarla da sınırlı kalmadı. Birliklerin yeniden yapılanması sürecinde, Tarış'ın sahip olduğu Tarışbank, Dünya Bankası'nın politikası doğrultusunda tasfiye edildi. Banka ihalesiz olarak Zorlu Grubu'na verildi ve Denizbank ile birleştirildi. Zorlu Grubu bankayı Belçikalı Dexia Grubu'na sattı. Böylece Tarış Pamuk Birliği'nin 108 milyon liralık borcu açığa çıktı. Dahası Tarış Pamuk sayısız kez bankaların kapasını çalıp kredi istemesine karşın her seferinde, "Sizin paranız şubemizde hazır, ama siyasi baskı var, veremiyoruz" cevabını aldı. Başbakan Erdoğan, oğlunun çalıştığı şirkete gazete aldırarak için Vakıfbank'tan milyonlarca dolar kredi sağla-

ken, binlerce üreticinin ortağı olduğu Tarış, hakkı olan krediyi alamadı. Borçlarını ödeme çabaları boşa düşürüldü. Kooperatif ve birlikleri özerkleştirmek iddiası ile büyük bir yıkım politikasını devreye koyan devlet, her zaman bu özerkliği boşa düşürdü. Öyle ki, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı Tarış Pamuk'a 3 say-falık talimatı göndererek yerine getirilmesi istedi. Yine aynı bakanlık Tarış Pamuk'a ait varlıkları satmak için birçok kuruluşa yazı yazarak müşteri arıyor. Görünen o ki, devlet; tütün, şekerpan-carı, fındık, pirinç ve mısırın ardından bu kez pamuğu topun ağ-zına koymuş durumda.

Direneceğiz çünkü başka çaremiz yok

MERSİN- Ülkemizde ekonomik krizin etkileri her geçen gün daha da katmerleşirken; işsizlik-işten atmalar, hak gaspları, köleleşti-ren yasalann bir bir uygulanması, açlık-yok-sulluk-yoksunluk ezilen işçi-emekçilerin yaşamında olağan hale getiriliyor. Ekonomik, sosyal ve siyasal krizin içerisinde gelecek kaygısı, öfke, çaresizlik, yabancılaşıma her geçen gün toplumu kemirmeye devam ediyor. Krizi bahane ederek çalışanların maaşlarını vermeyerek onları açlığa, yoksullu-ğa mahkûm eden patronlar, işçilerin alın terlerini çalarak sermayelerine sermaye ka-tıyor-kasalarını dolduruyorlar.

Kriz bahane edilerek işçi çıkartma ve "ücretsiz izin" adı altında işçi kıyımı da hız kay-betmeden devam ediyor. Taşeronlaşırma hızla artarken, hiçbir güvencesi olmadan taş-eron firmalarda geçimlerini sağlamaya ça-lışan emekçiler de işçi kıyımından en fazla mağdur olan kesimleri oluşturmaya devam ediyor. Mersin Serbest Bölge'de Eleks adlı tekstil firmasında çalışan işçiler de söz etti-ğimiz mağdurlardan. Aylardır sigortaları, mesai ücretleri ve maaşları ödenmediği için 19 Ağustos'ta iş yavaşlatma kararı alan işçi-ler, patronun işçilerin sesine kulak verme-si nedeniyle eylemlerini bir üst aşamaya sıçratarak 22 ağustosta iş bırakma kararı al-dılar. Bir haftadır eylemde olan Eleks işçile-ri, grev kararı olarak eylemlerini sürdürü-ceklerini belirtiyorlar. İşçiler ilk olarak 28 Ağustos günü saat 12.30'da Mersin Serbest Bölge'de alkışlar ve sloganlar eşliğinde yap-tıkları yürüyüş ile tüm işçilere seslerini du-yurdular.

İşçiler tehdit ediyor!

Kayıt parası, dosya parası derken yol parası bile bulamadıklarını belirten işçiler: "Kimse-nin cebinde para yok" diyerek ekonomik sık-ıntıda olduklarını dile getiriyorlar. Diğer fir-malarda çalışan işçilerin tehdit edildikleri için kendileriyle dayanışma hareketinde ola-madıklarını belirten işçiler; "Tehdit edilmişler çünkü. Bizlere yardım ettikleri takdirde bu-rada barınamayacaklarını ve iş bulamaya-cakları tehdidi almışlar. Bir arkadaş geldi sordum. 'Tehdit mi edildiniz?' diye. Arkadaş

onayladı. İşçiler bu yüzden bize destek ola-mıyor" diyor.

'Bizim durumumuzda olan çok işçi var, fakat birlik olamıyorlar'- "Böl-gede bizim durumumuzda olan çok işçi var, fakat birlik olamıyorlar" diyen Eleks iş-çileri, "Ancak mağdur olunca birlik olma-nın farkına varıyoruz. Bizler maddi ve ma-nevi yönden buraya bağlıyız. Bizler birbiri-mize destek olmuyoruz." diyerek kendile-rini sorguluyor ve ekliyor, "Önemli olan mağduriyetimizi önceden görmek ve hazır olmaktır ama..."

Sigortamız var da ne olmuş- Patron-ların kendi çıkarları doğrultusunda planlar yaptığını ve aslında fabrikalarında krizin olmadığını belirten işçiler, "Bir atölyede kaç işçi varsa onu kayıt altına almak lazım. Eskiden bu vardı. Fakat şimdi girişte bile kimlik sorulmuyor, giriş kartı çıkarıldığı za-man sigortamız başlatılıyordu, şimdi böyle bir şey yok. Sigortamız var da ne olmuş, bir ayda on beş gün yatırılıyor" diyerek sö-mürünün ne boyutta yapıldığını gözler önüne seriyor.

'Bizimle direnecek insanlara ihtiya-yımız var'- "Tatlı dil ile konuşmaya gitssek suç, fabrikayı işgal etsek suç"... Ne yapsalar suç sayıldığını vurgulayan işçiler hukuki yolları denediklerini, mahkemeye başvurdıklarını, ama bunun bir fayda ge-tirmeyeceğini şöyle dillendiriyor: "Biliyoruz ki o patron, biz işçiyiz. Adalet de onlardan yana işliyor!" Her kesimden insanların gelerek kendilerini ziyaret ettiklerini, hiçbir şey önermedikleri-ni belirten işçiler, "Bizimle birlikte olacak, di-renişimize destek ve yürütücüsü olacak in-sanlara ihtiyacımız var; çünkü kazanım böyle sağlanır; kuru kuruya ziyaretler bir şey ifade etmez." diyor ve ekliyorlar: "Yalnız kalma, başaramama korkusu var bizde. Bir haftadır direniyoruz. Herkes bizleri görme-ye geldi ama bir şey önermediler. Aramız-dan pes edenler olabilir."

Direnenler anlatıyor

Devrimci Demokrasi Gazetesi olarak seslerini duyurmaya çalışan Eleks işçile-rinin sesine ses katma çabasıyla ora-daydık. Direnişlerine dair görüşlerini kı-saca aldığımız işçilere, eylemin gidişatı-nı ve nasıl bir mücadele yürüteceklerini sorduk.

Abdullah İnekcioglu: On yıldır bu fabrika-da çalışıyorum. Bundan 6 ay önce patron bizlerle görüşüp kriz nedeniyle işyerinin zorda olduğunu ve bizlerden fedakarlık beklediğini söyledi. Bizlere sigortamızın sa-dece bir ay için 15 günlük yatırılacağını, sonrasında ise tam yatırılacağını söyledi. Bir ay geçti, ama biz sigortamızı kontrol et-me gereği duymadık. Mart-mayıs aylarında maaşlarımızın düzensiz ödenmesi bizleri biraz tedirgin etti, ancak bir şeyler yapma-dan içimizde yaşadık bu tedirginliği. Daha sonrakı aylarda da maaşlarımız ödenme-

yince patron ile görüştük. Bize, krizden kaynaklı maaşlarımızın geç ödeneceğini söylediler ve bizler bu insana güvendid ve ça-lışmaya devam ettik; ta ki 19 Ağustos'a ka-dar. 19 Ağustos'ta tekrar görüşmeye gittik, bizi oyaladığını anladık ve tüm arkadaşlarla bir araya gelerek iş yavaşlatma kararı al-dık. 19-22 Ağustos'a kadar iş yavaşlattık fakat bu sürecin böyle gideceğini düşünme-dimizi için 22 Ağustos'ta iş bırakma kararı aldık. 24 Ağustos pazartesi sabahı iş yerine gittiğimizde kapıların kapandığını ve kapı-ya asılmış olan "Ekonomik krizden kaynak-lı geçici olarak iş yerimizi kapatıyoruz" ya-zısını gördük. O günden bu yana her gün sabahdan akşama kadar bu fabrikanın maaşlarımızın düzensiz ödenmesi bizleri

Abit Başkurt: Patron sürekli bizleri oyaladı. Bizlerin maaşlarını bugün yarın ödeyeceği-ni söyledi. Ancak bizlere hiçbir şekilde ma-aşlarımızı vermedi. Bizler de bu durum kar-

şısında iş yavaşlatma eylemi kararı aldık. Bizler bu kararı pratiğe geçireceğimiz za-man bir daha işe alınmayacağımız yönün-de tehdit edildik. Biz yıllardır burada çalış-ıyoruz. Kriz nedeni ile kapalıyız yazısını ası-yorlar ancak her gün tehditler savuruyor-lar. Evet, onlara kriz yok sadece bizim gibi işçi sınıfına kriz var. Bizler hukuki boyuta başvurduk. Ancak böyle oturarak da bek-lemek istemiyoruz, bu yüzden bölgede ça-lışan işçilere sesimizi duyurmak istiyoruz ve bunun için çalışmaya başladık.

Gülgün Sevinç: Ben yıllardır Eleks firması-n-da çalışıyorum. Bundan tam iki yıl önce benzeri bir durum olmuştu. Bizlerin mesai ücretlerini indirmişlerdi. Biz bütün işçiler toplandık ve işi bırakma kararı aldık. Kim-seyi fabrikaya koymadık. Birlikte hareket ettiğimizi gören patron mesai ücretlerini tekrardan yükseltti. Bugün de maaşlarımız verilmiyor. Yine aynı firma, yine aynı pa-tron, fark eden bir şey yok. Şimdi tek yum-ruk olma zamanıdır diyorum ve tüm arka-daşlar ile birlikte karar vermemiz gereki-yor. Ben bu firmadan çıktım, iki gündür yi-

ne serbest bölgede başka bir firmada ça-lışıyorum. Tazminatım yandı, cebimde beş kuruş param yok. Bugün arkadaşların ey-leimde olduklarını duydum, iş yerimden izin istedim fakat vermediler, ben de çıkıp geldim. Evet, belki beni kovacaklar ya da kovdular bilmiyorum ama benim için bu saatten sonra önemli olan hakkımız olanı almaktır.

Personel Şefi: Arkadaşlar eylem yapma kararı verdiler ve eyleme başladık. Bizim eylemlerimizin faydası olacağını düşünmü-yorum. Ben işten kovulacağımızı düşünmü-yorum. Patron para bulup verecektir. Sami-mi bir şekilde gelir paramızı verirse sorun-lar hallolur. Bence bu kadar şey yapmamız bizim işimizin sonu olabilir. Bugün Türki-ye'de bütün işçiler bizim ile aynı sorunu yaşıyor. Böyle gelmiş böyle gider diye dü-şünüyorum. Buradaki işçiler birçok şeyden ödün verdiler ama hiçbir şekilde ücretlerini alamadılar. Ben şef olarak işçilerin taleple-rini patrona götürdüm. Bu insanların tek sı-kıntısı paradır. Arkadaşlar eylemlerini ya-pacaklardır haklarını arayacaklardır.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Düşüncelerimizi yaşamın pratiğiyle sınavalım

Emperyalistler, içerisine girdikleri krizi aşmak ve kendi sömürü çarklarına daha iyi hizmet etmesi için dünyayı yeniden yapılandırıyorlar. Ülkemiz halklarının her geçen gün daha da yok-sulluğa sürüklendiği, emperyalist sistemin yaşadığı (daha doğ-rusu yaşattığı) krizle daha da kötü hale gelen hayat koşulların-da, devrimcilere, kendisini halkın öncü gücü ilan edenlere da-ha fazla görevler düşmekte. Ülkemiz devrimci hareketinde, dinamizmi ve potansiyeliyle önemli bir yer işgal eden gençliğe ciddi sorumluluklar düşüyor. Niceliksel olarak kısmi ilerlemenin olduğu, ancak niteliksel se-viyenin yeterli düzeyde olmadığı bu dönemde, gençlik bağnı-dan çıkaracağı kadrolarla süreci ileriye taşımak için seferber ol-malıdır. Yeni demokrasi güçlerinin örgütlü bünyesinin önemli bir kısmını da gençlik oluşturuyor. Bu gençlik kesiminin bir par-çası olan öğrenci gençlik her ne kadar işçi sınıfı ideolojisini sa-hiplense de üretim sürecinden kopukluğu, sınıf mücadelesinin bugün içerisinde bulunduğu seyirle bulunduğu teoride sa-vunulanla olan arasında ciddi gelişmeler yaratıyor. Gençlik, mü-cadele içerisinde kendini küçük burjuvazinin hastalıklardan kısı-

mi derecede kurtarabilmişse de bu hastalıkların birçok anda ve alanda dışa vurduğunu söylemek gerekir. Bu bakımdan De-mokratik Gençlik Hareketi'nin bu yıl ikincisini yaptığı köy çalış-maları büyük önem taşımaktadır. "Tatil kampına değil tarlaya, fabrikaya" şiarının yankılandığı köy çalışmalarında üretimin içinde, işçi ve köylülerle birlikte olmak, hem savunduğumuz ideolojinin gereğidir, hem de işçi ve köylülerin yaşadığı sorun-ları birebir görerek, çelişiklere somutta vakif olabilmeyin, böy-lece politik faaliyetimizin nitelik yakalamasının, mücadelenin güçlenmesinin vazgeçilmez koşuludur. Yüzyılları kapsayan mücadele tarihi ve elbette ki çelişikleriyle birlikte pratik yaşam, yeni bir toplum yaratmak uğruna se-ferber edilen emeğin maddi değişimlerin yanında manevi de-ğişim ve dönüşümleri de hedeflemek zorunda olduğunu gösteri-yor. Emeğin yaratıcı, değiştirici gücü; maddi değişim ve dönü-şümler o emeğin biricik öznesi, tarihteki bilinçli rolü bilime sa-bit olan insanı da değiştirmeli ve dönüştürmelidir. Yeni bir top-lum yaratmak için seferber edilen emek özünde ideolojik,-si-yasi bir meseledir. Teorilerimiz, yol ve yöntemlerimiz bellidir.

Önemli olan teorimizi pratik ile bütünleştirerek, üretimden, haklılığımızdan aldığımız güçle yaşamın içerisinde olmak ve onu değiştirmeye yönelmektir. Ideolojimizin bizlere emrettiği de budur. Bilim ve mücadele tarihi defalarca kez göstermiştir ve kanıtlamıştır ki bilgi-teori bizzat yaşam pratiğinden çıkar. Za-ten yaşamın pratiğiyle teması olmayan hiçbir düşüncenin, bil-ginin, doğasında değeri de yoktur. Temel sorun, yaşantımızın halkın gerçek yaşantısıyla ve üretim faaliyetleriyle ciddi bir iliş-ki bulunup bulunmadığıdır. Kuşkusuz teorimizin, mücadele-mizin, mücadele araçlarımızın, programımızın vb doğruluğu, bi-limselliği, köylülerin, işçilerin ve diğer halk kesimlerinin yaşam-ın içerisinde işlenmesiyle, sınanmasıyla ve elbette ki pratiğin ortaya çıkardığı sorunlara cevap olabilmesiyle olanaklıdır. Dolay-ısıyla gençliğin emeğini seferber ederek yürüttüğü çalışma devrimciliğin politik kitle faaliyetinin bilinçli bir sonucu olması gerekliliğini ortaya koyarken, ortaya çıkan bu bilinçli sonucun yeniden yeniden kalıba dökülerek hareketin bilincine nitel kat-kıları sunacağı açıktır. Ortaya koyduğumuz politik bilinç ve he-def çerçevesinde halk gençliğinin var olduğu mücadele alanla-

rında; kitleleri kendi mücadeleleri içerisinde ilerletme, politik mücadelesini burada var etme, kitlelerden öğrenme, hatalı ve eksik yanlarını kendi inisiyatifleriyle aşma ve demokratik haklar mücadelesinin güncel ihtiyaçları ekseninde, yoğunlaşma, yay-gınlaşma yönünde adımlar atmak hayatı öneme sahiptir. Zira yönümüzün tayini buradan hareketle belirlenmelidir. Teori yol göstericidir, pratik ise teorinin pratikte sinanarak doğruluğunun kanıtlanmasının en önemli aracıdır. Nasıl teori olmadan pratik olmaz diyorsak, bu diyalektik bütünlük içeri-sinde, tarihsel gerçeklikle doğruluğu kanıtlanmış teorimizi yaşamla bütünleştirerek amacımıza ulaşalım. Halk kitlelerinin çelişkileri doğrultusunda, pratik içerisinde değişim-dönüşümü yaratmak için var gücümüzle yo?unla?al'm, sorumluluk bilinci geliştirelim, duyarlı olalım daha da önemlisi mücadele edilme-si gerektiği noktasında ısrarcı olalım. Halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal örgütlülüğü olarak gö-revlerimize sahip çıkalım. Ideolojimizden, tarihimizden aldığımız muazzam güçle sınıf mücadelesinin meşakkatli yo-lunda daha ileri mevzilerde savaşa atılalım.

Afganistan'da bir demokrasi komedisi

İşgal altındaki 8. yılını geride bırakan Afganistan, 20 Ağustos günü işgalci güçlerin "oy kullan" ve Taliban'ın "oy kullanma" tehditleri kısılcında sahnelenen bir demokrasi komedisine evsahipliği yaptı. İşgalci güçler

nüfusun %42'si ayda 14 dolardan daha az bir parayla yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bir Afganlının ortalama ömrünün sadece 43 yıl olduğu Afganistan'da, Birleşmiş Milletler rakamlarına göre 8 yıldır işgalci güçler

İslam Konferansı Örgütü'ne Afganistan yolu gözüküyor

ABD, gerek Müslüman Afgan halkının değerleri ile dalga geçen karikatürlerin yayımlandığı Danimarka Başbakanı Rasmussen'in NATO Genel Sekreterliğine getirilmesi ve gerekse de Afganistan'daki işgalci güçlerin amaçlarının iyice gün yüzüne çıkması nedeniyle hayli zor durumda. Afgan halkına şirin görünmek isteyen Obama yönetiminin, Müslüman Afgan halkının olası anti-ışgalci mücadelesini ve kitle isyanlarını kontrol altına almak için İslam Konferansı Örgütü'nü Afganistan'a çekmesi mümkün. İslam etiketli, emperyalist destekli bu gerici örgüt, bu kimliğinden ötürü Afgan halkıyla nisbeten daha iyi ilişkilerin yakalanmasına ön ayak olmaya müsait görünüyor. Bu nedenle ABD ve diğer işgalci güçlerin, Afganistan'daki işgalci askerlerini İKÖ şemsiyesi altındaki bir oluşumla perdelemeleri de gündeme gelebilir. Son süreçte ABD'nin bilinçli bir şekilde desteklediği TC'yi İKÖ'de etkin hale getirmesi ve TC'nin, general Dostum'a Afganistan'a gitme izni vermesi, İKÖ'nün Afganistan işgalinin sürdürülmesinde aktif kullanılacağı ihtimalini güçlendiriyor.

ile onların yerel piyonları, oy kullanmayanların evlerini yakacakları tehditlerini savururken, Taliban ise oy kullananların parmağını keseceğini duyurdu. Böylesi bir atmosferde gerçekleştirilen göstermelik seçimlerden kameralara ve fotoğraflara yansıyan manzaralar, ABD önderliğindeki işgalci güçlerin Afganistan'ı taşıdığı noktayı gözler önüne seriyordu.

Bir oy kaç ekmek eder?

İşgal altındaki Afganistan'ın yoksul halkının yaşam koşullarına göz atıldığında, yapılan seçimlerin Afgan halkı için bir şey ifade etmediği, seçim sonrasına dair bir umut ve beklenti yaratmadığını söylemek mümkün. Dünyanın en fakir beşinci ülkesi olan Afganistan'da;

tarafından yönetilen Afganistan'da, doğan her bin çocuktan 257'si ölüyor ve bu konuda Afganistan dünya üçüncüsü. Aynı tablo Afgan anneler için de geçerli. Her 100 bin anneden 1600'ünün doğum ve buna bağlı gelişen rahatsızlıklar sonucu yaşamını yitirdiği Afganistan, anne ölümlerinde Sierra Leone'den sonra dünya ikincisi. Okur yazar oranı %23, çocukların yarısı "okul"a gidebiliyor ve gidebilenlerin sadece %35'i kız çocuğu. Böylesi koşullar altında ölüm kalım savaşı veren, işgalcilerin kurşunlarına hedef olmanın ya da Taliban güçlerinden kaçarak uzaklaşacağı böyle zorlu bir durumda gerçekleşti. Bu durum, şaşırtıcı biçimde tüm Merkez Komite üyelerini sorumluluklarında ciddileştirdi. Ne var ki, devrimci bir çizgi formüle etmede belirleyici olan kişinin sorumluluğu ve samimiyeti değildir. Ama kişinin düşünme yolu, onun somut durumu analiz ederken diyalektik materyalizmi uygulamasını, böylece politik olarak buna uygun hareket etmek için bir çizgi geliştirmesi olanaklı kılar. Bu yüzden, bu merkez komite toplantısında çeşitli hatalı ideolojik eğilimlere, özellikle de günümüz komünist hareketindeki temel tehlike olan sağ oportünizme karşı güçlü bir ideolojik ve politik mücadele vardı.

Meşgul olduğumuz çizgi mücadelesi, mevcut nesnel durumun bariz sonuçlarıdır. Merkez komitenin Ekim 2005'te Chungwang toplantısında kabul ettiği demokratik cumhuriyet taktiği, başarılı olmuş ve bunu kurucu meclis seçimleri ile 29 Haziran 2007'de Nepal Federal Demokratik Cumhuriyeti'nin ilanı takip etmişti. Cumhuriyetin ilan edilmesi ile birlikte (daha sonra değil) sıradaki politik taktiğin ve bir dizi sınıf mücadelesinin geliştirilmesi ve başlanması partimizin açısından gerekti. Her ne kadar Kasım 2008 Kharipati toplantısında yeni bir taktik, Federal Demokratik Ulusal Halk Cumhuriyeti taktiği belirleyip mücadele programları hazırlasak da daha sonra hükümet adına, hal-

Bu ne menem demokrasidir?

ABD ve kuyruğundaki güçlerin işgaliyle Taliban yönetiminin düşürülmesi sonrasında, 2004 yılında yapılan seçimlerin ardından Afgan halkı henüz tadını alamadığı demokrasi için ikinci kez sandık başına götürüldü. 2004 yılında yapılan ilk seçimlere Afganların katılımı %75 oranında olmuştur. Geçen zaman zarfında işgalci güçlerin, yerli kukla yönetimin gerçek yüzünü tüm çıplaklığı ile gören Afgan halkı, Taliban tehdidinin de etkisiyle, sahnelenen seçim oyununa ilgi göstermedi ve bu seçimlere katılım oranı %20'lere düştü. Seçimlere ilişkin gerek Afganistan'da bulunan yabancı gazeteciler, gerekse de Afgan halkı, daha seçimler gerçekleştirilmeden Karzai'nin kazanacağını söylemekteydi. Kuşkusuz ki bu tespiti yapmalarının nedeni, ABD'nin ve diğer işgalci güçlerin kukla Karzai'yi desteklemeleri ve bir başkasının yönetime gelmesine izin vermeyeceklerini bilmeleriydi. Ki bu, seçimlerin sadece bir aldatmaca olduğunun da belli oranlarda kavranması anlamına geliyor. Ortaya çıkan bu göstergeler, toplamda, Afgan halkının böylesi bir demokrasiye taraftar olmadığını ortaya koyuyor.

General Dostum yeni sürecin katliamcısı olabilir

Geçtiğimiz yıl Karzai tarafından ülkemize sürgüne gönderilmiş olan General Dostum, ABD'nin izni doğrultusunda seçimler arifesinde Afganistan'a döndü. Özellikle Afganistan'da yaşayan başta Özbekler olmak üzere, Türkmen, Hazara ve Tacik oylarını alan General Dostum'un, Karzai tarafından affedilerek Afganistan'a davet edilmesi, Karzai'nin seçimleri kazanmasının ardından General Dostum'u Afganistan Savunma Bakanı ya da Afganistan Genel Kurmay Başkanı yapması ihtimalini gündeme getirdi. Dostum'un Afganistan'a dönüşü ABD'nin, Taliban ve Al Kaide ile mücadelede geliştirdiği yeni bir stratejinin de ürünü gibi görünüyor. 2001 yılında Kuzey İttifakı Komutanı olarak Taliban'a karşı başarılar elde eden, Mezarı Şerif, Kandahar bölgelerinde, Cenk Kalesi'nde silah bırakmış 3000 Taliban askerinin katledilmesinde başrol oynamış biri olan Dostum'un, ilerleyen süreçte savaş ağısına dönüştürülerek etkin bir şekilde cepheye sürülmesi güçlü bir ihtimal.

Sonuç olarak

Tüm bunların ardından altını kalınca çizmemiz gerekir ki, bu seçim ve demokrasi oyununda kimin tahta oturtulacağı son derece önemszidir. Çünkü bu oyunda, Afgan halkının çıkarlarını, özgürlüğünü, bağımsızlığını, refahını ve kurtuluşunu temsil eden bir seçenek yoktur. Seçim ve demokrasi oyununun dışında kalan ve Afgan halkının tek alternatifini olan Afganistan Komünist Partisi (Maoist) ise güçsüz olmasından ötürü kitleler için bir çekim merkezi olabilmiş değil. Oysa ki Afgan halkının yegane çıkış yolu, işgalci güçlerin ülkeden süpürülüp atılması, kukla iktidarın ve gerici güçlerin derdest edilmesi, ülkede halkın yönetimde olduğu gerçek bir halk iktidarının kurulmasından geçmektedir. Afgan halkını bu savaşa sevk edecek ve bu yolda onlara önderlik edecek güç ise Afganistanlı komünistlerden başkası değildir.

Kiran: Halk iktidarını tesis ediyoruz

Telegraph Nepal isimli gazetesinin görüştüğü Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist)'in önderlerinden Mohan Viadya (Kiran), merkez komite toplantısında; bölgesel federal yönetimler ve yerel yönetim organlarının tesis edilmesi ve süreç içerisinde bunların bütün ülkedeki tek yönetici güç haline getirilmesi perspektifinin karar altına alındığını söyledi.

"Biz, halen devam eden barış sürecinin bir parçasıyız. Bu doğrultuda öncelikli hedeflerimiz Nepal Ordusu ile Halk Kurtuluş Ordumuzun entegrasyonunu sağlamak ve yeni-demokratik bir anayasayı hazırlamak." diyen Kiran, bu görevlerin yerine getirilmesi sürecinde, en son yapılan merkez komite toplantısında, gerilemenin, barış sürecini raydan çıkartma ve yeni-demokratik bir anayasanın hazırlanmasına engel olma yönündeki komplolarını halka teşhir etme kararı alındığını kaydetti. Söz konusu hedefleri başarmak için gericiilerin komplolarına karşı son derece etkin bir mücadeleyi açığa çıkartarak, foyalarını gözler önüne sereceklerini ve tüm oyunlarını boşa çıkartacakları söyleyen Kiran, "Benzer şekilde merkez komitemiz, partimizin kimi sıkıntılarının aşılması suretiyle ülkedeki en güçlü Maoist parti olarak yoluna devam etmesi noktasında da bir mutabakata vardı." dedi. Kiran, partinin çalışma tarzı ve günlük faaliyeti üzerine de önemli tartışmaların yürütüldüğünü kaydederek, saflardaki zayıflık ve hataların aşılması için 15 maddelik bir kurallar bütünü hazırlandığını ve bunlar dışında partinin mali politikasının daha da şeffaf hale getirilmesi gibi kimi diğer meselelerin de gündeme alınarak atarlıca tartışıldığını açıkladı.

"Merkez komite toplantımızda alınan bir diğer önemli karar ise; Bölgesel Federal Yönetimler ve yerel yönetim organlarını tesis etme, süreç içerisinde bunları bütün ülkedeki tek yönetici güç haline getirme perspektifinin ve bu perspektife uygun pratik politikaların belirlenmesi oldu. Bu doğrultuda ülkedeki tüm ezilen kesimleri partimizin önderliğinde bir araya getirmenin önemi vurgulanırken, bunun için somut bir politika olarak Devrimci Birleşik Cephe ve Nepal Birleşik Halk Hareketi'nin örgütlenmesi görevleri belirlendi ve bunlar hayata geçirilmiş durumda. Bunların bir tamamlayıcı ve en önemli ayağı olarak, ülkemizin bağımsızlığını ve özgürlüğünü elde etmek için yeni bir mücadele aşamasının başlatılmasında karar kılındı." ifadelerinde bulunan Kiran, halk iktidarına geçiş sürecinin uzatılmasının, ülkenin bağımsızlığını tehdit eder hale geldiğini belirtti ve ekledi: "Cumhuriyetin ilanının kendisi bile bir yığın sorunu ortaya çıkartmıştır. Bu bağlamda parti merkez komitemizin kararları, cumhuriyetin kurumsallaşması önündeki sorunların kaldırılması ve parti kitlelerini daha güçlü bağlarla birleştirmenin zeminini döşemiş bulunuyor. Ki, yaklaşan kriz ancak ve ancak birlik politikamızla aşılabili."

Maoistler, Devrimci Birleşik Cephe'yi ilan ettiler

Devrimci Birleşik Cephe'nin kuruluşunu ilan eden Maoistler, bu oluşumla parlamentoda ve sokaklarda halkın yönetime taşınması, Nepal halkının ezici çoğunluğunun desteğini almış bulunan Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist)'in liderliğinde ulusal birlik hükümetinin kurulması için faaliyet yürüteceklerini açıkladılar. BNKP(M) liderlerinden Dr. Baburam Bhattarai liderliğinde kurulan Birleşik Nepal Halk Hareketi için 144 kişilik bir merkez komitesine sahip.

Bildirgede, hareketin, ezilen etnik gruplar için kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız kabul eden bir iktidar kurmak için mücadele edeceği vurgulanırken, BNHH'nin amacının ülkeyi sosyalizme ve oradan komünizme götürülmesine katkıda bulunmak olduğunun altı çizildi. Proletaryanın önderliği altındaki sosyalizme, çok partili bir politik sistemin tesis edileceği kaydedildirken, yabancıların medyadaki yatarımlarının bitirileceği ve profesyonel gazetecilerin haklarının korunacağı ifade edildi. Bildirgede ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu ile Nepal Ordusu'nun entegrasyon sağlanacağı da belirtildi.

Indra Mohan Sigdel (Basanta)*

Partimiz, Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist)'in Katmandu'da yapılan Merkez Komite Toplantısı bir süre önce sonuçlandı. Bu toplantı, Nepal devrimi bir dönüm noktasındayken organize edildi. Bu nedenle, tüm dünya halkları bu toplantının sonuçlarıyla yakından ilgilendiler. Emperyalistler, yayımcılar ve dünya üzerindeki her türlü gerici, partimizin bir bütün olarak reformist bir rotayı kabul etmesini, bu gerçekleşmezse en azından bölünmesini istediler. Büyük medya kuruluşları tasanımlarının gerçekleşmesi için bir sürü para harcadılar. Öte yandan, uluslararası işçi sınıfı ve dünya üzerindeki tüm ezilen kitleler, partimizin doğru bir ideolojik ve siyasi çizgi geliştirmesini ve aynı zamanda emperyalizm ve uşaklarına karşı savaşmak için öncesinden daha birleşik ve güçlü kalmasını istediler.

Uluslararası proletaryanın arzuladığı gibi, aynı anda doğru bir ideolojik-politik hat oluşturmak ve parti birliği bozulmadan tümüyle korumak, bu toplantı için çok kolay bir iş değildi. Bu tabii ki genel olarak, düşünme tarzında bariz farklar olan Merkez Komite üyelerine özel olarak ise başlıca liderlere verilen çetin bir görevdi. Öncesinden farklı olarak, üst düzey liderler de dahil olmak üzere pek çok Merkez Komite üyesi, partinin devrimci bir hat oluşturup aynı zamanda birliği koruması konusunda şüpheliydiler. Sonuç olarak, bu toplantıdaki tüm Merkez Komite üyeleri iki ağır sorumluluk yüklenmişlerdi. İlk olarak doğru bir çizgi inşa etmek ve ikinci olarak parti birliğini eskisinden daha sağlam olacak şekilde geliştirmek.

Toplantıda; öncelikle Siyasi Büro toplantısında, sonra ise öncekinin devamı olan Merkez Komite toplantısında su yüzüne çıkan iki çizgi mücadelesi, esas olarak demokratik cumhuriyetin nasıl oluşturulacağı ve Nepal'deki stratejik saldırının bu aşama-

sında asgari hedefleri gerçekleştirmek için hangi adımların atılacağı üzerine yoğunlaştı. Merkez Komite toplantısı, doğru bir ideolojik-politik hattın kabulü Nepal halkını yeni demokratik devrimin muzaffer sonuna taşıyacakken, yanlış olanın ise ya bütün partiyi reformizmin tuzağına düşüreceği ya da düşmanın ulusal ve uluslararası kuşatmasını hafifletmek adına (partiyi çn.) bozguna uğratarak uzaklaştıracağı böyle zorlu bir durumda gerçekleştirildi. Bu durum, şaşırtıcı biçimde tüm Merkez Komite üyelerini sorumluluklarında ciddileştirdi.

Ne var ki, devrimci bir çizgi formüle etmede belirleyici olan kişinin sorumluluğu ve samimiyeti değildir. Ama kişinin düşünme yolu, onun somut durumu analiz ederken diyalektik materyalizmi uygulamasını, böylece politik olarak buna uygun hareket etmek için bir çizgi geliştirmesi olanaklı kılar. Bu yüzden, bu merkez komite toplantısında çeşitli hatalı ideolojik eğilimlere, özellikle de günümüz komünist hareketindeki temel tehlike olan sağ oportünizme karşı güçlü bir ideolojik ve politik mücadele vardı.

Meşgul olduğumuz çizgi mücadelesi, mevcut nesnel durumun bariz sonuçlarıdır. Merkez komitenin Ekim 2005'te Chungwang toplantısında kabul ettiği demokratik cumhuriyet taktiği, başarılı olmuş ve bunu kurucu meclis seçimleri ile 29 Haziran 2007'de Nepal Federal Demokratik Cumhuriyeti'nin ilanı takip etmişti. Cumhuriyetin ilan edilmesi ile birlikte (daha sonra değil) sıradaki politik taktiğin ve bir dizi sınıf mücadelesinin geliştirilmesi ve başlanması partimizin açısından gerekti. Her ne kadar Kasım 2008 Kharipati toplantısında yeni bir taktik, Federal Demokratik Ulusal Halk Cumhuriyeti taktiği belirleyip mücadele programları hazırlasak da daha sonra hükümet adına, hal-

kın çıkarına bir takım programlar dışında, toplantıda üzerinde çalışılan sınıf mücadelesindeki hedeflerine esasta ulaşamadı, bunun yerine uzun bir dönem boyunca, Temmuz 2009'daki Katmandu toplantısına kadar, günlük işlere angaje oldu. Bu durumda, bu sorunları toplantıda keskin bir şekilde su yüzüne çıkarmak kaçınılmazdı çünkü bunlar partinin genel ideolojik politik çizgisiyle ilintiliydi.

Strateji ve taktik, devrimci bir çizginin iki temel vechesidir. Strateji, verili toplumun temel ilişkilerini çözmek için kabul edilir oysa taktik, belirli bir durumdaki esas ilişkiyi çözmek için kabul edilir. Kısacası köklü tüm sorunları çözmek için ele alınan tüm taktiklerin toplamı bir strateji yapar. Bu anlamda, strateji ve taktik diyalektik ilişki içerisinde, bir varlığın bütünü ile parçasının olduğu gibi. Bu ikisinin arasına hiçbir şekilde bir Çin Seddi inşa edilemez. Taktik politik hedef başlandıysa zaman artık yedi parlamenter parti ve bizim partimiz arasında yapılan 12 maddelik anlaşmanın tarif ettiği taktik ittifak da eskimiş oldu. Buna karşın partimiz bir yıldan fazla süre boyunca, bunu doğru bir şekilde açıklamakta kararsız kaldı, proletaryanın öncülüğünde demokratik halk cumhuriyetini kurmaya ilerlemek için hiçbir kapsamlı ideolojik, politik çizgi ve doğru tak-

tik slogan olmadan, esasta karanlıkta el yordamıyla yürüdü. Eğer bu duruma Marksist-Leninist-Maoist bir yolla eğilseydi, Chunwang toplantısında kararlaşınlan demokratik cumhuriyet taktiğinin, yeni demokratik devrim stratejisini yediği ufukta görünüyordu. Bu iki çizgi mücadelesinin yoğunlaştığı temel ideolojik sorundu.

Her varlık gibi partimiz de, birliğin koşullu, geçici ve tali, mücadelenin ise esas olduğu bir karşıtların birliği ve mücadelesidir. Ne mücadeleden kaçılabilir ne de parti içerisinde monolitik bir birlik olabilir. Olan şudur, insanlar mücadele seyri içinde fikirlerini değiştirirler ve böylece bağlı (rölatif çn.) değişim geçirirler. Her, iki çizgi mücadelesi, sadece değişim olduğunda birliği daha üst seviyede sağlamlaştırr. Ancak bizim bu mücadele yoluyla hedeflediğimiz, bağlı değişim ve bağlı birliktir, daima değişim ve birlik değil. Önceki ideolojik pozisyonumuzda bir değişim yaşamasaaydık böyle bir birlik mümkün olmazdı.

Bağlı değişim ve birliğin takip ettiği tam ve keskin fikir mücadelesi sadece partimizin merkez komite toplantısının sonunda doğru bir çizgiye ulaşmasını sağlamadı aynı zamanda partiyi öncekinden daha fazla merkezileştirdi ve birleştirdi. Yeni demokratik devrimi tamamlamak için ilerleme yoluna garanti altına alan kapsamlı ideolojik politik çizgiyi ve buna uygun eylem planını oy birliği ile geliştirme başanımızın arkasındaki neden bu yolla sağladığımız ideolojik birlikti.

***NBKP(Maoist) Merkez Komite Üyesi**

Katmandu toplantısı: Proletaryanın bir zaferi

İran Irkçılığının Anatomisi

***Dr. Ali Reza Asgharzade, Toronto Üniversitesi Siyasi Bilimler, Felsefe ve Sosyoloji bölümle-rinden mezun olup York Üniversitesi Sosyoloji Departmanı'nda öğretim üyesidir. Asgharza-de'nin uzmanlık alanları küreselleşme, İran çalışmaları, Ortadoğu kültür ve toplumları, sosyal teori, eğitim sosyolojisi ve sosyal eşitsizliği içermektedir.**

Yazıları birçok uluslararası dergide yer bulan Asgharzade'nin son kitabı "İran ve Çoğulculu-ğun Ayak Sesleri, Ari Irkçılığı, İslami Köktendincilik ve Demokratik Çabalar" (Iran and the Chal-lenge of Diversity: Aryanist Racism, Islamic Fundamentalism, and Democratic Struggles) 2007 yılında Kanada'da yayınlanmıştır.

Son günlerde (2006 yılının Mayıs-Haziran aylarında) İran'da-ki Azerbaycan bölgesinin şehir ve kasabaları bir kez daha, ülkenin ırkçı ve sömürgeci düzenine karşı verilen mücade-leye sahne oldu. Güney Azerbaycan'da devam eden bu ha-reket, İran'daki iç sömürgecilik ve ırksal baskı göz önünde bulundurularak değerlendirilmelidir. Bu iki faktörden bah-setmekten kaçınan hakim Fars söylemi, ülkedeki sosyal ve etnik eşitsizlikten tamamen farklı bir tablo çizerek uluslara-rası medya ve ırkçılık karşıtı güçleri kandırmayı başarmıştır. İran toplumunda önemli sosyal etkenler olan ırkçılık ve sö-mürgecilik görmezden gelinirse söz konusu Azerbaycan ha-reketini ve Kürdistan, Khuzistan, Beluçistan, Türkmen-Sahra ile ülkenin diğer bölgelerindeki benzer hareketleri kapsam-lı şekilde analiz etmek mümkün olmayacaktır.

Etnik çoğulculuk, farklılık ve çeşitlilik, her zaman İran adlı ülkenin belirleyici özelliklerinden biri olmuştur. Azeri Türk-leri, Kürtler, Beluciler, Türkmenler, Araplar, Lorlar, Gilekiler ve Mazenderaniler gibi çeşitli etnik kökenlerden gelen halklar, yüzyıllardan beri İran'da yaşamaktadırlar. Günü-müzde İran olarak bilinen yerin uygarlık tarihi, altı bin yıl-dan öncesine dayanmaktadır. Mevcut arkeolojik/dilsel ka-yıtlar, bölgede en başından beri etnik, dilsel ve kültürel çe-şitliliğin ön planda olduğunu gösteriyor. Ülkede hiç bir et-nik grup kesin sayısal çoğunluğu teşkil etmese de günü-müzde 30 milyon üzerindeki nüfuslarıyla Azeri Türkleri-nin çoğunlukta olduğu söylenebilir.

1925 yılına kadar ülke, geleneksel bir konfederasyon siste-mi olarak tanımlanabilecek bir şekilde yönetilmiş ve bütün etnik gruplar dillerini, geleneklerini, kültürlerini ve kimlikle-rini yaşama ve geliştirme özgürlüğünden yararlanmışlardır. 1925'te Pehlevi rejiminin yönetime gelmesinden itibaren, etnik ve dilsel çoğulculuğa olan doğal eğilim aniden durdu-rulmuş ve günümüze kadar devam eden tek kültür ve tek dililleştirme süreci başlatılmıştır. Bu şovenist sürecin ama-cı, Fars azınlığın dil, tarih, kültür ve kimliğini, bütün İranlıla-rın tek ortak dil, tarih, kültür ve kimliği olarak sunmaktır.

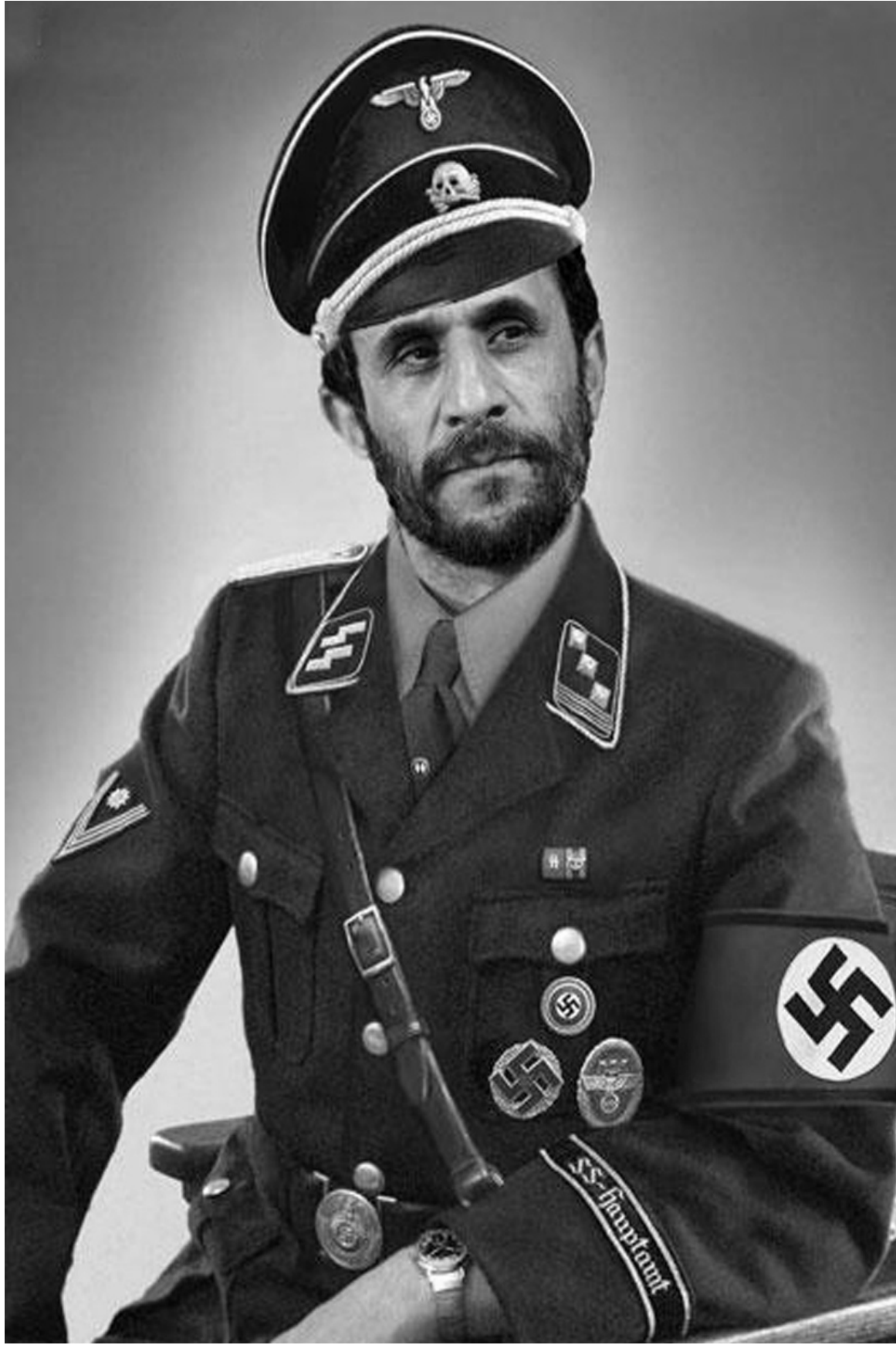
80 yıldan uzun süredir, İran'ın merkezi devletin rolü, ül-kedeki etnik ve dilsel çeşitliliği inkar etmek ve yok saymak olmuştur. Pehlevi rejiminin ülkedeki kültürel, dilsel ve et-nik farklılıkları yok etmeye odaklanması gibi, şimdiki İslam Cumhuriyeti de asimilasyon, dışlama ve ırkçılık siyasetleri-ni devam ettirmiştir. Şimdiki yapıda, geçmiş rejimden mir-as kalan dışlamacı ve ırkçı uygulamalara cinsiyet ve din temelli baskılar da eklenmiştir. Devlet güçlerinin ırkçı siya-setlerine, baskın etnik gruba mensup olmaları sayesinde ülkedeki tek dil, tek kültür ve ırkçılık yapısından ayrıcalık-lar kazanan bir çok Fars yazar, entelektüel ve düşünürün ideolojik ve söylemsel desteği eşlik etmiştir. Bu destekçiler topluluğuna, Fars ırkçılığına verdikleri candan destekle Farsların kendilerini bile şaşırtan, Fars olmayan asimile ya-zar ve entelektüeller de dahildir. Örneğin, Mahmud Afşar, İrej Afşar ve Ahmed Kesrevi gibi Türk kökenli şahıslar da bu çirkin ırkçı sistemin kurucuları arasındadırlar. Devlet güçleri, elitler ve farslaşmış entelektüeller bir araya gelerek çağdaş dünyadaki en ırkçı sistemlerden birini ayakta tuttular. Eski ve gözden düşmüş Aryanizm paradig-maları ve 18-20. yy. Avrupasının ırkçı teorilerinden besle-nen bu saf ırkçılık, Amerikan Jim Crow ırkçı sisteminden, Nazizmden, Avrupa faşizminden ve Güney Afrika Aparthe-id rejiminden daha uzun ömürlü olmuştur. Sonuç olarak, Almanya, Avrupa, ABD ve Güney Afrika'daki benzerleriyle kıyaslandığında İran'daki Fars ırkçılığı, dayanıklılık, normal-leşme ve asimilasyon kapasitesi açısından büyük bir başa-rı örneği göstermiştir. Aşağıda bu egemen ırkçı söylem ve pratiğin bazı belirgin özelliklerinden bahsedilmiştir:

1. Aryan (Ari) Irkının Üstünlüğü Söylemi

İran'daki Fars ırkçılığı, sözde Ari ırkının üstün olduğu bir dünya görüşünün savunucusudur. 18.-20. yüzyıl Avrupa ırkçılığından fikirlerinin teorik/ideolojik kaynağı olarak ya-rarlanan egemen grup, ülke kaynaklarını bu üstün Ari ırkı-nın İran'daki varlığı ve tarihinin araştırılması için harcamak-tadır. Buna rağmen, İran'da Aryanist bakış açısını reddeden ciddi bilimsel çalışmalara destek verilmemesi bir yana, bunların yayınlanmasına bile izin verilmemektedir. Örneğin tarihçi Naser Poorpirar'ın Sasani İmparatorluğu'yla ilgili olan son çalışmasının İran'da yayınlanmasına izin verilmedi. Kendi internet sitesinde (<http://naria.persianblog.com/>) ve-rilen bilgiye göre yazar kitabı Singapur'da yayınlıyarak da-ğıtım için İran'a geri gönderdi. İran'ın İslam öncesi tarihinin oryantalist yorumunu eleştirel bir şekilde inceleyen bir ça-lışmanın İslam Cumhuriyeti'nde herhangi bir sansürle kar-şılaşmayaacağı sanılabilir ancak durum böyle değil. Poorpi-rar'ın ve ona benzer çalışmaların yayınlanması, İran'ın Ar-yan/Fars merkezli tarihini sorgulayarak kurmaca, sahte ve iki yüzlü yanını ortaya çıkarmaları nedeniyle engelleniyor.

2. İran'ın Aryanların Ülkesi Olduğu Söylemi

Fars ırkçılığı İran'ı açıkça, hakim Fars topluluğun dili, kültü-

rü ve kimliğiyle özdeşleştirilen sözde Aryanların ülkesi ola-rak tanımlar. Bu ırkçı aşama doğrultusunda Farsça ülkenin tek milli/resmi dili ilan edilmiş ve Fars kültürü bütün İranlı-ların milli kültürü olarak tanımlanmıştır. Aynı şekilde İran tarihi sözde Ari ırkına mal edilerek diğer etnik toplulukların tarihleri, hikayeleri ve anlatıları dışlanmış, çarpıtılmış ve yok edilmiştir. Bu dışlama, devlet sponsorluğunda düzenle-nen araştırma projeleri, okul kitapları, üniversite notları, eğitim müfredatı, araştırma fonları tahsisi vb. altında ger-çekleşmiştir. Kısaca İran'daki ırkçı düzen altında İranlı ol-mak, Fars olmakla eşit hale getirilmiştir. Bu tür ırkçı bir kimlik tanımlaması, Fars olmayan ve anadili olarak Farsça konuşmayan toplulukların yabancılaşması ve ötekileştiril-mesine hizmet etmektedir.

3. İran'ın Ari Ulusunun Dil Vasıtasıyla Anınması Söylemi

Eski Avrupa'nın ırkçı bakış açısından esinlenen İran'daki ha-kim söylem, ırkı dille eşit tutmakta ve Azeri Türkleri gibi Fars olmayan topluluklara Hint-Avrupa dilleriyle bağlantılar yara-tarak onların binlerce yıl önce Hint-Avrupa dillerinde konu-ştukları ve buna göre Ari ırkından olduklarını göstermeye ça-balamaktadır. Bu söyleme göre söz konusu topluluklar ken-dilerini değersiz dilsel/etnik/kültürel kimliklerinden arındıra-arak üstün Ari ırkının dili olan Farsça'yı konuşmalıdırlar. Tarih öncesi (ve hayal ürünü) dillerin bu şekilde yeniden oluşturulması, ırksal ve dilsel kimlikleri temellendirmekte ve onlara kökenleri, ortaya çıkışları vb. uydurma tarihi faktörler vasıtasıyla öncelik tanıyarak; kimin kimden daha önce geldi-ği, ilk gelenin kim olduğu, son gelenin kim olduğu, kimin di-linin diğerlerinden daha önce konuşulduğu ve sonuç olarak kimin diğerlerinden daha üstün olduğu gibi anlamsız fikirle-ri çoğaltmaktadır. Bunlar ise çeşitli etnik/ulusal topluluklar arasında gereksiz 'yanışlar' oluşturarak aralarında kin, güven-

sizlik ve anlayışsızlık oluşturmaya hizmet etmektedir, bu durum onları hakim ırkçı düzen altında sömürülerek asimile edilmeye karşı savunmasız bırakmaktadır.

İran'daki ırkçı düzen çerçevesinde ülkenin Farsça olmayan dilleri açıkça yasaklanmış ve eğitim, öğretim, yazışma ve yönetim dilleri olmaları engellenmiştir. Hakim topluluk Farsça dışındaki dilleri yasaklayarak azınlıklaştırılmış toplu-lukların kimliğini çığnemekte, beyinlerini zapt etmekte ve ruhlarnı hissizleştirmektedir. Onlar, coğrafi bölgelerin, şe-hirlerin, köylerin, kasabaların ve sokakların yerel isimlerini kaldırmış; dışlanmış etnik gruplara mensup tarihi kahra-manları, edebi şahsiyetleri, bilim adamlarını, popüler film yıldızı, şarkıcı ve dansçılar ile sanatçıları ise kendine malet-miştir. Anadili Farsça olmayan toplulukların çocuklarına di-ledikleri isimleri koymaları, kendi yerel dillerini, kültürleri-ni, isimlerini, kelimelerini ve sembollerini kullanmaları en-gellenmiş, egemen söylem ve pratik tarafından onaylanan isim ve simgeleri kullanmaya mecbur edilmişlerdir.

4. Tarihi, Dini ve Edebi Yorumlama Çalışmalarında Anakronizm

İran'daki egemen söylem, kullandığı anakronik analiz me-toduyla çeşitli tarihi olayları ve "Avesta" ile Firdevsi'nin "Şahname"si gibi klasik edebi eserleri tamamen ırkçı bir şekilde yorumlamaktadır. Söz konusu tarihi metinler, çağ-daş ırkçı teorilere ve bu metinlerin yazıldığı dönemde var olmayan kavramlara göre yorumlanmaktadır. Tarihin bu şekilde çarpıtılması İran'da hakim olan ırkçı düzenin devam etmesini kolaylaştırmakta ve bu yorumlar ülkenin tek bir ırk tarafından sahiplenmesine meşruiyet kazandırarak, tek dil, tek tarih, tek kültür ve tek kimlik siyasetine yarar sağ-lamaktadır. Anakronizm, günümüzde İran'da devam eden baskılara, dışlama ve imha politikalarına tarihi bir mazeret sunmaktadır.

5- Özcülük İnancı ve İranlılığa Özcü Bir Bakış Açısı

İran'daki egemen söylem, ırka ve dile dayalı özcü bir kim-lik anlayışını savunmaktadır. ırkçı düzen kimliklere sabit ol-mayan, değişime açık ve acııcı kavramlar olarak bakmak yerine kişilere ve topluluklara "İranlılık" (İraniyyat) derece-lerine göre sabit kimlikler dayatmaktadır. Bu özcü bakış açısı doğrultusunda, Hint-Avrupa dillerini konuşanlar ger-çek İranı kimlik mensupları olarak tanımlanmakta ve bun-dan dolayı Sami ya da Türkî dilleri konuşanlardan daha İranlı sayılmaktadırlar.

Hakim düzen, güçsüz kılınmış topluluklar arasında düş-manlık yaratmak için ırk kartını kullanarak, onlar arasında oluşabilecek herhangi bir dayanışmayı önlemeye çabala-maktadır.

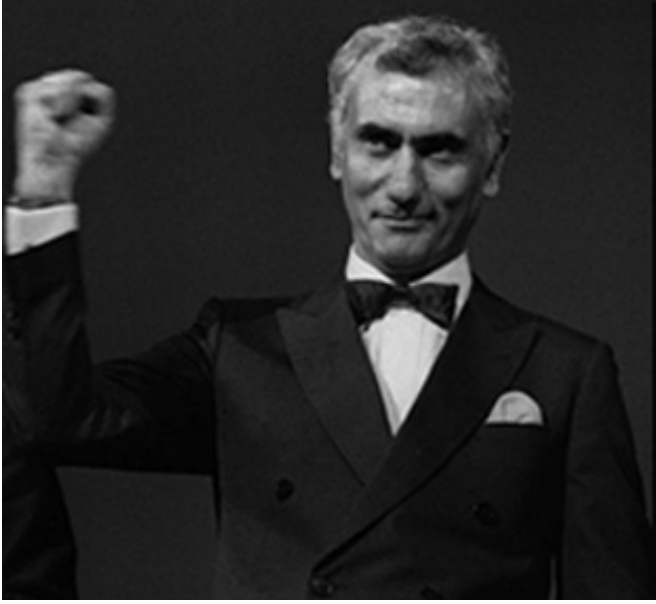
Toplunun bir kısmını asıl İranlılar, gerçek Ariler, İran'ın esas sahipleri gibi tanımlayarak bir "böl ve yönet" politikası iz-lenmekte ve çeşitli etnik gruplar arasına kin ve güvensizlik tohumları ekilmektedir. Aynı zamanda etnik köken ve dile dayalı bir nüfus sayımının gerçekleştirilmesi engellenmek-te, böyle bir sayımın ülkede Fars ve Fars olmayan topluluk-ların gerçek boyutunu ortaya çıkarmasından korkulmakta-dır. İran'ın asıl sahipleri, gerçek Ariler ve benzer ırkçı kav-ramların abartılı ve provakatif şekilde vurgulanmasına rağ-men, etnisite-dil kaynaklı bir nüfus sayımının gerekliliği, üniversitelerde etnik çalışma bölümlerinin açılması ve et-nik topluluklar ile ilişkilerin araştırılması gibi gerçek sorun ve ihtiyaçlar düşünülmemekte ve gözardı edilmektedir.

6- Irkçı Uygulamaların Sistematisleşmesi

İran'daki ırkçı düzen, azınlıklaştırılmış toplulukların hakla-rını savunan aktivistleri güçsüz kılmak, suçlaştırmak ve cezalandırmak için devlet organlarının zorlayıcı gücünden yararlanarak onları işbirlikçi, ayrılıkçı, yabancı devletlerin ajanı vb. olarak etiketlemektedir. Soğuk savaş dönemin-de ırkçılık karşıtı eylemcilerin komünist ve KGB ajanı ola-rak yaftalanmasına alışılmıştı. Bugünlerde ise bu eylemci-ler CIA, İsrail, Siyonizm, Türkiye hatta Azerbaycan casusla-rı olarak adlandırılıyorlar. Bu uygulamalarla egemen dü-zen azınlıklaştırılmış toplulukların eşit muamele, adalet ve tarafsızlık gibi yasal taleplerini reddetmektedir. Etnik ve dilsel tabanlı her türlü faaliyet vahşice bastırılmakta ve çeşitli milliyetlerin kendi kaderini tayin etme hakkı şid-detle inkar edilerek ayıplanmaktadır. Ekonomi cephesin-deyse devlet ülkenin kaynaklarını fabrikalar, altyapı ve kalkınma projeleri kurmak için İsfahan, Şiraz, Yazd ve Ker-man gibi Fars nüfuslu şehirlere yoğunlaştırmakta , Kürdis-tan, Beluçistan, Azerbaycan ve diğer Fars olmayan bölgeler ise gün geçtikçe fakirlik ve yoksunluğa daha çok sap-lanmaktadır.

İrkçı düzene karşı direniş

Sonuç olarak günümüzdeki Güney Azerbaycan Hareketi ve diğer azınlıklaştırılmış toplulukların hareketleri, bu ırkçılık ve sömürgecilik karşıtı bağlamda ele alınmalıdır. Tarih, dil, edebiyat ve eğitim sistemi, dışlanmış "Öteki" üzerinde ta-hakküm ve boyun eğdirme mücadelesinin devam ettiği temel alanlar haline gelmiştir. Egemen grup bu öncelikli alan-ları, baskıcı politik zeminini sürdürmek, hakimiyetini ve ayrılıkçı statüsünü meşrulaştırmak ve zalimane tavrını haklı çıkarmak için kullanmaktadır. Ötekileştirilmiş kesim ise ay-nı alanları, sorgulamak, meydan okumak, mücadele etmek ve nihayetinde baskıcı egemen düzeni yenmek amacıyla kullanmaktadır. Örneğin dilsel alanda, azınlıklaştırılmış halkların dilleri yasaklanmış ve egemen düzen, kendi dilini onların yerine geçirmiştir. Diğer yandan azınlıklaştırılmış kesim, dışlanmış yerel dilini geri isteyerek diriltmeye ve böylece kendini tanımlılabilmeye, ifade edebilmeye ve yö-netebilmeye çalışmaktadır. Egemen kesimin tarihi, dışlan-mış "Öteki"nin meşruiyetini inkar etmek için kullanması gibi ötekileştirilmiş olan da, egemen düzen tarafından da-yatılmış olan tarihi, kendi tarih tezleriyle reddetmektedir. Egemen düzen, eğitim sistemini, ırkçılık ve asimilasyon po-litikalarını uygulamak için kullanmaktadır. Diğer kesim ise eğitim ve okullaşmanın amacı, herkese tarafsızlık, eşitlik ve adalet sağlayabilmek için yeniden tanımlamaktadır. Dışlanmış taraf, ırkçılık ve baskıya karşı tüm gücüyle sava-şırken, tarih, edebiyat, dil ve eğitim sistemi gibi stratejik alanlara çok az erişimi olduğu için mücadelesinin ne kadar zahmetli olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Sömüren ve sömürülen arasındaki mücadelenin sonucuna hayati et-kileri olan bu alanlar çoğunlukla egemen kesimin kontrol-lündedir. Egemen düzen kendi halinde bırakılırsa, ötekileş-tirilen tarafın sonunda sömürgeciliğin, baskı ve ırkçılığın temellerini sarsabilme ihtimali çok azdır. Buna göre dünyanın her yerindeki ilerici güçlerin, bu ırkçılık ve sömürgecilik karşıtı mücadelelerin farkına vararak onlara her yolla des-tek olmaları şarttır.

“Benim için sürgün, ülkemin taşına toprağına, havasına suyuna, ağacına kuşuna, insanına aşına özlem demektir... Benim için sürgün, ülkeme yeneden dönebilmek için, kararlı bir mücadele demektir... Benim için sürgün, dünyanın çeşitli halklarıyla ilişki kurmak demektir. Benim için sürgün, bir anlamda sansürsüz film yapabilmek ve özgürce düşünebilmek demektir... Benim için sürgün, sürgün demek değildir!”

Bir köle olarak yaşamaktansa bir özgürlük savaşçısı olarak ölmek daha iyidir

Türkiye-Kuzey Kürdistan tarihinde devrimci sanatçı-aydın tavrıyla belirleyici bir yerde duran ve ölümsüzlüğünün 25. yılını dolduran Yılmaz Güney hakkında şimdiye kadar gerek devrim gerekse karşı devrim saf-larında birçok söz söylendi, yazıldı, çizildi. Esas olarak biz de bu yazımızda Yılmaz Güney hakkında ölümsüzlüğünün yıldönümü dolayısıyla sanat-sanatçı, aydın tavrı; özellikle son süreçte gündemin zirvesindeki ‘Kürt açılımı’ ve birçok noktada, kendisine aydın di-yenlerin sergilemeleri gereken tavrı Yılmaz Güney üzerinden anlatmayı tasarlamıştık. Ne var ki Yılmaz Güney yaşamı, duruşu, sanatı, devrimciliğiyle zaten birçok şeyi anlatıyor. Biz de büyük sanatçı, devrimci, aydın Güney’in affına sığınarak kendi ağzından sizlere kendisini, özellikle de siyasal yönünü hatırlatmak istedik. Demokrasıcılık oyununun, yaratılan yanılsama-lı bilincin, ideolojik saldırıların ve tehlikeli liberal virü-sün hızla yayıldığı bu süreçte bunun yararlı olacağını düşünüyoruz.

Aydın-sanatçı gerçekleri göz ardı edemez geri olanla uzlaşamaz

Yılmaz Güney örneği bugünün aydın ve sanatçıları için öğretici bir yerde durmaktadır. Keza son süreçte yaşa-nan toplumsal-siyasal gelişmeler noktasında hatırı sa-yılır derecede aydın-sanatçı kesimin tavrı, sorgulan-maya, eleştirilmeye ihtiyaç duymaktadır. Söz konusu kesimin konjonktürel değişime, ülke egemenlerinin karakterine, sosyo-ekonomik gerçekliğe ve bir takım değerlere ilişkin düşüncelerinin bilhassa pratiklerinin kime hizmet ettiği üzerinde durulmayı gerekli kılıyor. Zira egemenlerin yarattığı yanılsamalı bilincin rüzgârı-na kapıldığını, toplumsal gerçeğin ve değerlerin kırın-tılara feda edildiğini söylemek yanlış olmasa gerek. Olay ve olguların üstünü örten, sonuçları nedenlerin-den ayıran, en önemlisi de gerçekliğin göz ardı edile-rek egemenlerin tahakkümüne yol açtığı bir tutum (daha doğrusu uzlaş); söz konusu kesimin halk nez-dinde elde etmiş olduğu itibarın bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde egemenlerin hizmetine doğru kanalize ol-masına vesile olmaktadır. Ülkemiz aydın-sanatçıları için demokrasi anlayışı, sınıfsal tavır, devrimci müca-dele ile ilişkisi belirleyici yerde dururken yine bu hu-susların yanında ulusal soruna yaklaşımı da temel kri-terlerden birisidir. Özellikle son süreçte yaşanan ‘Kürt açılımı’, ‘demokrasi açılımı’ safsataları ile esasta Kürt ulusunun en temel haklarının gaspı anlamına gelen emperyalist patentli planlar doğrultusunda kendisini sürecin içinde görüp misyon yüklediği görülmüyor. Yıl-lardır süregelen Kürt ulusal mücadelesi tarihsel, sınıf-sal ve sosyo-ekonomik gerçeklikten ayrıştirilerek ucube bir demokrasi, kültür ve dil sorununa indirgeniyor. Kısacası Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı idam edilmekte, bu hakkın lafı edilmeyerek unuttu-rulmak istenmektedir. Bunun yerine ise soyut, gerçek-çi olmayan, inkar ve imhayı işaretleyen ‘barış’, ‘kar-deşlik’, ‘demokrasi’ safsataları ikame edilmekte. Kuş-kusuz aydın-sanatçılarımız kötü niyetlerinden bunu yapmayabiliirler, kanın dökülmesini haklı olarak iste-meyebilirler, haklı olarak barış, kardeşlik istemektedir-ler, yürekleri hümanizmle de atabilir. Ama ne yazık ki yaşam niyetlerle belirlenmiyor, politika ise hiç.

Aydın-sanatçı sorumluluk ve tavrı hatırlatılmalıdır

Bugüne kadar burjuva-feodal medyanın hedefinde olan, manşetleşerek adeta siyasi linçe uğratılan birçok aydın-sanatçının gelinen bu aşamada özellikle Kürt aç-ılımı noktasında manşetlerde övgülerle yer alması hay-li düşündürücü bir durum. Özellikle Yaşar Kemal gibi si-yasal iktidarla yazdıklarından, düşüncelerinden, eylem-lerinden dolayı mesafeli olan birisinin Milliyet-Radikal gibi gazetelere verdiği röportajların birçok burjuva-feo-dal basın yayın organında büyük övgülerle yer alması bizlere bir kez daha aydın-sanatçı tanımını, niteliğini tartışma konusu yapmamızı dayatmaktadır. Öte yan-dan adeta ‘demokrasi’ çığırkanlığı ile kutsanan şu sü-reçte başta Kürt siyaseti olmak üzere birçok aydın-sa-natçının ‘barış olsun biz de 17 bin faili meçhulü unut-

maya hazınız’ diyerek adeta devletle pazarlığa girişme-si ne yazık ki bir akıl tutulmasıdır, bir körleşmedir. Ve bu pazarlığa sert eleştiri getiren İsmail Beşikçi, haklı olarak ‘Kürt sorunu çözülecekse devlet de, yargı ve eği-tim gibi kurumları özeleştirir vermeli, katliamların hesa-bını vermelidir’ demektir. Aydın-sanatçı sorumlulu-ğu hiçbir şekilde kan ve ceset üzerinden pazarlık yap-maz. Ve hiçbir aydın-sanatçının, katledilmiş 17 bin in-sanı (sadece 17 bin değil, katledilen, kaybedilen daha niceleri) egemenlerin sahte çözümlerine malzeme ya-pamaz. Hiçbir aydın-sanatçı tarihe -hele ki kurtuluş ve özgürlük mücadelesinde feda edilen- hüküm koyma hakkına sahip değildir. Bugün eğer bir aydın-sanatçı Emperyalist tahakküm ve yıkım planları karşısında ‘slo-ganları bırakalım, demokrasi, adalet gelsin, sürece en-gel olmayalım’ benzeri tabirler kullanıyorsa, emperya-lizme ilericiçilik misyonu yüklüyorsa, faşist, inkarcı, im-hacı, asimilasyoncu, sömürücü egemen sınıfların tem-silcisi bir partiyi yani AKP’yi ilerici görüyorsa, demokra-si timsali sayıyorsa, hatta icraatlarını ‘devrim’ olarak ni-telendirip destek çağrılan yapıyorsa ya da demokrasi-yi, adaleti, insan haklarını, barışı, çözümü vb egemen sınıflardan umacak kadar acizleşmiş, zavallılaşmışa burada aydın-sanatçı tavrı, sorumluluğu sorgulanmalı-dır ve tarihin engin birikimini, değerlerini taşıyan sayfa-lar tekrar ortaya çıkarılarak hatırlatılmalıdır. Ölümsüz-lüğünün 25. yılını dolduran Yılmaz Güney işte söz ko-nusu tarihin sayfalarından birisidir ve hatırlatmayı tari-he ve insanlığa olan sorumluluk olarak ad ediyorsuz.

Yılmaz Güney’e geçelim. Kendisini anlatmasını iste-diklerinde gayet kısa ve yalın olarak şu cevabı verir Gü-ney: “Bir sanatçı olarak Yılmaz Güney diye bilinirim. Asıl adım Yılmaz Pütün’dür. Adım, zorluklar karşısında eğil-mez, umutsuzluğa kapılmaz, yılgınlığa düşmez ve baş eğmez anlamına gelir. Soyadım Pütün ise, bir dağ mey-vesinin kırılmaz çekirdeği demektir.”

Ürettiği filmlerle ülkemiz sinema tarihinde yeni bir say-fa açan Güney, gerek çektiği toplumsal içerikli filmler, gerekse yazmış olduğu yazılar ve devrimci mücadeley-le ilişkisi dolayısıyla iktidarın hedefi haline gelir. Birçok kez hapishaneye girip çıkan Güney, son kez hapishane yolunu tuttuğunda burada da sanatsal ve siyasal faali-yetlerini devam ettirir ve birçok film ve yazısını bu dö-nemde üretir. Ama faşizmin ağıttan Güneyi yok etme çalışmaları sonrası yoldaşlarının ısrarı ile hapishaneden firar edip yurt dışına, sürgün yaşamını süreceği ve göz-lerini hayata yumaacağı diyarlara doğru yol almaya baş-lar. Ama onun için sürgün de bir okuldur ve bakın o sürgünü nasıl tanımlıyor: “Benim için sürgün, ülkemin taşına toprağına, havasına suyuna, ağacına kuşuna, in-sanına aşına özlem demektir... Benim için sürgün, ülke-me yeniden dönebilmek için, kararlı bir mücadele de-mektir... Benim için sürgün, dünyanın çeşitli halklarıyla ilişki kurmak demektir. Benim için sürgün, bir anlamda sansürsüz film yapabilmek ve özgürce düşünebilmek demektir... Benim için sürgün, sürgün demek değildir!”

Devrimci sanatçı her şeyden önce devrimcidir

Bir sanatçı sorumluluğuyla hareket eden ve yaşamını bu doğrultuda şekillendiren Güney verdiği bir röportaj-da bir sanatçının niteliği hakkında ise şunları söyle-mektedir:

Soru: Proleter devrimci bir sanatçının görevlerini saptarken ölümlü ne olmalıdır?

Herhangi bir ülkede, devrimci bir sanatçının görevlerini ve sorumluluklarını saptarken; o ülkenin tarihi, toplum-sal, ekonomik ve siyasi yapısını, o ülkedeki toplumsal kurtuluş mücadelesinin düzeyini, kitlelerin sanat ve kültür ilişkilerinin düzeyini doğru kavramak gerekir.

Devrimci sanatçı, devrimci tabiatı gereği militandır, ye-nileştirici ve değiştiricidir. Toplumsal kurtuluş mücade-lesinden ayrı düşünülemez... Devrimci mücadeleye or-ganik bir biçimde bağlı olmalıdır. Bu nedenle, devrimci bir sanatçı, o ülkenin devrimci mücadelesinin hedefle-ri ve görevleri doğrultusunda görevlerle yüküldür. O her şeyden önce bir devrimcidir, militandır, sanatı dev-rimin bir aracıdır, bir silahtır.

Genel olarak ifade etmek gerekirse, devrimci sanat,

halkın yaşamını, halkı ezen sınıf baskılarını, bu baskıla-ra karşı halkın mücadelesini, yeni bir topluma duydu-ğu özlemleri, ezen sınıflara duyulan kını, nefreti temel almalı, onların devrimci mücadele ruhunu geliştirmeli, halk kahramanlığını, halk için fedakârlık ruhunu derin-leştirmeli, olumlu ve olumsuz insan örneklerini karak-terize ederek mücadeleyi bütün boyutlarıyla konu edinmelidir.

Sadece eleştirel gerçeklik yeterli değildir

Sanatın ana konusu, işçiler, köylüler, halk aydınları, dev-rimci militanlar, kısaca sosyalist mücadele süreci olma-lıdır. Bu süreç içerisinde, olumlu olumsuz, sınıf dayanak-larıyla birlikte işlenmelidir. İşçiyi anlatırken patronu, köylüyü anlatırken toprak ağasını... Toprak kapitalistini, devrimci militanı anlatırken kaypak küçük burjuva un-surları... Polisi... Bürokrasiyi ve devlet mekanizmasının işleyişini de birlikte, sınıf gerçeklerine bağlı olarak anlat-malıdır.

Sadece toplumun objektif tanımlanması, sadece eleşt-i-rel gerçeklik yeterli değildir. Devrimci sanat, toplumun gelişen güçlerinin sanatıdır, bu güçlerin gelişmesini ve mücadelesini sergilerken, aynı zamanda yol gösterici olmalı, fakat kuru slogancılığa düşülmemelidir, işi basi-te indirgememelidir. Toplumun gelişen güçleri önünde-ki engelleri, engellerin ideolojik, siyasi, kültürel, top-lumsal niteliklerini kavratmada devrimci sanata büyük görevler düşmektedir. Devrimci sanat, sosyalist ve ilerici olanı ele alırken, gerici ve olumsuz güçleri gerçeğe ters düşecek biçimde ele alırsa, küçümserse ya da ol-duğundan çok önemserse hayalci olur, oportünizme kayar, devrimci görevleri yerine getiremez. Aynı za-manda, devrimin zaaflarını vurgularken, bu zaafıları da ne abartmalı, ne de küçümsemelidir. Devrimci sanat, devrim güçlerinin yanına duydukları inançı pekiştirir-ken, devrimin önündeki zorlukları da objektif olarak belirtmelidir.

Devrimci sanat kaynağını halktan alır

Sanat ve kültürde, yaratıcı çalışmamızın kaynağı halk-tır, halkın devrimci mücadelesidir. Devrimci sanat kay-nağını halktan alır, ürünlerini halka götürür. Karşılıklı etkileme ve etkilenme süreci içerisinde halk sanatın, sanat da halkın gelişmesine yardımcı olur. Önemli nok-talardan biri de şudur: Devrimci sanat, halkın ve özel-likle gençliğin bilincini yozlaştıran, halka zararlı düşün-celere karşı verilen mücadelede etkin ve güçlü bir te-mizleme silahıdır. Kendinden olan şeyleri küçümseyen, kendinden olan hey şeye güvensizlik duyan, yabancı şeyler karşısında kölece eğilen, yabancı olan şeylere hayranlık duyan bir anlayışın yıkılmasında, bu anlayış-ın maddi temellerinin kavranmasında, bu zaafıları da kendinden olanlara güven duygusunun geliştirilmesin-de devrimci sanata büyük görevler düşmektedir. Ya-bancı sigaraya, yabancı damgalı giysiye, yabancı müzi-ğe, sanata, edebiyata körü körüne bağlanan, kendi si-garasını, giysisini, kendi sanat ve fikir adamlarını hor gören bir anlayış, emperyalizmin bilincimizde yerleş-tirdiği organik ajanlardır.

Bir ağacın gölgesinde ağaç yetişmez

Bu anlayış, kaynağı aynı olmakla birlikte, farklı biçim-lerde siyaset ve devrimci mücadele alanında da belir-gin biçimde kendini göstermektedir. Biçimsel olarak taklit etmek, benzemeye çalışmak. Hatta devrim yap-mış ülkelerin halk deyimlerini kullanmak, onlardan örnekler vermek... Her ülkenin tarihi ve toplumsal ko-şulları kendi devrimini ve devrimcisiyi biçimler. Bu ne-denle, şu ya da bu ülkenin devrimcilerine biçimsel olarak özenmek, taklit etmek, ezbercilik, kopyacılık gibi şeyler yanlışır. Bir ağacın gölgesinde ağaç yetiş-mez. Yetişse bile o ağacın gölgesinde kalır, kendini bulamaz. Kendini küçük gören, kendi özgücüne, ken-di işçisine, köylüsüne, kendi siyasetine ve siyasal ön-derliğine, kendine güven duygusunun geliştirilmesin-de devrimci sanata büyük görevler düşmektedir. Ya-bancı sigaraya, yabancı damgalı giysiye, yabancı müzi-ğe, sanata, edebiyata körü körüne bağlanan, kendi si-garasını, giysisini, kendi sanat ve fikir adamlarını hor gören bir anlayış, emperyalizmin bilincimizde yerleş-tirdiği organik ajanlardır.

devrim yapamaz... Yapsa bile devrimini yaşatamaz. Köylümüz darda kaldığında elini havaya açar, havaya bakar, havaya konuşur. Ama ürünü topraktan, topra-ğı işleyerek, toprağın kahırını çekerek alır. Bitkilerin, ağaçların kökü topraktır, havada değil. Din kitapla-rında, kökü havada olan ağaç resimleri vardır. Oysa asıl dayanağımız kendi toprağımızdır. Hava havadır. Umut dışta değil, içtedir. Umut kendi toprağımızda ve kendi halkımızdardır.

Devrimci sanat doğru ideolojik ve teorik temellere dayanmalıdır

Her türlü olumsuz eğilimlere karşı yürütülecek ideolo-jik mücadelenin bir unsuru olarak devrimci sanat, doğ-ru bir ideolojik ve teorik temellere dayanmalıdır. Sa-natçı, sanatsal kaygı ve titizliğinin yanı sıra, bir devrim-ci olduğunu aklıdan çıkartmamalıdır.

Soru: Sanatçının devrimci görevleri temel olması ge-rektiğini söylediniz. Bir devrimcinin görevleri nelerdir?

Bir devrimcinin temel görevi, bilimsel sosyalizmin bili-mini özümlemek ve öğretilerinin propagandasını yap-mak ve bilimsel sosyalizmin ilkelerine uygun bir pratik içinde yaşamaktır. Yani, içinde bulunduğumuz toplum-sal ve ekonomik yapıyı doğru kavramayı başarmak, buna bağlı olarak sınıflar arasındaki ilişkileri doğru biç-i-miyle değerlendirmek, sınıf mücadelesini günlük yaşa-yış içinde sürdürmek, sömüren sınıflı ve temsilcileri-ni, onların iç dış, maddi manevi toplumsal dayanakları-nı, sömürülen kitlelere devrimin hedefleri olarak gös-termek, işçi sınıfının tarihi rolünü, yani devrimin önder ve itici gücü olduğunu anlatmak, kitlelerde devrim iste-ği ve heyecanını kabartacak propaganda ve ajitas-yon çalışmaları yapmak, emekçi kitlelerin ekonomik, demokratik, siyasi hareketlerine katılmak, hem kendi-sini, hem de kitleleri örgütlemektir. Ayrıca emekçi kit-lelerin dikkatini sınıf hedeflerinden şaşırtmak için giriş-i-len gizli kapaklı oyunları bozmak, onlara günlük istek-lelerini en doğru bir biçimde ifade edebilmeleri için yar-dımcı olmak, bütün çalışanları, ulusal ve uluslararası planda çıkarlarının birliğini, devrimin dostlarını ve düş-manlarını kavratmak, bir devrimcinin genel görevleri arasında sayabileceğimiz çalışmalardır.

İşte, proleter devrimci sanatçı da çalışmalarını, devrim-ci mücadelenin organik bir unsuru olan sanatının araç-larıyla gerçekleştirecektir. Sanatın yaptığını herhangi bir bilim dalı gerçekleştirseydi, sanata gerek kalmazdı. Demek istediğim şudur: Sadece doğru fikirlerin kabaca aktarılması değil, yeni toplumsal süreç içerisinde insa-nın çalkantılarını, umutlarını, acılarını, coşkularını, sana-tının hamuruyla yoğurarak anlatabilmek; yani sanatçı sezgi ve duyarlılığını, yeteneğini katabilmek.

Sanatçının niteliğini pratiği belirler

Soru: Size proleter devrimci bir sanatçı denebilir mi?

Bir sanatçının kendisine "ben proleter devrimci bir sa-natçıyım" demesi ya da yakınlarının ona "proleter devrimci sanatçı" adını yakıştırması, onun proleter devrimci bir sanatçı olduğunu göstermez. Sanatçının niteliğini pratiği belirler. Amacım proleter devrimin bir savaşçısı olmaktır. Proleter devrimci saflarıdayım. Prati-ğim adımı ve yerimi belirleyecektir.

Evet, o bir sanatçıydı; sinemasıyla, şiirleriyle, kitapları-yla... O bir aydıdı duruşuyla, söylemiyle, eylemiyle; ama en önemlisi o tüm bu niteliklerini de belirleyen bir devrimcidir. Halkına, devrime karşı görevlerini bir an dahi tereddüt etmeden yerine getiren bir devrimci. Yıl-maz Güneyi anlatmak için yukanda saydığımız özellik-leri doğrultusunda her birisi için onlarca sayfa yazı ya-zılabilir ama biz yine Yılmaz'ı kendisinin bir sözü ile özetleyip hatırlatmalarımızı noktalayalım; "Sorunun esası şudur: Ya devrim yolunu seçeceğiz... Ya da, bu düzenin baskılarına, haksızlıklarına boyun eğerek, şu ya da bu biçimde teslim olarak yaşamayı seçeceğiz. Bu çeşit bir seçiş, yok olmanın bir biçimidir."

DHF: Emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım

Ülkede derin bir yıkım tablosu oluştuğuna dikkat çeken Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), yeni bir yoğunlaşmış kitle faaliyeti sürecine girdi. DHF, yaptığı yazılı açıklamada egemenlerin uyguladıkları politikalar sonucunda ülkede yıkım tablosunun derinleştiğine dikkat çekti. Ülkenin mevcut tablosunu çeşitli kesimler cephesinden değerlendiren DHF, "Bu tablo kaderimiz değildir! Kurtuluş: Örgütlü mücadeleledir!" dedi. Bu temelden hareketle DHF, "Emeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım!" şıaryla 22 Ağustos 2009-7 Ekim 2009 tarihleri arasını kapsayan "Sefalet ve zorbalık Sultasına karşı; insanca bir yaşam ve gerçek demokratik bir düzen için demokratik haklar mücadelesinde birleşelim!" adıyla yeni bir yoğunlaşmış kitle faaliyeti başlattığını duyurdu.

'Yıkım tablosu derinleşiyor'- 'Açılım' furyası içerisinde ve hâkim medya tarafından bilinçli bir şekilde gizlenmeye çalışılsa da krizin ekonomik, sosyal ve siyasi yıkımlarının gün geçtikçe katlanmaya devam ettiğini belirten DHF, söz konusu yıkım tablosuna şöyle değindi: "Devlet, köylüye olan eski borçlarını da ödemeyerek, köylülüğü tümüyle tefeci ve tüccarlara daha bağımlı hale sürüklüyor ve üretici köylülüğün giderek daha da yoksullaşmasını yolaçıyor. Ülkemizde fabrikalar ve atölyeler kapanmaya devam ederken, işçi çıkartma uygulamaları ve 'ücretsiz izin' adı altında işçi kıyımı da hız kaybetmeden devam ediyor. Kürt ulusunun uzun yıllardır büyük bedeller ve emekler üzerine ortaya koyduğu en tabii ulusal ve demokratik hak talepleri; "çözüm" furyası içerisinde eritilmek, tasfiye edilmek ve emperyalizmin bölgesel planları içerisine manipüle edilmek isteniyor. Kürtler gibi, ülkemiz Alevilerinin de en tabi demokratik hak talepleri; başta Fethullah Gülenler olmak üzere emperyalizmin ve uşak sistemin kurumlanınca, işbirlikçilerince bertaraf edilmek isteniyor. Kürtler ve Aleviler dışındaki diğer azınlık milliyetler ve inanç grupları da benzer "liberal açılım" saldırganlığının bir parçası haline getiriliyor. Ülkemiz gençliği, ekonomik ve sosyal yıkımlardan en çok etkilenen toplumsal kesimlerden birisi olma özelliğini, gün geçtikçe daha fazla artırıyor. En son yaşanan YÖK zamları, eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin ne denli ciddi boyutlara ulaştığını açıkça gün yüzüne seriyor. Başta emekçi kadınlar olmak üzere ülkemiz kadınları, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmenin tüm yıkıcılığıyla yüzleşirken; krizin ve yoksullaşmanın ekonomik yükünü bugün, dünden daha fazla çekiyorlar. Mevcut kriz, kadınlara yönelik şiddeti de tetikliyor. Emperyalizme peşkeş çekilen yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, zenginliklerimiz, doğal güzelliklerimiz; yaşadığımız ekonomik ve sosyal yıkımlara bir de üzerinde yaşadığımız toprağın yıkımını ekliyor.

Bu tablo kaderimiz değil!- Ülkede derinleşen krizden ve oluşan yıkım tablosundan halkların kurtulmasının, örgütlü bir mücadele yürütmekle mümkün olduğunun altını çizen DHF açıklamasına şöyle devam etti: "İşçilerimiz, köylülerimiz, Kürdümüz, Alevimiz, gençliğimiz, kadınlarımız... Ve diğer ezilen kesimlerin mücadeleleri, bugün, dağınık ve parçalı da olsa yakın geçmişimizden çok daha direngen, kararlı, yaygın ve siyasi doğrultusunu daha net görebilen bir içerik ve biçimde tezahür etmektedir. Mevcut liberal-gerici ideolojik saldırıların karşısında, halklarımızın haklı mücadelesini 'demokratikleşme' manipülasyonundan kurtarabilmek; hâlihazırda var olan hak talepleri mücadelesini, yine kitlelerle birlikte ve onların aktif katılımıyla ilerletebilmek ve tüm bu kesimlerdeki kitle mücadelelerini ortak devrimci programda birleştirebilmek için bugün, dünden daha yaygın, etkili bir mücadele çizgisini ve yaygın örgütlenme sürecini gerektirmektedir."

'Emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım'- "Emeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım!" şıaryla 22 Ağustos 2009-7 Ekim 2009 tarihleri arasında yoğunlaşmış bir faaliyet süreci gerçekleştirileceğini ilan eden ve çağında bulunan DHF, kampanyaya ilişkin şunları kaydetti: "Bu süre zarfında atölyelerde, fabrikalarda, mahallelerde ve köylerde, birebir, kapı kapı çalınarak yapılan politik kitle faaliyetlerinde; standlarda, bildiri dağıtımlarında, sinevizyon, tiyatro, müzik dinletisi gibi stant etkinliklerinde; Federasyonumuz bünyesinde örgütlü Demokratik Haklar Demekleri'nde yahut farklı kitle örgütlerinde düzenlenen panellerde, açık kitle toplantılarında; işçi-sendikal, gençlik, kadın yahut semt komisyonlarının düzenledikleri özgül faaliyetlerde ve yine bu zaman diliminde gerçekleştirilecek merkezi mitinglerde, Demokratik Haklar Federasyonu faaliyetlerine katılalım, örgütlenelim ve mücadele bayrağını dalgalandıralım! Emperyalist boyunduruga karşı bağımsızlığın, zorbalık sultasına karşı insanca bir yaşamın ve gerçek demokratik bir düzenin mücadelesini hep birlikte tüm ülkede yükseltelim!"

Faaliyet emekçi halkla buluşturuyor

Demokratik Haklar Federasyonu'nun 'Sefalet ve zorbalık sultasına karşı; demokratik haklar mücadelesinde birleşelim; emeğinize ve geleceğimize sahip Çıkalım' şıaryla başlattığı yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti ülkede çeşitli illerin emekçi semtlerinde halkla buluşturuluyor.

ANKARA- Kampanya çalışması Ankara'da DHF üyelerinin Tuzluca'yı ve Tepecik semtinde yaptığı bildiri ve gazete dağıtımı ile başladı. DHF'liler, ekonomik krizin tüm yıkımlarına karşı halkı demokratik haklar mücadelesinde birleşmeye çağırdı.

Emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı semtlerde krizin etkilerinin yakıcılığı tüm çıplaklığı ile görülürken, Ankara Büyük Şehir Belediyesi'nde taşeron şirkete bağlı olarak çalışırken işten çıkarılan emekçinin 'krizin fatursu bize kesiliyor' sözü yaşananları halk nazarında ortaya koyar nitelikteydi. Ulaşım, kentsel dönüşüm, altyapı gibi birçok soruna krizle birlikte artan işsizliğin de eklendiği semtte halkın, krizin sonuçlarını işlerinde olmakla ödediği gözlemlendi. Kapı önlerinde küçük toplantılarını alındaki çalışma boyunca, semt halkı temel yaşamsal ihtiyaçlara peş peşe yapılan zamlara tepkilerini dile getirdi.

ADANA- 26 Ağustos günü sabahın erken saatlerinde Adana'nın Şakirpaşa Mahallesi'nde afiş çalışması yapan DHF'liler, akşam saatlerinde de gazete ve bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Sesli ajitasyon eşliğinde yapılan çalışmalarda ekonomik krizin bedelinin emekçilere ödetilmeye çalışılması teşhir edilerek, halka 'demokratik haklar mücadelesine katılım' çağrısı yapıldı.

Kampanya şıaryla çalışmalarına devam eden

DHF üyeleri, çıkartmış oldukları haftalık çalışma programı doğrultusunda bir sonraki çalışmalarına Dervişler ve Meydan mahallelerinde devam etti. Afiş, bildiri ve gazete dağıtımı yapan faaliyetçiler mahalle halkıyla sohbet ederek onların sorunlarını dinledi. Adana DHF oluşturmuş olduğu iki aylık kampanya faaliyetinin çalışmalarına önümüzdeki günlerde emekçi semtlerde, fabrikalarda, köylük bölgelerde devam edecek.

BURSA- DHF'li faaliyetçiler Bursa'nın Gemlik ilçesinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Salı Pazarı'nda halkla buluşan DHF'liler, bildiri dağıtımının yanı sıra pazar esnafı ile sohbetler gerçekleştirdi. Öğleden sonra işçi servis saatlerinde işçiler arasında dağıtım yapan DHF'liler akşam üzerinde mahallelerde dağıtım gerçekleştirdiler.

MERSİN- DHF aktivistleri kampanyanın daha çok insana ulaşması, sahiplenilmesi ve örgütlenmesi amacıyla birçok semtte faaliyet yürütüyor. Tarım ve balıkçılıkla uğraşan Karaduvar Mahallesi halkıyla buluşan DHF faaliyetçileri, broşür ve gazete dağıtımı yaparak, sorunlara ve çözümlere dair yapılan sohbetlerde halka, 'emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım, örgütlenelim' çağrısı yaptı. Bu yıl dördüncüsü düzenlenecek olan Karaduvar Tarım, Balıkçılık ve Çevre Festivali'ne aktif katılacak olan DHF faaliyetçileri, halka festivale katılım çağrısı da yaptı. DHF'nin faaliyet yürüttüğü Karaduvar Mahallesi halkından alınan görüşlerde de ortaya çıkan tablo; halkın ülkenin dört bir yanında yaşanan yıkımı ilklerine kadar hissettiği idi. Karaduvar halkının vurgusu ise, 'mücadele etmek gerek' oldu.

'Biz bu sistemi kabul etmiyoruz'- Bu sistem böyle devam ettikçe ve buna karşı mücadele edilmedikçe yıkımların da devam edeceğini vurgulayan Selva isimli mahalle sakini, "Düşüncelerimiz çok güzel ama sadece düşünmekle ve ifade etmekle kalıyor... Oysa yapılması gereken düşüncelerimizi pratiğe dökmek. Kimse hayatından memnun ve mutlu değil. Bu sistem böyle devam ettikçe kimse mutlu ve huzurlu olamayacaktır. Biz bu devleti bu sistemi kabul etmiyoruz; çünkü bu sistemin bizlere bir faydası yok. AKP geldikten sonra bu devlet daha da berbatlaştı" diyor. "Ben ne IMF'yi ne de bu koşullarda yaşamayı istemiyorum. Çocuklarımızın ellerini her şeyden çektiler" diyerek tepkisini dile getiren Selva, "Şu anki toplumda her şey boş. Eskiden mücadele daha iyiydi. Eskisi gibi haksızlıklara, sömürüye karşı bir mücadele yok. Gençlerimizin çoğu boşa geziyor. Bilinç sıfır" diyerek mevcut durumda mücadelenin yetersizliğine dikkat çekiyor.

'Bu sistem bizi mahvetti'- Bir başka mahalle sakini Edip Demir ise, mahallede yaşanan sorunlara karşı tepkisizlikten şikayet ederek, soruna ve çözüme dair şunları ifade etti: "Lağımılar patladı, burayı kurtarmak çok zor! Evlerimizden altından kanalizasyon boruları geçiyor; portakal bahçelerimizin içinden boru hatları geçiyor. Ama kimse yardımcı olmuyor. Halk ayaklanma yaparsa bu sorunların üstesinden geliriz. Halk birlik yaparsa, ayaklanırsa çözüm bulunabilir. Yoksa mümkünatı yok bu işin! Erdoğan'ın Saddam gibi asılması lazım. Tayyip'e

ve hükümete aşırı derecede lanet ediyoruz. Karaduvar'ın bir zamanlar kurtarılmış bölge olduğunu ifade etmek istiyorum. Çözüm eylemlerle olacaktır. Hükümetin boynu devrilsin! Bu sistem bizi mahvetti."

Nane toplama işinde çalışan Yurdanur da aldıkları günlük yevmiyenin yetersizliğinden, emeklerinin karşılığını alamadıklarından ve çalışma koşullarının zorluğundan söz ederek sıkıntılarını şöyle ifade ediyor: "Biz 25 kadın nane toplama işinde çalışıyoruz. Günlüğümüz 20 lira. Sabah saat 07.00'de başlıyoruz işe; akşam 16.00'da bırakıyoruz. Ama emeğimizin karşılığını tam olarak alamıyoruz. Mecbur olduğumuz için bu sıcakta güneşin altında çalışmak zorundayız. Çünkü eşim sakat ve çocuklarını var, çalışmak zorundayım. Evim kira. Aldığım parayı kiraya versem çocukların aç kalıyor; çocuklarıma yedirip içirsem kirayı ödeyemiyorum. Ev sahibi evden atacak, ne yapacağımızı bilmiyoruz. Nasıl geçineceğiz bilmiyoruz."

'Devlet copuyla, silahıyla karşımıza çıkıyor'- Bir başka tarım işçisi kadın ise insanları haklarını aramada ve emeğine sahip çıkmada korkular yaşadığını belirterek şöyle söylüyor: "20 lira yevmiye ile ne alacağım; ekmeğk mi, eti mi, sigara mı neyi alacağım? Hayır, bu parayla hiçbir şey alamam-alamazsınız. Yol parana bile yetmez. Kadınlar akşama kadar çalışır bir kilo et alamaz. İnsanların korkusu var, korkuyorlar. Çünkü emeğimize sahip çıkmak için hayırsak, sokağa çıksak devlet copuyla, silahıyla karşımıza çıkıyor."

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Kötü bir dönemden geçiyoruz. Tasfiyeciliğin topyekûn saldırıları altında devrim. Halklarımız ve özellikle de Kürt ulusu koyu bir karanlığa sürüklenmek istenmektedir. Daha ağır koşulların eşliğindeyiz. Devrimci sına-ya tabidir şimdi. Savaş keskinleşerek netleşmeye varılacak. Kimileri şartlara yedeklenme lekesiyle, kimileri bilimsiz devrimcilikle çkacak bu kuşatmadan. Sürec her bakımdan sancılara doludur ve sancılı ilerleyecektir. Gerçek devrimcileri sahte devrimcilerden ayıran şey, tasfiyeciliğe karşı tutum ve düşünce ile davranış arasındaki uyum olacaktır. Devrim(cilik) oldu-bittiye getirilerek burjuva meşruiyet yasalılığı yatağında reformculuk normlarına indirgenmeye çalışılıyor. Devrimci sınıf bakış açısını tövbeyle terk eden hevesli teorisyenler barış içinde siyaset yapma çağrılarından geri durmayarak, savaş-öldürmeye karşı olduklarını burjuva hümanizminin içli sözlerle yineleyip duruyorlar. Neo-liberal sargılar içindeki reformizm-revizyonizmin kabuğu giderek kalınlaşmaya yüz tutmuş durumdadır. Sınıflar mücadelesinin kangren arttığından ibaret olan ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ideolojik baş düşmanı tasfiyecilik akım her koldan ayağa kaldırılmış, bu ceset canlandırılmak istenmektedir. Tehlike hortlamış, devrimciğin kıyılarını vurmaktadır. Opportünist lafazanların "biti kanlanmış", demagoglar gönüllü olarak işbaşındadır. Devrimci gerçek, entelektüel gevezelikle karartılmak isteniyor. Kavgayı göze alamayanlar, sınıflar arası köklü düşmanlık ve çatışkayı; zora-savaşa baş vurmadan, barışık sohbetler içinde konuşarak halledeceklerini söylemektedirler. Sınıf çelişkilerini gizleyen bu zatlar, teorilerine o kadar güvenmektedirler ki, gerici-faşist hükim sınıfları ya ikna ederek ya da salt teorileriyle zorlayarak iktidarlarını halk kitlelerine bırakmalarını sağlayacaklarını ileri sürmektedirler. Savaş, zoru, devrimi reddeden bu "sol-

cu" zatların söyledikleri objektif olarak budur-buraya çıkar. Başka ihtimal var mı? Hangi ilkelere dayanmaktadırlar bu zatlar. MLM'nin devrimci ilkelerini inkâr eden bu oportünizmin, devrimi lafla yapma iddiasından ileri bir başka iddiası var mıdır? Hayır. Devrim ve devrimci ruha sahip olmadıkları açıktır. Tasfiyeciler cenahın bir eksiği budur işte. Devrim lafazanlığıyla gerçek devrimciliği aynı görmektirler. Devrim dört koldan sanılıp ötelenmektedir süratle. Devrim, emperyalist teoriler ve bu teorilerin soldan kılıflı destekleriyle defalarca "köşeye sıkıştırılmak" istendi. Belli darbeler vuruldu elbet. Ama devrimin bir tek fisesi genici tozları süpürmeye yetti her defasında. Devrim en barbar dönemlerde bile çaresiz kalmadı, çığır açarak büyük çıkışlar yarattı. Bundan böyle de önündeki "buz dağları" engelini erterek ilerleyecektir. Gerici iştahın bayat olduğunu, sıcak Nepal devrimi süreci bir kez daha ispatlıyor. "Enginleri fethetme ruhuna sahip değilseniz, Marksizm-Leninizm'i öğrenmeye kalkmak çok tehlikelidir." (Mao. Cilt.5.sf:77) Derin bir diyalektikte sahip olan bu söz çok şeyi anlatmaktadır. Sözün buyruğu şudur; devrimci hedeflere varmak için devrimci teoriyi öğrenin, devrimci atılmalıya sahip değilseniz devrimci teoriden uzak durun. "Enginleri fethetme ruhu", devrim perspektifiyle devrimci pratik veya eylem zemininde bulunmayı ve devrimci ilkelere sahip olmayı anlatır. Eğer devrimci ilkelere ışığında devrimci çalışma ve davranış içinde değilseniz, MLM devrimci teoriden bahsetmeniz, onun adına konuşmanız lafızdan ileri geçmeyip o teorinin özünü boşaltma işleviyle yüküldür ki, bu elbette tehlikedir. Devrimci ruh ve pratikten yoksun olan reformcu-revizyonist tasfiyeciler teorisyenlerin yaptığı nedir? Öğrendikleri MLM teoriyi, onun yozlaştırılması yönünde kullanıp burjuva emelleri için kullanmaktır. Bu elbet

tehlikelidir, bugün yapılan da budur. Devrimci ruha sahip olmayanların devrimci teoriyi doğru kullanmaları düşünülemeyeceği gibi, onu yozlaştırmaktan öteye fonksiyon oynamazlar. "Akıl ile cesaretin birleştirilmesi" esprisi anlaşıldır ve bu gerçeği açıklamaktadır. Cesareti kullanmayanların, aklı etkilili kullanma başansı olmaz. Riskler göze alınmadan hiçbir adım atılmaz. "Enginleri fethetme ruhu" devrimci zaftı anlatır ve eğer bundan yoksunsanız, öğreneceğiniz MLM, teori-pratik bileşeninden yoksundur, bu yoksunluk da devrimci teoriyi etkisizleştirmekle tehlikelidir. Aynı biçimde, günün diğer bir sorununa da parmak basmaktadır bu söz. Devrimci teoriyle devrimci pratiğin birleştirilmesini açıklayarak, günün temel bir ihtiyacına vurgu yapmaktadır. Eğer devrimci pratiğe sahip değilseniz, MLM teoriyi öğrenmenizin hiçbir değeri yok demektir. Devrimci eylemden kopuk lafta kalan "devrimci" teori de, bu teorinin anlamsız-ışe yaramaz olduğunu göstererek, bu halinin tehlikeli olduğunu doğrulamaktadır. Söz-eylem birliği olmadan hiçbir beyanın güvenilirliği yoktur. İspat; pratiktir.

Hakim sınıflar demokrasi adına konuşuyor, kararlı bir demokrasi savunuculuğu pozuna bürünüyorlar... Yazık ki sahte solcular ve safdilli solcularımız da demokrasi mücadelesini hakim sınıflara havale etmiş, onların "çözüm" ve "demokratikleşme" adımlarına bel bağlamış durumdadırlar. Kürt ulusunun devrimci iradesi ve hatta burjuva yasal meşruiyete sahip siyasi partisinin dahi sorunun "çözümünde" resmen muhatap alınmadığı-kabul edilmediği şartlarda, "tarifi fırsat" veya "çözüm fırsatı" inancını taşıyıp propaganda edenlerin devrim cephesindeki bu hali bizlerin görevlerini daha da ağırlaştırmaktadır. "At iziyle it izi" karıştırılmış-karışmış durumdadır. Böylesi bir süreçten geçiyoruz. Mevcut koşullar böyledir,

evinleceği yer de gözükmemtedir. Ancak her şey muhtemeldir, süreç sürprizlere kesin kapalı değildir! Her ne olursa olsun somut koşullar bir çizgi izliyor. Ve devrimci çizgiye ters geliyor. O halde, gerçek demokrasinin gerçek savunucuların pratik vasıtasıyla kendisini belli etmek, çizgileri aynlamak zorundadırlar. Burada gerçek devrimcilerin devrimci eylem ve davranış yükseltme görevleri şavkıyarak kendini dayatmaktadır. Devrimci değer ve öğelerin temsil edilmesi, iki ideolojinin keskin çatışmasına sahne olan günümüz şartlarında genel bir ödev olarak benimsemek durumundadır. Devrimcilerin sessizliğine asla anlam verilemez. Devrimin sözcülüğü, gerçek devrimciler tarafından daha nitelikli olarak üstlenilmelidir. Tasfiyecilik devrimi baltalarken ve yakın geleceği tehdit ederken, gerçek devrimciler eli kolu bağlı oturamaz. Devrimci birlik ve platformların geliştirilmesi ihmal edilemez bir sorumluluktur. Uzun ve çetin mücadelelere hazırlanmalı, bunun çalışmaları devrimci güçleri ortak payda da buluşturarak tez elden başlatılmak durumundadır. Yalnız çok daha geç kalınmış olacaktır! Herkes sınıfsal sorumluluğu ve ideolojik meşrebine uygun davranmakta, bunun görevlerini yürütmektedir. Ne var ki, herkes ahlaki yükümlülük ve dürüstlük taşımamakta, demokrasi ve devrim düşmanı oldukları halde demokrasi ve devrimci teori adına konuşabilmektedir. Devrimin sözcüleri sustukça sağ söylem para edecektir. Artık gerçek devrimcilerle sahte devrimcilerin ayrıştırılması ve devrimci cepheyle gerici burjuva ideolojik cephenin hesaplaşma içinde keskin ayrışmasına gitmek kaçınılmazdır. Devrimin sözcülüğü orta yolcu oportünistlerin ellerine bırakılmaz. Devrimci ısrarın kuvvetini ortaya koymanın tam zamanıdır! Maoistlerin örgütsel birliği şart, devrimcilerin dayanışması gereklidir.

Proletaryanın kızıl öğretmeni, komünist usta Mao ZEDUNG

Marksizm'in büyük ustalarından, proletaryanın kızıl öğretmenlerinden Çin devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin mimarı komünist önder Mao Zedung, Marksizm ve Leninizm'i Çine uyarlayarak sınıf mücadelesi tarihine engin birikimler bırakmış, Marksizm'i Lenin'den sonra 3'ncü nitel aşamaya sıçratmıştır. 1893'de feodal Çin'in Hunan eyaletinde köylü bir ailenin çocuğu olarak doğan Mao, çeşitli coğrafyalardaki devrim mücadelelerinden ve devrimci önderlerden etkilenerak 1918'de Chang'sta genç aktivistlerden oluşan bir tartışma grubu kurar. 1921 yılında ise 12 delege ile birlikte ve zor koşullar altında Çin Komünist Partisi'ni kurar. 1930'lu yıllarda Halk Savaşı, felsefe, sosyalizmin sorunları gibi konular üzerinde teori oluşturan Mao, aynı zamanda Çin devriminin ve Maoizm'in temellerini inşa ediyordu. Zira bu temeller üzerinden önce Japonya işgaline karşı faklı ama ortak çıkarları olan sınıfların birleşik cephe stratejik ittifakını başarıyla kurarak zafer elde ediyor, ardından 1 Ekim 1949'da Çin'in hâkim sınıflarını alaşağı ederek devrimi gerçekleştirdiyordu. Yanı feodal-yan sömürge ülkelerde devrimin yolunu çizen ve bunu kendi ülkesinde somutlaştıran Mao; Halk Savaşı, Yeni Demokratik Devrim, birleşik cephe konularında özgün fikirleri yaşamsallaştırmıştır. Mao; felsefe, ekonomi-politik ve bilimsel sosyalizm alanında çığır açıcı teori ve pratikler ortaya koyarak Marksizm-Leninizm'i yeni nitel bir seviyeye, yani Maoizm'e taşımıştır. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den sonra proletaryanın 5. komünist ustası olmuştur. Mao'nun çelişki yasası, bilgi kuramı ve demokrasi-kültür teorisi onu özgün kıldığı gibi öğretisinin ve Marksizm'e olan nitel katkısının temel taşlarıdır. Mao çelişki yasası ve bilgi kuramında gerçekliğin statik olmadığını, tam tersine karşılıklı ilişkilerden, sürekli değişmelerden oluşan dinamik bir süreç olduğunu ortaya koyar. Mao, gerçekliği bilmek için, bu dinamik süreci teşkil eden süreçlerdeki ilişkileri bilmenin ve değişim için buna müdahale etmenin kaçınılmaz olduğunu vurgular. Mao, çelişkinin evrenselliği, özgünlüğü, esas ve tali yönüne dikkat çekerek, çelişkinin ancak doğru anlaşıldığı takdirde, doğru ve gereği gibi çözülebileceğini savundu. Gerçekliğin sürekli bir biçimde değişmesi nedeniyle, çelişkilerin mahiyetinin de değişebileceğini, yani esasın tali, talinin esas olabileceğini savundu. Marksizm'in ithal edilmesi yerine Çin'in koşullarına uyarlanması bilimsel yolunda ısrar eden Mao, her zaman için yeni bir devrim, yeni demokratik kültür, yeni bir cumhuriyet ve yeni bir halk iktidan vurgusu yaptı. Mao'nun sınıf mücadelesi ve bilimine yaptığı nitel katkılarının başında sosyalizm boyunca proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi ile sınıflar mücadelesinin bu dönem boyunca yok olmadığı teori pratiği gelir. Bu teori ve pratik ise döneme damgasını vuran ve dünya devrim hareketi'ni derinden etkileyen Büyük Proleter Kültür Devrimi deneyimiyle elde edilmiştir. Öte yandan BPKD, sosyalizmi kurma yolunda üst yapıda gerçekleşen bir devrimdi ve ilkti. Mao, sosyalizmin on bin yıllık sınıflı toplum tarihinde sadece bir adım olduğunu ve onlarca yüzlerce devrimin yapılması gerektiğini ortaya koydu. Sosyalizmin sınıfsız, çatışmasız, çelişmesiz olmadığını aksine proletarya ile burjuvazi arasında amansız bir mücadelenin olduğunu, bunun için üst yapı devrimlerinin, proleter kültür devrimlerinin, iki çizgi mü-

cadelesinin kaçınılmaz olduğunu savunmuştur. Bunun da ML çizgi önderliğinde devrimci kitle inisiyatifinin devrim için harekete geçirilmesiyle olanaklı olduğunun altını çizer. Mao, Yeni Demokrasi, sosyalizmin iktisadi ve sosyalist inşaya ilişkin ortaya koydukları sosyalizmin sorunları meselesinde birçok problemi aydınlatılmasında önemli rol oynamıştır. Mao'nun sömürge, yani sömürge yan feodal ülkelerde devrimin yolu olarak geliştirdiği Halk Savaşı stratejisi, bu stratejinin siyasal-ideolojik-askeri-iktisadi önemi Marksizm'e ve Leninizm'e olan katkının önemli bir noktası olmuştur. Mao'nun teori ve pratiğini bilim haline getiren; Marksizm'i var eden öğretinin Mao tarafından sahiplenilmesi, ülkeye uyarlanarak somutlaştırılması ve nitel olarak ilerletilmesidir. Ezilen tüm dünya halklarına, ezilen tüm uluslara kurtuluş ve özgürlük rehberi olan, devrim mücadelesine kaynaklık eden Maoizm'in mimarı komünist usta ve proletaryanın öğretmeni Mao Zedung'u, ölümünün (9 Eylül 1976) 33. yıl dönümünde saygıyla anıyoruz.

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

ALMUS ŞEHİTLERİ:

6 Eylül 1994'te Tokat'ın Almus ilçesinde seyir halindeki Maoist gerillalar ile Türk ordu güçleri arasında çıkan çatışmada Maoist Parti Merkez Komite üyesi ve Karadeniz Bölge Komutanı Kazım Ekici, parti üyesi Fatma Turgut ve Dilek Varol ölümsüzleşir.

Kazım Ekici: Gerillanın komutan Cebo'su Kazım Ekici, küçük yaşlarda mücadeleye tanışır. Öğretmen okulunda okuduğu dönemde devrimci mücadelede aktifleşen Cebo, o dönemde gerçekleştirilen birçok eyleme öncülük etti. 12 Eylül döneminde ilişkisiz kalınca ve askerlikten dolayı aranır duruma düşünce, yurt dışına çıktı. Hollanda'dan geri gelerek 1981'de gerillaya katıldı. Ölümsüzleştiğinde Karadeniz Siyasi Komiseri ve Merkez Komite üyesiydi.

FatmaTurgut: Memur ailesi çocuğuydu. 1993'te Halk Ordusu saflarında mücadeleye katılır. 19 yaşında parti üyesi olan Fatma Turgut ölümsüzleştiğinde gerilla birliğinin ikinci öncüsüydü.

Dilek Varol: 1992'de Halk Ordusu saflarına gerillaya katılır. Şehirlerde 1 yıl askeri komitede faaliyet yürüttü. Ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve mintika komutanıydı.

Sırma Boyoğlu: Devrimci düşüncelerle genç yaşta, 1986'da ölümsüzleşen abisi Ali Rıza Boyoğlu'nun etkisiyle taşınır. 14 Eylül 1978'te Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna aralarında Sırma ve Ali Rıza Boyoğlu'nun da bulunduğu devrimci güçler tarafından müdahale edilir. Sivil faşistler bunun üzerine silahlı saldırıda bulunur. Yoldaşının önüne atılan Sırma, kurşunların hedefi olur ve 14 Eylül 1978'de ölümsüzleşir.

Ahmet Şahin: Ankara Tıp Fakültesi'nde öğrenim gördüğü dönemde Maoist Parti saflarında mücadeleye katılır. Ankara'da TMLGB'nin inşa görevini üstlenir. Mersin-Osmaniye Karakol baskını sırasında yaralı olarak yakalanır. Devlet güçleri tarafından işkencede katledilen Şahin 8 Eylül 1989'da tarihe Maoist Gençlik Birliği (MGB)'nin önceli olan TMLGB'nin ilk şehidi olarak geçer.

Pir Hasan Kulaç: İstanbul'da işçilik yaparken mücadeleye katılır. Sendikal mücadele verdiği sırada 80 darbesinden sonra gerillaya katılır. Ovacık Mercanlar mevkiinde kolluk kuvvetleriyle girilen çatışmada 5 Eylül 1981'de ölümsüzleşir.

İbrahim Kara ve Ali Geçgel: İnşaat işçisi olan

İbrahim Kara, parti üyesi ve İstanbul Anadolu Yakası askeri komutanlarındandı. İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül günü işkenceci polislerden Fikret Çetin'i cezalandırma eylemini gerçekleştirdiler. Eylemden yaklaşık 1,5 saat sonra, İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya giren Ali Geçgel ve İbrahim Kara, polislin "teslim ol" çağrısına silahlarıyla cevap verdiler. Çatışma sonrasında İbrahim Kara 2 Eylül 1980'de ölümsüzleşirken, sağ olarak yakalanan Ali Geçgel, aynı gün polis tarafından yayılım ateşine tutularak katledildi.

Munzur Geçgel: Ali Geçgel'in abisi olan Munzur Geçgel, kardeşinin katledildiğini duyduktan sonra, Ankara'dan cenazeyi almak üzere İzmir'e geldiğinde, polisler tarafından gözaltına alındı. 9-10 Eylül tarihleri arasında gözaltında işkenceciler tarafından katledildi.

Behzat Firik: Eylül 1981'de düşmanın Dersim'de sürdürdüğü imha operasyonlarında, Behzat Firik evinden alınarak, ormanda sorguya çekilir. Sorgulamayı halk düşmanlarından, "Kulaksız" olarak bilinen Yüzbaşı Aytekin İçmez yönetiyordu. Devlet güçleri Behzat Firik'ten bilgi almak için, bir başka ağaca bağlanan ağabeyinin karşısında, ayaklarını ateşe soktular, kızgın demirle vücudunun çeşitli yerlerini yaktılar. İşkence süresince ser verip sır vermeyen Firik, katledilerek ölümsüzleşti.

Zühre Dersim: Maoist Parti taraftan olan Zühre Dersim, 14 Eylül 1988'de İsveç'te yakalandığı kanser hastalığından dolayı hayatını kaybetti.

Sinan Günel: 16 yaşında devrimci mücadele ile tanışır. 1998 yılında tutsak düşer ve 8 ay Ümraniye Hapishanesi'nde tutsak kalır. 1999 baharında gerillaya katılan Günel, 6 Eylül 2001'de devlet güçleriyle çıkan çatışmada ölümsüzleşti. Günel ölümsüzleştiğinde Maoist parti sempatzanı ve HKO savaşçısıydı.

Baki Erten: Ortaokul yıllarında Maoist Partiyile tanışır. Önce Dersim, sonra Erzincan'da gençlik faaliyeti yürüten Erten 1996'da yurt dışına çıktıktan sonra parti örgütlülüğünde faaliyetine devam etti. 29 Ağustos 2002'de Almanya'da işyerinde silahlı saldırı sonucu hayatını kaybeden Erten, MKP sempatzanıydı.

İki Eylül Gecekondu Direnişi

Yoksulluğun ve çaresizliğin kovduğu, ülkenin çeşitli yerlerinden, yoksul-emekçi insanların geldiği İstanbul Ümraniye (1 Mayıs Mahallesi) 2 Eylül 1977'de tarihe hem bir katliam hem de şanlı bir direnişin evsahibi olarak yazılıyor. Devrimci hareketin kitleselleşerek yükselişe geçtiği o yıllarda, emekçi halk kitleleri örgütlü devrimci hareketin desteğini alarak alanına sahip çıkmış, emeklerini seferber ederek barınmak için gecekondu inşa etmişti. Halkın konut sorununu çözmek bir yana, onların ge-

cekondularda ikamet etmesine bile tahammül edemeyen devlet, 2 Eylül günü adeta bir savaş hazırlığıyla Ümraniye gecekondularına saldırarak, ortalığı savaş alanına çevirdi. Varını yoğunu koyarak evlerini ve mahallesini kuran emekçi Ümraniye halkı, devletin hedefi olmıştu. Gecekonduları yıkılmak isteyen Devletin halka azgınca saldırdı. Bunun karşısında Ümraniye halkı devrimcilerle omuz omuza direnişe geçti. Otomatik silah ve panzerlerle saldıran devletin güçlerine karşı halk ve devrim-

ciler de taşla, barikatla karşılık vererek çatışır. Devletin bu azgın saldırısında 12 kişi katledilir. Çatışmalar sırasında açılan ateş sonucunda Maoist Parti üyeleri Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz ölümsüzleşir. Hasan Kızılkaya adlı bir devrimci, Müzeyyen Keskin ile birlikte halktan iki kadın, Hıdır Ulman, 8 yaşındaki bir çocuk ile kundahta bulunan iki bebek de bu saldırıda katledilir.

Devrimde ısrarın bayrağı: Süleyman Cihan

Komünist önder Kaypakaya'dan sonra devrim ve Komünizm bayrağını taşıyan ve Maoist Partinin 2. Genel Sekreteri olan Süleyman Cihan, Dersim'in Ovacık ilçesinde doğdu. Başarılı bir öğrenci olan Cihan, bir yandan da devrimci mücadeleye sempati duyuyordu. Gençlikle ilişkilerini geliştiren Cihan, Maoist Partinin düşüncelerini benimseyerek mücadeleye katılır. Maoist Partinin 1973'teki örgütsel yenilgisinden sonra ilişkisiz kalır. Yeni nesillere öğretmenlik de yapan Cihan demokratik-ekonomik mücadelede de yer alır. 1974'te İstanbul'a gelir. Aynı yıl Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurarak bizzat başkanlığını yürütür. Cihan aynı yıl içerisinde Maoist Parti saflarında illegal mücadeleye katılır. Bir süre sonra Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK)'ne üye olarak seçilir. Komitede önemli yükselişler yaşamasını sağlar. 1976 yılında Koordinasyon Komitesi (KK) hizbinin Maoist Parti saflarından tasfiye edilmesinde bayrak oldu. Tasfiyeciler eğilimlere, hizipçiliğe, yığınlaşma karşı mücadele bayrağını dalgalandıran komünist önder Süleyman Cihan, merkezi önderliği yeniden oluşturmak için 1978 yılındaki merkezi konferansın örgüt-

lenmesi için Konferans Örgütlenme Komitesi (KÖK) içerisinde yoğun emek harcadı. Aynı konferansta Merkez Komite üyeliğine seçildi. Bir dönem de Halk Ordusunun Genel KONSEY'inin örgütlenme görevini üstlendi. 12 Eylül askeri faşist cuntası ülkenin dört bir yanında kan ve zulüm kusarken hedefinde Süleyman Cihan da olacaktı. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın her tarafında Cihan'ın afişleri asılır. Faşizmin yoğun saldırısı karşısında Cihan, partinin 2. Konferans'ının başarıyla tamamlanmasında önemli bir misyonu yerine getirerek Genel Sekreterliğe seçilir. Bu zaman Maoist parti tarihi açısından bir dönüm noktası da sayılır. Zira 2. Konferans'la birlikte o güne kadar sekteye uğrayan ve başlatılması noktasında ertelenen köylü gerilla savaşının yaşama geçmesi noktasında önemli kararlar alınır ve kısa bir aradan sonra bu kararlar pratikleşir. Cihan, 1976 ve 1980 yılları arasında uluslararası alanda anti-MLM çizgi haline gelip çöreklenen AEP (Hocacı çizgi) modern revizyonizmine karşı Mao ve Büyük Proleter Kültür Devrimi çizgisini savunarak revizyonist cephenin saldırılarına boşa çıkarılmasında aktif rol aldı. Cihan, 2. Konferans kararlarından hareketle İstanbul'daki yerleşik örgütlülüklerin koordine edilmesinde aktif rol aldı. Ardından bir grubun kırsal alana çekilme hazırlığının tamamlanmasında belirleyici rol oynar. 28 Temmuz 1981'de Edirne'ye geçerken devlet güçleri tarafından esir alınır. İstanbul'a işkence merkezine getirilir. Günlerce ağır işkencelerden geçirilir. Kaypakaya'nın yarattığı 'Ser verip, sır vermeyen' tarih, yoldaşı Süleyman Cihan tarafından işkencehanelerde güncelleniyor. Cihan, Kaypakaya-laşır zindanda ve tarih bir kez daha yankılanır. Ve sömürücü hâkim sınıflar karşısında Cihan İbrahim'i yasar ve yaşatır. Cihan ser verip sır vermez. Tıpkı İbo'nun devlet güçlerine yaşattığını yaşatır. Devlet güçleri acizleşir. Hâkim sınıfların işkencelerine karşı devrim ve komünizm bayrağını haykıran Süleyman Cihan'a tahammül edemeyen devlet güçleri onu katleder. 'Kaptan gemisinin başında olmalıdır' diyen Süleyman Cihan, hâkim sınıflara yenilgiyi, ezilen dünya halklarına ise zaferi tattırır, kızıl bayrağı dalgalandırır ve 15 Eylül 1981'de gemisinin başında ölümsüzleşerek tarihe unutulamayacak bir önder olarak geçer.

Ezilen dünya halklarının ve ezilen ulusların 'Ho Amcası' Ho Chi Minh, Marksizm-Leninizm-Maoizm ışığında Fransız ve ABD emperyalizminin işgaline karşı 30 yıl süren halk savaşının önderliğini yaptı. Ho önderliğinde emperyalizme karşı verdiği mücadelede Vietnam halkı, 1975'te zafere ulaşarak Vietnam Demokratik Cumhuriyetini kurdu. Ho Chi Minh'in önderliğinde kurulan Vietnam İşçi Partisi'nin otuz yıl boyunca yönettiği Vietnam halk savaşı, aynı zamanda sömürge, yani sömürge ülke devrimleri için eşsiz deneyimler ortaya koymuştur. 1930'da Çin'inde Komünist Partisi'nin kuruculuğunu yapan Ho, 1945'ten 1969'a kadar Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin başkanlığını yaptı. Ho önderliğindeki Vietnam halkı ABD emperyalistlerinin her türlü yüksek teknoloji silahlan-

na rağmen tarihe örnek bir bağımsızlık mücadelesiyile sınıf mücadelesine muazzam bir mücadele patriği armağan etmiştir. Ho Chi Minh, "Maddi ve teknik olarak güçlü düşmana karşı, zayıf bir ülkenin siyasi-ideolojik ve moral üstünlük temelinde yürüttüğü" Vietnam halk savaşı, "küçüktten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen" bir süreç sonucu zafere ulaşmış ve emperyalizmin kâğıttan kaplan olduğunu, halkların devrimci hareketinin nihayetinin ise zafer olduğunu pratikte göstermiştir. Vietnam Halk Savaşının zafere ulaşmasından önce, 2 Eylül 1969 günü yaşamını yitiren Ho Amca, dünya çapında "Ho Ho Ho Chi Minh, iki, üç daha fazla Vietnam" sloganlarıyla, her zaman sınıf mücadelesi tarihinde ve devrimci mücadelelerde yerini almıştır.

Ezilen dünya halklarının Ho amcası

Kot taşlamada 43. ölüm

Devletin hiçbir önlem almadığı kot kumlama işçilerinde 43'üncü ölüm yaşandı. Balınler Tekstil'in Kırklareli'deki tesislerinde 2001-2006 yılları arasında kot kumlama çalışan ve silikozis hastalığına yakalanan İbrahim Güloğlu da 'köyüme ölmeye gidiyorum' dedikten sonra hayatını kaybetti. Güloğlu'nun ölümüyle kot kumlama işinde çalışan ve silikozis hastalığına yakalanıp ölen işçilerin sayısı 43 oldu. Devlet bu ölümlere karşı hiçbir önlem almazken, yasaklanmış olan kot kumlama uygulaması hiçbir engelle karşılaşmadan devam ediyor. Bu işte çalışanların hepsi yoksul. Ailesini geçindirmek için 10 yaşındaki çocuklar bile bu işte çalışıyor/çalıştırılıyor. Kot kumlama işinde çalışanların yakalandığı ve ciğerleri patlatan silikozis'in ise tedavisi yok. İşçiler bu hastalığa yakalanmakla kalmıyor, yatağa mahkûm olduğu için hiçbir şekilde çalışmıyor; kısacası zulümlerden zulüm beğendiriliyor!

'Ölümler bürokrasiyi beklemiyor, acil adımlar atılmalı'

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre, ülkemizde bugüne kadar kot kumlama işinde çalışmış 10 bin kişi var ve bunların en az yansı, so-ludukları kumun içindeki silika maddesi yüzünden yakalandıkları ölümcül silikozis hastalığıyla mücadele ediyor. Kot kumlama işinin tümüyle yasaklanması ve silikozis hastası kot kumlama işçilerinin hukuksal mücadelesine destek olmak amacıyla kurulan Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi adına açıklama yapan Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan, hükûmetin bu konuda acil adımlar atması gerektiğini belirtiyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer'in, 24 Temmuz'da görüştüğü Komite üyelerine gerekli girişimlerin başlatılacağı yönünde söz verdiğini hatırlatan Kılıçaslan, "Ölümler bürokrasiyi beklemiyor. Hasta arkadaşlarımız için yapabileceklerimiz sınırlı. Ancak onların geride kalan aileleri için mutlaka derhal harekete geçilmesi gerekiyor" diyerek durumun ciddiyetine dikkat çekiyor.

'Korkunç dramlar yaşanıyor'

Prof. Kılıçaslan şöyle devam ediyor: "Kot kumlama işinde çalışanlar, yoksul insanlar. Bu hastalığa yakalandıktan sonra çalışmaları mümkün değil. Korkunç dramlar yaşanıyor. Ailesine bakabilmek için 10 yaşındaki çocuklar okuldan ayrılıyor. Silikozis hastası gencecik çocuklar, kimse onlara iş vermediği için kâğıt toplama işinde çalışıyorlar. Geçen aylarda bu kardeşlerimizden birinin akciğerleri patladı. Bu insanlar devletin sosyal görevlerini yerine getirmesini bekliyorlar. Silikozis hastalığı, evde otururken, sokakta gezerken yakalanabileceğiniz bir hastalık değil. Bu bir meslek hastalığı... Teşhis konduktan sonra devletin yapması gereken tek şey var: Hastalık oranında bu işçilerin malulen emekli edilmeleri ve sosyal güvenceye kavuşturulmaları gerekiyor."

İşçiler taşlanmış kotları yaktı

İstanbul'da çalıştıkları kot taşlama atölyelerinde ölümcül silikozis hastalığına yakalanan işçiler malulen emeklilik hakkı ve ücretsiz tedavi hakları için İnsan Hakları Demeği (İHD)'nden yardım talebinde bulundu. İşçiler daha sonra taşlanmış kot yakarak, kot taşlama işçilerinin durumuna karşı hükûmetin duyarlılığını protesto etti.

İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvuruda bulunan işçiler ve Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi Göğüs Hastalıkları Bölümü'nde görevli Yrd. Doç. Dr. Tekin Yıldız'la birlikte bir açıklama yapan şube başkanı Muharrem Erbey, silikozis hastalığına ve bu hastalığa yakalanan işçilerin durumuna dikkat çekti. Erbey, şubelerine başvuran Mehmet Tekaş ve arkadaşlarının 2002-2005 yılları arasında İstanbul Bağcılar'da bir firmada kot taşlamada çalıştıklarını ve burada kendisiyle birlikte 79 arkadaşının silikozis hastalığına yakalandığını ifade ettiğini belirtti. Erbey, "Silikozis akciğerleri etkileyen bir hastalıktır. Kot kumlama işçilerinde görülen silikozis hastalığı dünyada sadece Türkiye'de görülmüştür. Silikozis gelişmesi engellenmezse hızla ölümcül seyreden bir hastalıktır" uyarısında bulundu.

'Bu iş kolu Türkiye dışında hiçbir ülkede yok'

Yrd. Doç. Dr. Tekin Yıldız, 2005 yılına kadar ülkemiz dışında başka hiçbir yerde kot taşlama işinde böyle bir hastalığın olmadığını belirtti. "Aslında bu iş kolu da Türkiye dışında hiçbir ülkede yok" diyen Yıldız, "Avrupa'da bu iş kolu yasaklanmış. Bu iş kolunda çoğu yasa dışı çalıştırılıyor. Bu hastalığın tam tedavisi yok. Bu konuda ne kadar hasta olduğunu bilmiyoruz. Diyarbakır'da toplam 79 işçi bu hastalık için başvurdu. Bunların 49'unda bu hastalık mevcut. Bu hastalığa daha fazla insanın yakalanmaması için gerekli önlemler alınmalı" ifadelerinde bulundu.

'500 civarında hasta var'

Kot kumlama işinde genellikle bölgeden İstanbul'a giden zorunlu göç mağduru ve çatışmalı ortamın mağduru olan Kürtlerin çalıştığını vurgulayan Erbey, bu işçilerin yerleri olmadığından kumlama yapılan yerlerde, asma katlarda kaldıklarını belirtti. Bu yüzden çoğunun uykularında bile yoğun silikaya maruz kaldıklarını belirten Erbey, "Türkiye'de 5 ile 10 bin civarında kot kumlama işçisi vardır. Türkiye'de teşhis yapılan 500 (resmi olmayan rakamlar 3 bin dolayında) civarında hasta vardır. Ortalama bu iş kolunda çalışan her iki kişiden birisinde bu hastalığın geliştiği bilindiğinden hastalığın boyutunun bilindiğinden daha da fazladır" diye kaydetti. Kot kumlama sonrasında kullanılan basit ağız maskelerinin hiç bir koruma sağlamadığını dile getiren Erbey, AKP hükûmetinin ve Çalışma Bakanlığı'nın, ülkede silikozis hastalarını tespit ederek, bu hastaların malulen emekli sayılmalarını, hastalara tazminat ödenmesini, ücretsiz tedavi imkânının sağlanmasını ve çalışan kumlama atölyelerinin derhal kapatılmasını istedi. Ölümlere "dur" demek için herkesi duyarlı olmaya çağırın Erbey, halkı, kumlanmış kot almamaya ve işçilerle dayanışmaya çağırdı.

Öleceğiz bari hastane ücretlerimizi ödeyin!

Silikozis hastalığına yakalanan işçiler devletin kot taşlama işini yasaklamasının yetersiz bir karar olduğunu ifade ediyorlar. Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan 'işçilerin hastanelere gitmesi gerektiği'ni belirten genelgeyeye verdikleri cevapta ise kendine insanım diyen herkesin vicdanlarına seslenen acı bir çığlık var. Tedavi için hastanelere gitmek için yeşil kartlarının dahi olmadığını paralarının zaten hiç olmadığını belirterek şöyle diyorlar: "Öleceğiz, bari hastane ücretlerimizi ödeyin!"

Sermayeye kıyak işçiye ölüm!

"Kusura bakmayın arkadaşlar halkta para var" diyerek halkın cebindeki son kuruşa da göz diken bir sistemin hâkim olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Görevinin ülkesini pazarlamak olduğunu söyleyen bu zihniyetin tek mağduru kot taşlama işçileri değil tüm emekçiler, tüm üretkenler, sanayi işçileri, tarım işçileri, üretici köylüler, küçük esnaf, memurlar, öğrenciler, yani ülkenin gerçek sahipleri. Söz konusu emekçiler olunca saldırganlaşan bu zihniyet, büyük bir aymazlıkla patron ağayı ihyâ etmek için yasa üstüne yasa çıkartmaktadır. Emekçiler haklarını aramaya kalktığında ise "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" diyerek fütursuzca saldırmaktadır.

Çay Mahallesi Muhtarı Ahmet AKYOL

Rant uğruna yaşam hakkı yok sayılıyor

MERSİN- Ezilenlerin çıkarlarını temsil etmeyen partilerin kendi arka bahçeleri olarak kullandıkları ve halkın emeğiyle yaratılan değerlerin arpalık misali kullanılarak heba edildiği belediyeçilik anlayışı, halkın sorunlarını katlamaya; yoksul halkın yaşadığı mahallelerde kanalizasyon, yol, su, temizlik vb. sorunları büyütmeye devam ediyor. Mersin'in "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında birinci dereceden yıkım bölgesi kapsamında olan Çay Mahallesi'nde, işsizliğin, yoksulluğun yanı sıra kanalizasyon, yol, içme suyu ve çöp sorunu mahalle halkının başat sorunu halinde. Mahalle sorunlarının çözümü için çeşitli tarihlerde ilgili kurumlara taleplerini ileten halka hiçbir olumlu cevap verilmiyor ve mevcut sorunlar her geçen gün daha da büyüyor. Durum buyken çözümsüzlüklere karşı sesi-ni yükselten halk "terörist" ilan ediliyor.

Devrimci Demokrasi Gazetesi olarak yoksul emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı Çay Mahallesi halkı ve muhtarıyla görüşerek sorunları yerinde gördük. Sorunlarını dinlediğimiz mahalle halkı "İçme suyu, yol, temizlik gibi sorunlarımız var. Sorunlarımızı bir an önce çözüme kavuşturulmalıdır" diyor. Mahalle muhtarı Ahmet Akyol ise, sorunlarına yetkililerin duyarısız kaldığını belirtiyor.

Her yönüyle sağlıksız bir mahalle

Mahallede kanalizasyon mazgallarından çıkan kirlî ve ağır kokunun rahatsız edici boyutlara vardığını, ayrıca mahalle içindeki asfalt üretim şantiyesi bacalarından sızan kirlî siyah dumanların ise çevreye olduğu kadar insanlara da zarar verdiğini belirten mahalle muhtarı, şantiyeden akan kirlî suların kanştığı dereye hayvanlar otlatılıyor ve çocuklar oyun oynuyor. Çocuklarımız bundan dolayı her türlü hastalığa yakalanıyor." diyerek durumun ciddiyetini dile getiriyor. Mahallede doğalgaz getirilmesi nedeniyle kazılan yolların üzeri toprakla örtülmüş durumda. Yolun üzerinin asfaltla kapatılması gerekirken bu yapılmıyor. Mersin'in nemli-sıcak havasında halk tozdan camlarını açamıyor. Mahalle Muhtarı ve halkı soruyor; "Aylardan beri kanalizasyonun temizlenmesi için her şeyi yaptık ama altı aydan beridir bu mahalleye sıra gelmedi. Bunun nedenini merak ediyoruz, öğrenmek istiyoruz."

'Oradakiler insan, biz insan değil miyiz?'

Mahallede bulunan asfalt şantiyesinin tozu ve dumanından zarar gören halk, asfaltın imalatının mahalle-

de gerçekleştirildiğini, ancak hizmetin Pozcu taraflarına götürüldüğünü söylüyor. "Oradakiler insan, biz insan değil miyiz?" diye soran mahalle halkı, mahalle içinde ki yollarda bulunan çukurların düzeltilmesini istiyor. Yıllardır toza ve dumana maruz kaldıklarını kaydeden Muhtar ise, "Asfalt şantiyesi için Başbakanlığa dilekçeyle başvurdum. Bana gelen yanıtta '4 ay içinde şantiye filtre takmazsa kapatınız' oldu, ancak halen kapatılmadı diyor ve soruyor; "CHP'ye oy vermediğimiz için mi hizmet getirilmiyor?"

Mahallede çöp sorununun olduğunu, öncelikle çöplerin toplanması gerektiğini vurgulayan muhtar, "Mahallede bir temizlik personeli var. Bir kişi ne yapabilir koca mahallede?" diyerek belediyeye tepkisini dile getiriyor.

Mahallenin sorunları bitmiyor

İçme sularından lağım kokusunun geldiğini belirten mahalle muhtarı, sorunlarının çözümü için, Büyükdşehir Belediyesi'ne, TEDAŞ'a ve MESKİ'ye çeşitli tarihlerde dilekçeyle başvurduğunu ama bir sonuç almadığını belirtiyor. Birçok kez dilekçe verilmesine rağmen belediyenin ve ilgili kurumlarının herhangi bir girişimde bulunmadıklarını ifade ederek, belediyenin görevlerini yerine getirmedeğini vurguluyor ve şöyle devam ediyor: "Su borusu patlıyor ve günlerce lağım kokusu geliyor içme suyu borularından. Boru patlamış diyorlar. Bunu halk mı değiştirecek? Bu, belediyenin görevi değil mi? Halk ne yapsın? Vatandaşların evi tıkanıyor bu kanalizasyon sorunundan dolayı." Mahalle halkı da aynı sorunları ifade ederek tüm bu sorunların yanın-da en büyük sıkıntılarının su sorunu olduğunu belirtiyor: "Suyumuz resmen kokuyor. Özellikle gündüzleri su sıkıntısı yaşıyoruz; evlerimizin ikinci ve üçüncü katlarına su çıkmıyor örneğin. CHP'li Yenışehir Belediye-si'ne bağlı Pozcu semtine giden su değil bizim borularımızın bağlandığı şebeke." CHP'li belediyenin, belediyede kaldıkları beş yıl boyunca mahalleye hiç ayak basmadığına dikkat çeken halk şunu vurguluyor: "Halen kuyu suyu içiyoruz. Barajdan gelen suyu Pozcu'ya veriyorlar."

'Önemli olan halka hizmettir'

"Belediyeçilik halka hizmet için yapılır. Halkın parasını yemek için değil. Koltukta oturup yan gelmek için değil" diyerek sözlerine devam eden muhtar Ahmet Akyol şunları vurguluyor: "Ben kendimi CHP'den,

MHP'den, DTP'den gösterebilirim, bu partilerin adayı ya da başkanı olabilirim önemli değil. Önemli olan belediye ve halka hizmettir; belediye kimde olursa olsun mahallenin sorunları ile ilgilenmek ve çözmek zorundadır. Halkın sorunlarıyla ilgilenmiyorsanız, görevini yapmıyorsunuz; para almaya, vergi almaya gelince halkın gırtlığına basıyorsunuz. Halkın sorunları giderilmek zorundadır. Bunu yapmazsan halk hesap sorar."

'Kentsel güzelleştirme projesi değil; rant güzelleştirme projesi'

Mahallenin en büyük sorunun kanalizasyon ve yol-asfalt sorunu olduğunu döne döne vurgulayan Akyol, "Yollarımızın haline bir bakın. Halk çok mağdur durumda. Bütün mahalle ve sokaklarımız aynı durumda. Bu durumdan utanç duyuyoruz" diyerek, kentsel dönüşüm projesine değiniyor ve bu projenin rant projesi olduğunu ifade ediyor: "Kalkmış diyorlar ki 'biz kentsel güzelleştirme projesini Mersin'e getirdik.' Kardeşim sen şehrin güzelleşmesini bırak, şehrin girişini hele bir temiz tut. Ondan sonra genele yay, aşama aşama git. Hepsî rant peşinde bunların. Belediyenin hazine malı kalmadı artık Mersin'de. Belediye hepsini sattı, yediler. Fakir fukarayı düşünmüyor bunlar. Amaçları kentsel güzelleştirme adı altında kendilerini güzelleştirmekti; rant sağlamaktır. Halkı 20-30 yıl borçlandıracaklar ve rantın kaymağını götürecekler. Halkı sorunlarıyla baş başa bırakacaklar. Bunların altında yatan siyasi bir neden var. Burada yoğunlukla Kürt halkı yaşıyor, Arap halkı yaşıyor. Durum buyken, halk perişan haldeyken işin sorumlularına tepki gösterdiğimizde biz terörist oluyoruz. Bunların hırsızlık-tan başka yaptığı hiçbir şey yok. Belediye gelsin bize desin ki 'beş yılda buraya bir civi çıktım', diyemez."

'Mahallemize sahip çıkacağız'

Tüm bu sorunlara karşı örgütlenmenin önemine değinen muhtar Akyol son olarak şunları ifade etti: "Mahallemiz; sokaklarından tutun okullarına kadar berbat-yaşanmaz durumda. Herhangi bir köy bizim mahallemizden daha iyi, güzel ve temizdir. Biz halk olarak buna karşı örgütlenmezsek bunların bir şey yapacağı yok, mecburen sokağa çıkacak sesimizi yükselteceğiz. Mahallemize sahip çıkacağız."

Suçlu (!) Kürt çocuklarına tek sosyal alan olarak hapishane koridorları gösterilir, küçük ben-denlerine dipçik vurmak en temel hakkı olarak sunulur, isimsiz olmaları için (Welat, Cıwan olmaması için) kanunlar düzenlenir.

'Açılım'la, Kürtlere kendi dillerini konuşmak, kültürlerini yaşatmak gibi demokratik hak ve taleplerin sağlanacağını konuşulduğu şu günlerde dev-

Her eve bir soruşturma

Sur Belediyesi'nin üç buçuk yıl önce başladığı "Her Eve Bir Hikâye (Sere Şeve Çirokek)" adlı

proje kapsamında evinde çocuklara Kürtçe ders verdiği için hakkında soruşturma açılan Örmek, "Mahkemeye çağırıl-sam yine Kürtçe konuşacağım. Ana dilimi öğrenmek ve öğretmek suç mu" dedi. Kurdi Der'de Kürtçesini geliştirdikten sonra kendi mahallesindeki çocuklara da Kürtçe öğreten Medya, soruşturmaya rağmen ders vermeye devam edeceğini belirtti.

Annesi, babası ve Sur Belediyesi Başkanı Selahattin Demirtaş'ın da dahil olduğu soruşturmaya değerlendiren Medya'nın annesi, kızının arkadaşlarıyla hem oyun oynaması hem de Kürtçe öğretmesinin ve bu yüzden soruşturma açılmasının devletin bir ayıbı olduğunu belirterek, Kürt dili üzerindeki baskıların sona ermesi gerektiğini dile getirdi.

Sana Kürtçe oyun oynamak da yasak!

Geceyi arşınlayan işçiler ekmek kavgasında

“Yüksek ve yeşil yaylaların çocuklarıydı onlar Şimdi birer birer, onar onar şehrin ter ve nem kokan Sokaklarında gündüz ve güneşi de unuttular Ne için?”

“Bir parça katık için” şeklinde anlatıyor bir belediye işçisi ekmek kavgasını. Evet, onlar sokaklarında gündüz ve güneşi unuttular gerçekten; herkesin uyuduğu saatlerde geceleri arşınlıyorlar bizim çöp dediğimiz “altın madenini” işliyor. Ankara’da sayıları 20 bini aşan geri dönüşüm işçilerinin çoğu, elektriği ve suyu olmayan barakalarda ya da terk edilmiş alanlarda yaşıyorken, tamamı sosyal güvencesiz çalışıyorlar. Topladıkları her 20 kilo karton karşılığında ise sadece bir ekmeğe alabiliyorlar. Katı atık işçilerinin sayısı giderek artıyor. Sömürünün krizle perçinlendiği günümüzde, çöp ve atıklar artık bir ekmek kapısı olmaktan çıkmış, bugün uğruna onlarca geri dönüşüm işçisinin hırpalandığı, yaralandığı, dövüldüğü ve uğruna ihaleler açıldığı, üzerinden milyonlarca liralık rant in sağlandığı bir cevhere dönüşmüş durumda. Nedir katı atık maddesini altın değerinde kılan? Ham madde, işlenmesi maliyet gerektiren herhangi bir ürünün üretilmesi için zorunlu olan temeldir. Ham maddenin ucuz ve kolay elde edilmesi, üreticilerin maliyetini düşürmesi ve onların kar oranlarını yükseltmesi anlamına geliyor. 35 milyon ton çöpün % 20-30’unun geri dönüşümü olan kâğıt, plastik, metal gibi ekonomik değeri olan atıklardan oluştuğu ve bunların değerinin 500 milyon dolar olduğu söyleniyor. Seslerini yaygın medyada duyuramasalar da geçimlerini çöplerden atık kâğıt toplayarak sağlayan işçilerin büyükşehir ve ilçe belediyeleri tarafından, zor kullanılarak, kâğıt toplamaktan alıkonduklarını duymuşuzdur. Atık kâğıt işçilerinin zor kullanılarak sokaklardan, gecelerden uzak tutulmak istendiğini, yani kendilerinin rant değil de ekmeğin teknesi olarak baktıkları kâğıt toplama işinden mahrum edilmek istendiğini de.

Belediye büyük rant olarak gördüğü şehirlerin çöplerini özel şirketlere vermeye başladı. Atık kâğıt işçilerinin çoğu yerde katı atık maddelerini toplamaları yasaklanıyor. Belediye yetkilileri gece avına çıkıp gördükleri işçinin arabasına el koyuyor, direnen işçiyi ise öldürsineye dövüyor.

‘Haklarımız için bir çatı altında toplanmamız şart’

Çözilemeyen “Kürt sorunu”nun bir parçası olan çoğu Kürt ve köylerinden göç etmek zorunda kalan işçiler, ellerinden alınmak istenen ekmeklerinin rant uğruna gittiğini anlayınca “Katı Atık İşçileri Derneği” adı altında dernekleşmeye karar verirler 2004’te. Bir de “Kapitalizmin tarihini çöpe atmayın beş para etmiyor” sloganıyla yola çıkarak seslerini duyurmak amacıyla “KATİK” dergisini çıkarmaya başlarlar. Dernek yöneticisi ve katı atık işçisi Fehmi Çelikok, şöyle anlatıyor bu işe nasıl ve neden başladığını: “1994’te Hakkâri’nin Ö-

dekli Köyü’nde devlet terörü yüzünden yakılan, yıkılan köylerden gelen insanlarız. İlk önce köyden Hakkâri’ye geldik ama Hakkâri’nin köyden bir farkı yoktu, herhangi bir iş olanağı yoktu. Ankara’ya göç etmek zorunda kaldık. Atık kâğıt işçiliğini 12 yıldan beri yapıyorum”. Katı atık madde toplayıcılığının bir rant alanına dönüştüğünü söyleyen Çelikok, katı atık işçilerinin bitirilmek istendiğine ve bu nedenle işçilerin dövülüp dışlandığına vurgu yapıyor. Belediyelerin tutumunu sordüğümüzda ise Bülent Tanık’ın gelmesiyle Çankaya Belediyesi’nde bir iyileşme olduğunu fakat şu ana kadar somut bir adım ve proje olmadığı yanıtını veriyor. Bundan sonraki sürecin nasıl ilerleyeceğini tam olarak bilmediklerini de ekliyor. Ekmekleri ve yarınları için direnmekten başka yapacak bir şey olmadığını dile getiren Çelikok, işçi arkadaşlarına “Aynı çatı altında toplanmazsak ve örgütlü olmazsak bu işte bir nevi statüçü güçlerin rantı olacak, bizim haklarımızın iyileşmesi için bir çatı altında toplanmamız şarttır” uyarısında bulunuyor.

‘Bu işi yapmaya mecburuz’

Hakkâri’den 1994 yılında henüz ilköğretim çağında iken Ankara’ya gelen katı atık işçisi Tahsin Karaman, arkadaşları Çelikok gibi dernek yöneticisi aynı zamanda. 12-13 yıldır katı atık işçiliği yapan Karaman, yaptığı iş için “Çöp işi nisonuçta biz yapmak istemiyoruz ama mecburuz, çalışıp, çabaladık, kimseye muhtaç olmamak için ekmeğimizi taştan çıkardık” diyor. Ankara’ya geldiğinde hangi koşullarda çalıştığını bakın nasıl anlatıyor: “Ben ve iki abim geldik buraya, bir de birkaç akraba. Bizler kâğıt toplarken arabalarımız yoktu. 2000’de ailemi Ankara’ya getirdim. El arabası vardı sadece. Biz Kızılay’dan 200-300 kilo, el arabasıyla Türközü’ne götürürdük. Buradan saat akşam 10’da yola çıkardık sabah saat 5-6’da eve varırdık. Ondan sonra herkes kendine bir depo açtı, depo açınca artık herkesin bir arabası oldu”.

‘Atıkta rant olduğu anlaşıncı baskıya maruz kaldık’

Karaman, katı atık işinde rant olduğu anlaşıncı belediyelerin baskısına maruz kaldıklarını ifade ederek uğradıkları şiddetin boyutunu bir olayla şöyle anlatıyor: “Muzaffer Eryılmaz (Çankaya eski Belediye Başkanı) bizimle çok oynardı. Muzaffer Eryılmaz bir güç çıkardı; o gücün adı ‘balyoz gücü’ydü. 50-60 genci toplamıştı. 3-5 arabayla gelip bizim üstümüze saldırlardı. Bizler çok dayak da yedik. Ondan sonra en son olarak Sakarya Caddesi’nde Mithatpaşa Köprüsü’nün altında üste çıkıyordum, baktım sesler geliyor. 50 tane zabıta 2 kişiyi kovalıyor, bizim kâğıtçıları... Kovalarken ben yanlarına gitmedim ama ben takip ediyordum. Bizim arkadaşın omzuna bıçakla vurmuşlar, öbürünü de hastanelik etmişlerdi. Arkadaşlar toplandık, kaybolan arkadaşlarımızı aramaya başladık. Ondan sonra zabıtalara geldi 3-5 arabayla. Balyoz ekibi geldi, bizler de on kişiydik, dört kişi kaçtı, diğer altı kişi aralarında kaldık, bizi öyle bir dövüdüler ki anlatamam. Yani 50 kişi üstümüze geldi. Hatta Çankaya Belediye Başkanı Muzaffer Eryılmaz da oralardaydı. O zaten “onları dövmün, onları Çankaya’dan kovun” diyordu. Çankaya Belediye-

si’nin, anlaştığı şirketle çalışma teklifi götürdüğünü söyleyen Karaman asıl niyetinin ‘100 bin lira olan kağıdı 50 bine almak’ olduğu yorumunda bulunuyor ve örgütlenmenin önemine dikkat çekiyor: “İnsan tek başına bir şey yapamaz ama 10-20-30 kişi yapabilir her şeyi. Birlikte olursak her şeyi başarabiliriz”.

‘Şirketler belediyeleri kendi sopası gibi kullandı’

Bir diğer dernek yöneticisi Ali Mendilloğlu, katı atıkların Avrupa Birliği’ne giriş sürecinde ‘ambalaj atıkları kontrolü yönetmenliğine alınması’ ile değerlendirilmeye başladığını aktarıyor. Yönetmelik gereğince, sadece toplama faaliyeti değil, geri dönüşüm depolama ve bertarafı da ambalaj üreticisi firmalar yüklenecekti. Toplama işini iki yöntemle yapabilecekti: Firmalar kendileri toplama faaliyeti yürütecek, kendi bünyelerinde şirketler oluşturacak ya da bu alanda Çevre Bakanlığı’ndan lisans almış şirketlerle anlaşacak, böylece belediyelerin bünyesinde bu toplama faaliyeti yürütülecek. Mendilloğlu’nun aktardığına göre bugüne kadar hiçbir ambalaj üreticisi firmanın ya da lisanslı bir şirketin bir depolama alanı oluşturduğu, bertaraf yani imha kısmına dahi herhangi bir çalışma yaptığı görülmemiş. “Çünkü bu şirketler sadece maliyet getirmeyen, kar getiren kısmıyla ilgilendi” yorumunu yapan Mendilloğlu şöyle devam ediyor: “Ardından yönetmelikte kotalar koydular ve denildi ki üretilen ambalaj atığının %30’undan başlamak üzere 2014 yılına kadar Avrupa standartlarında üretilen atığın toplanması hedeflenmişti. Ki burada ki %30 sayısı başlangıçta tesadüf değil, bunu şunun üzerinde çıkarttılar: Bu güne kadar Türkiye’deki geri dönüşümü ayakta tutan sokak toplayıcılarıdır ve tahmini olarak toplayıcıların Türkiye’deki toplama faaliyeti %30’dur”.

Şirketlerin pratikte toplama faaliyeti yürütmelerinin imkânsız olduğunu vurgulayan Mendilloğlu, bu durumu şöyle izah ediyor: “Bir çöp poşetinin açılması, içerisinden işe yarayan şeylerin çıkartılması ragmen çöp işinin dışında alan işlerdir ve kaynaktan ayrışma olmadığı sürece bu işi yapmak zordur. Örneklemek gerekirse, Çankaya Belediyesi’nin yaklaşık 1500 işçisi var ve çok sayıda işçisi ve temizlik kamyonu olmasına rağmen çöp işinin dışında çalışmıyorlar. Bir de sokak sokak ayrıştırma işinin yapıldığını düşünürseniz on binlerce insan gerekiyor ve korkunç bir zaman gerekir. Bu şekilde kar etmeleri mümkün değil. Yani binlerce işçiyi sigortalı çalıştıracaksınız, maaş vereceksiniz ve çok düşük verim elde edeceksiniz; bunu yapmaları mümkün değil. O zaman önerinde iki seçenek var bir kaynaktan ayrıştırmayı zamana yaymak, diğer taraftan; kaynaktan ayrıştırmayı istedikleri noktadan başlarıken istedikleri noktaya getirmeden önce de hali hazırda zaten toplayıcılar da var. Toplayıcıları sigortasız, sosyal güvencesiz ve piyasanın çöp altında ücretlerle çalıştırmaları gerekiyordu. Bunu yapabilmeleri için de şu gerekiyordu; şirketler belediyeleri kendi sopası gibi kullanacaktı.”

‘Dövüldük, yaralandık ve halen yargılanıyoruz’

Belediyelerce sözleşmeli olarak alınan güvenlik ekplerinin 50’nin üzerinde somut vaka gerçekleştirdiklerini açıklayan Mendilloğlu, resmi yetkililerden gelen saldırıların 2004’te yani Avrupa Birliği kapsamında çıkartılan yönetmelik dahilinde rant alanının keşfedildiği tarihe denk geldiğine işaret ediyor. 2004 yılında Türközü’nde yüzlerce depo ateşe verilirken, tahmini olarak 5000’nin üzerinde el aracı Ankara’nın çeşitli bölgesinde ve Çankaya bölgesi yoğunluklu olmak üzere belediye ekipleri tarafından toplatıldı. Mendilloğlu’na göre bunun bedeli çok maliyetli: “iki tekerlekli ya da dört tekerlekli olmasına göre bir el arabası 100-150 milyon arasında değişir. 5000 arabayı düşünürseniz bu, yaklaşık 1 trilyonluk zarar demektir. 5-6 bin insana 1 trilyonluk sadece arabadan zarar verildi. Ankara’da adliyede suç duyurusunda bulunduğumuz ve bunun içerisinde 8’i ağır yaralı, ellinin üzerinde darp vakası var. İki arkadaşımız beyin kanaması geçirdi. 21 arkadaşımız da 2004’ten bu yana yargılanıyor ve hala mahkemeleri devam ediyor.

‘Meseleye emek eksensli bakmak gerekir’

Katı atık işçisi Fehmi Çelikok, bütün bu olaylar karşısında emekçi olarak seslendiği katı atık işçilerinin sigortalı çalıştırılmasını ve yeşil kartlı olmasını isterken; belediyelerin atık kâğıt işçilerine belli bir ücret verilmesini talep ediyor. Tahsin Karaman ise “Zabıta da bize kanışmasın, ne Büyükşehir ne de Çankaya. Onlar rant peşinde oysa bizim amacımız ekmeğimizi kazanmak, ailelerimize bakmak” şeklinde ifade ediyor talebini. Katı atık toplayıcılığını sektörel mesele olarak algılamamak gerektiğine dikkat çeken dernek yöneticisi Ali Mendilloğlu, “Tüzüğümüzde sivil toplum kelimesine atıfta bulunan bütün kelimeleri çıkardık ve ‘emek eksensli örgütlerle güç birliği yapar’ maddesini yerleştirdik; çünkü meseleye emek eksensli bakmak gerekir”.

KONUK YAZAR

Gökhan Günaydın ✎

AKP iktidarı ve tarım

Tarım sektörü ekonomik, sosyolojik ve politik yönleriyle önemli bir üretim ve yaşam alanıdır. Sektör, kırsal ekonominin baskın yer tuttuğu azgelişmiş dünyada, aynı zamanda bölüşüm ilişkileri ve gelir transferleri açısından da önem taşımaktadır. Türkiye tarımı ulusal gelire % 8 düzeyinde katkı yaparken, istihdamın % 27’sine kaynaklık etmektedir. Bu bağlamda, tarım sektörü ve kırsal ekonomide ortaya çıkan değişimler, üretici ve tüketici kimliğiyle geniş halk yığınlarını doğrudan etkilemektedir. Küreselleşme sözcüğüyle içeriği saklanan yeni emperyalist saldırganın tarım boyutu, üretim ve dağıtım alanında tekellesen çokuluslu gıda şirketlerinin, periferinin tüm kırsal yaşamını kontrolleri altına almayı ve bağımlılaştırmaları sonucunu doğurmaktadır. Emek eksensli iktisadın öne çıkan isimlerinden Samir Amin, dünyada 30 milyon şirketin 3 milyar köylüyü tasfiye ettiği süreci, “yeni tarım sorunu” olarak tanımlamaktadır.

Vahşi kapitalizmin yukarıda verilen genel çerçevesi, Türkiye’ye yakıcı bir şekilde yansıyor. Bu bağlamda, bir taraftan iç ticaret hadleri tarım aleyhine döndürülerek üreticinin kırsalda tutunması her geçen gün biraz daha zorlaştırılıyor, diğer taraftan tüketicinin sağlıklı ve ucuz gıdaya ulaşma hakkı elinden alınıyor. Böylece sermayenin kırsal alanda egemenliği kuruluyor, doğa ve çevre birer üretim faktörü özelliğine geriletilecek adeta yağmalanıyor... AKP Hükümeti, iş basına geldiği 2002 Kasım ayından bu yana, kendisinden önceki iktidarlar gibi IMF ve Dünya Bankası odaklı tarım politikalarını devam ettirmiş; izlenen siyaset çiftçinin giderek yoksullaması, üretimde büyük düşüşler ve tarım ithalatında patlamayla sonuçlanmıştır. Girdi maliyetleri sürekli artarken, ürün fiyatları ve üretici gelirlerinin azalması nedeniyle, kendi topraklarında karını doyuramaz hale gelen 2 milyonu aşkın kişi tarımdan koparak, kentlerin varoşlarına göç etmiştir.

AKP Hükümetinin uygulamalarının tarımda yarattığı olumsuz etkilere bazı konu başlıkları itibarıyla baktarsak; örneğin sadece gübre fiyatlarının yüzde 180’e varan oranlarda artması nedeniyle çiftçilerimiz gübre kullanamaz hale gelmiştir. Gübre kullanmaması da, üretim ve verimde azalmaya neden olmaktadır. Türkiye’de üretici desteklenmemekte, tersine vergilenmektedir. Buna en açık örnek, mazot politikasıdır. Türkiye’de üretici dünyanın en pahalı mazotunu kullanmaktadır. Bunun nedeni dünya petrol fiyatlarındaki artış değil, mazot üzerindeki dolaylı vergilerdir. Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) ve Katma Değer Vergisi (KDV) toplamı ile yoksul üreticinin cebinden alınan para, AKP’nin tarıma ayırdığı bütçe büyüklüğüne eşittir. Diğer vergiler yanında üreticinin artık değerine piyasa yoluyla el koyma mekanizmaları olanca hoyratlığı ile sürmektedir. Hükümetin 2006 yılında çıkardığı Tarım Yasası’nda, “tarıma ayrılacak bütçenin GSMH’nin yüzde birinden az olamayacağı” hükmüne bağlanmış olmasına karşın, bu tarihten önce ve sonra tarım bütçesi hiçbir zaman GSMH’nin yüzde 1’ine ulaşamamıştır. Altyapı yatırımlarının eksikliği bağlamında kuraklık ve diğer mevsim anomalileri, üretici yaşamını daha da zorlaştırmaktadır. Sulama yatırımlarına yağmur duası tercih, sömürünün üstünü örtmekte ve kırsal yaşamın yoksul insanlarını, uhrevi yaşamın kader alanına teslim ve terk etmektedir. Sonuçta zor durumda kalan üretici, neredeyse tamamı yabancılaştırmış özel bankaların kredi tuzakına çekilmekte, üretim araçları elinden alınarak ya tümüyle tefesi edilmekte ya da Chayanov’cu anlamda, kendi tarlasında kendisini sömürerek tutsaklaştırıldığı bir yaşama zorlanmaktadır.

Üretimde düşüş...

Bu tablonun, üretim rakamlarına yansımaması mümkün değildir. 2002-2008 döneminde temel tarımsal ürünlerde büyük üretim kayıpları yaşanmıştır. TÜİK’in açıkladığı 2008 yılı Bitkisel Üretim rakamlarına göre, son 6 yılda buğday üretimi yüzde 8,8, arpa yüzde 28,6, kırmızı mercimek yüzde 78,8, nohut yüzde 20,3 ve kuru fasulye yüzde 38 oranında azalmıştır. Sanayi bitkilerinden seker pancarı üretimi yüzde 6,3, pamuk üretimi 28,4, tütün üretimi ise yüzde 34,6 oranında gerilemiştir. Patates üretimi yüzde 19 oranında, kavun-karpuz üretimi ise yüzde 10 düştüştür. Çok sınırlı olarak birkaç üründe ise artış gözlenmektedir. Örneğin mısır üretiminde yüzde 103,5 gibi yüksek bir artış meydana gelirken, çeltikte yüzde 109, ayçiçeği ve domateste de yüzde 161’lik bir yükselme söz konusudur.

İthalatta patlama...

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) verilerine göre 2008 yılında 2007’ye göre tarımsal ihracat %5,4 artarak 3 milyar 928 milyon Dolar, ithalat ise %37,7 artarak 6 milyar 392 milyon Dolar olarak gerçekleşmiştir. 2007 yılında 916 milyon Dolar olan tarım ürünleri dış ticaret açığı, 2008 yılında %169 oranında artarak 2 milyar 464 milyon Dolara yükselmıştır. Bu, 85 yıllık Cumhuriyet tarihinin rekorudur.

IMF-Dünya Bankası güdümünde uygulanan “yoksulluk yönetimi” politikaları destekleri üretimden bağımsızlaştırmakta, girdi fiyatlarında yaşanan artışlar ve iç ticaret hadlerinde tarım aleyhine olan hareketler ekim alanlarını daraltmakta, verimlilik ve kalite geriye gitmektedir. Tarım ve gıda krizinin tüm dünyayı sardığı bir ortamda, yılda 700 - 800 bin nüfus artıran Türkiye’nin tarımsal üretimden giderek kopuşu, 2008’de tarımsal dışalım için 6,4 milyar dolar ödemesi, ülke için kaygı vericidir. Sektörde yaşanan olumsuz gelişmelere paralel olarak, 2002-2008 döneminde 2 milyonu aşkın kişi tarımdan kopmudur. Ancak diğer sektörlerin de istihdam yaratmaması nedeniyle tarım nüfusundan kopanların çoğu kent varoşlarına yerleşmiş ve bugün kentlerde yaşanan sorunların daha da ağırlaşmasına neden olmuştur.

Özeleştirimler...

Tarım alanında yapılan özeleştirimler, kırsaldaki yoksulluğu derinleştirmiş ve köylerden kent varoşlarına göçü hızlandırmıştır. Kamunun çıktığı alanlarda genellikle çokuluslu şirketler piyasayı ele geçirmiş, rekabete kapalı yapılar nedeniyle hammadde fiyatlarının gerilemesi sonucu üretici gelirleri de azalmıştır. Sonuçta tarımsal üretim yapıları zayıflamış ve özeleştirimin yapıldığı alt sektörler büyük ölçüde yabancılaşmıştır. Örneğin bugün tüketiciye sunulan birçok süt ve yoğurt markasının mülkiyeti, çokuluslu şirketlere ait bulunmaktadır.

Süt-et-hububat-seker-tütün gibi geleneksel tarımsal hammaddeler ve bunların işlenmesinden elde edilen işlenmiş ürünler pazarındaki yabancılaşmanın, özeleştirimelerin yapıldığı veya uzun süredir planlandığı ve yakın gelecekte gerçekleştirileceği bildirilen alanlarda hızla artması, ülke tarım sektöründe ve kırsal yaşamında son derece olumsuz sonuçlar doğurmaktadır. Bilindiği üzere TEKEL’in alkollü içkiler bölümü 2003 yılında 292 milyon ABD Doları bedelle Nurol-Limak-Özaltın-Tütsab Ortak Girişim Grubu’na satılmıştır. Konsorsiyum, 3 yıl sonra 2006’da Tekel içkili, özeleştirme bedelinin neredeyse 3 katına, 810 milyon dolar ABD’li yatırımcı Fonu Texas Pasific Group’a satmıştır.

Son olarak ülkemizin kan damarlarından biri olan TEKEL’in sigara bölümü de, 2,5 yıllık karına karşılık gelen bir bedelle, 1,720 milyar dolara British American Tobacco’ya (BAT) satılmıştır. Alıcı firmanın, Tekel’in Balıca Sigara Fabrikası dışındaki tüm sigara fabrikalarını kapatma kararı aldığı belirtilmektedir. Türkiye’nin tütünleri artık alıcı bulamamaktadır. 2007 yılında Türkiye tarihinde ilk defa, yıllık tütün üretimi 100 bin tonun altına düşmüştür. 2002’de 406 bin tütün ekicisi varken, 2007’ye geldiğimizde bu rakam 207 bine inmiştir. Özellikle ihrac kapasitesi bulunmayan ve tek alıcısı TEKEL olan Doğu ve Güneydoğu Anadolu tütünleri konusunda büyük sıkıntı yaşanmaktadır. Tarım sektörünün sorunlarının çözümü, IMF-Dünya Bankası destekli program yerine ülkenin doğal koşullarına, halkın ihtiyaç ve çıkarlarına uygun üretim odaklı bir programın hayata geçirilmesine bağlıdır. Doğru tarım politikalarını, tarıma özgülünen uygun kaynak büyüklükleri ile esleyen ve etkin bir tarımsal kamu yönetimi analizi ile uygulamaya geçiren yaklaşımlar, sektörel sorunları çözüp tarımın büyüme potansiyelini açığa çıkarabilir. Bu süreç, güçlü ve etkin bir tarımsal kamu yönetimine sahip, bilgiyi ve teknolojiyi tarıma aktaran, sektörü piyasasının sömürüsüne terk etmemiş bir anlayışla başarılabilir. Tüm bu çerçevenin ön koşulu ise, halkçı ve bağımsız iktisat politikalarının, doğayla dost, emekten yana tarım politikalarıyla bütünleştirilmesidir.

TTMMOB Ziraat Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı

